

การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัครลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่

วิทยานิพนธ์

ของ

Kai Wang

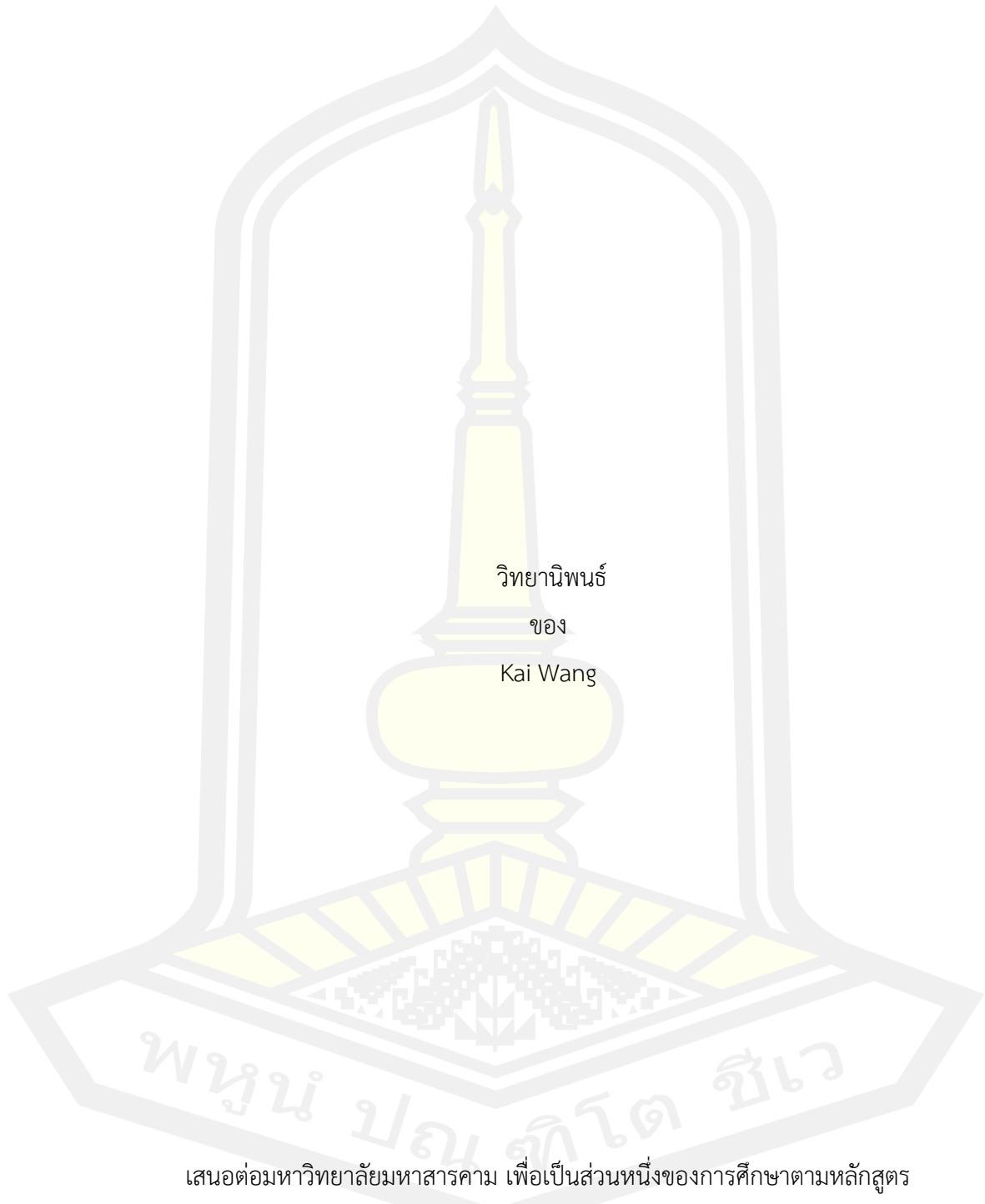
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง

พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่

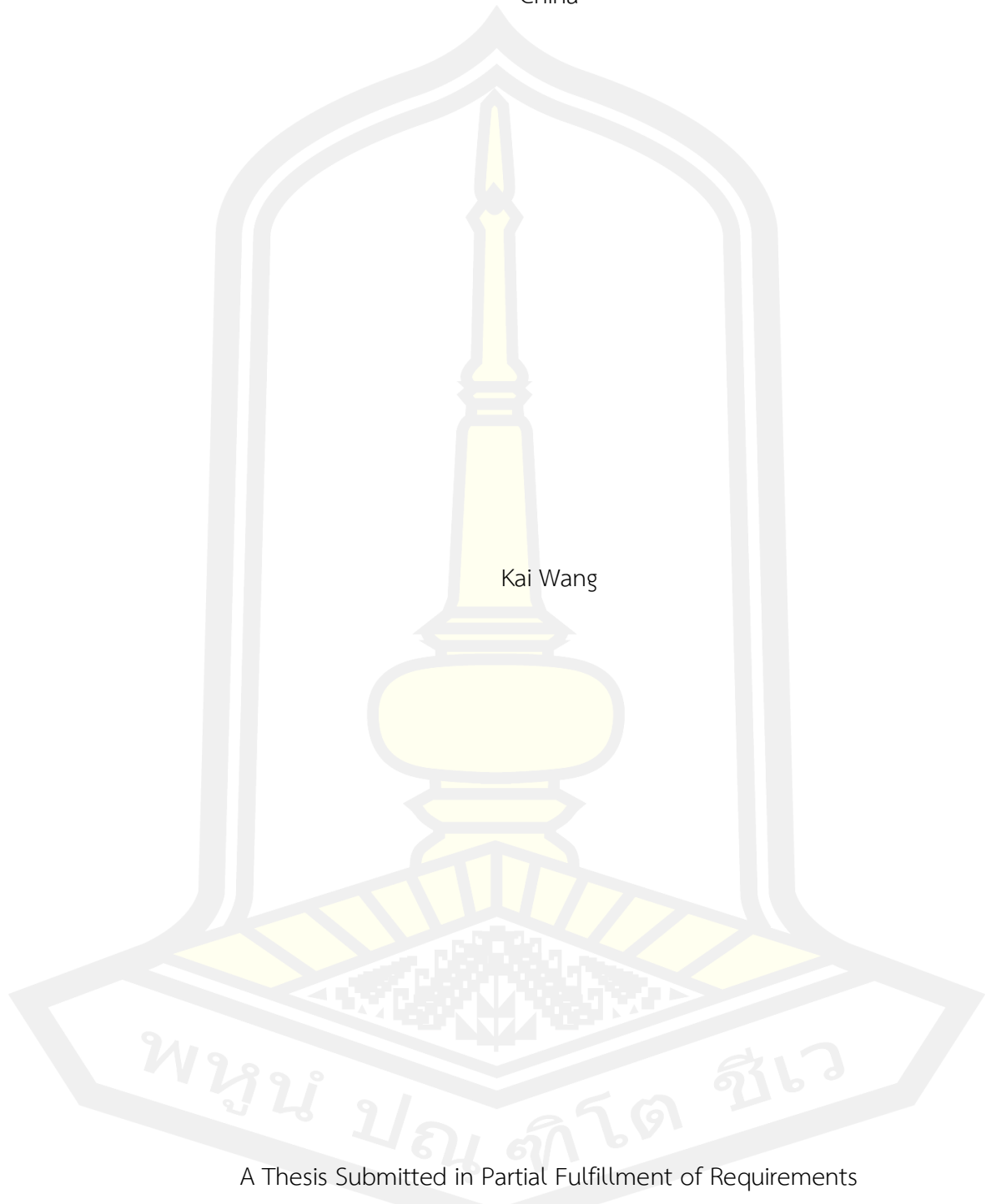
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง

พฤษภาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Yangge Culture Dance : Cultural Identity of Native Drama in the Context of Modern
China

Kai Wang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Fine and Applied Arts (Performing Arts)

May 2023

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ Mr.Kai Wang แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะการแสดง ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. ทินกร อัดไพบูลย์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ดร. ธัญลักษณ์ มุลสุพรรณ)

.....กรรมการ

(รศ. ดร. อุรารมย์ จันทมาลา)

.....กรรมการ

(รศ. ดร. ศิริมงคล นาฎยกุล)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....

(ผศ. ดร. พีระ พันธุ์ท้าว)

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์และวัฒนธรรม

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ศาสตร์

ชื่อเรื่อง	การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองใน บริบทของจีนสมัยใหม่		
ผู้วิจัย	Kai Wang		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. ธัญลักษณ์ มูลสุพรรณ		
ปริญญา	ศิลปกรรมศาสตรมหา	สาขาวิชา	ศิลปะการแสดง
	บัณฑิต		
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

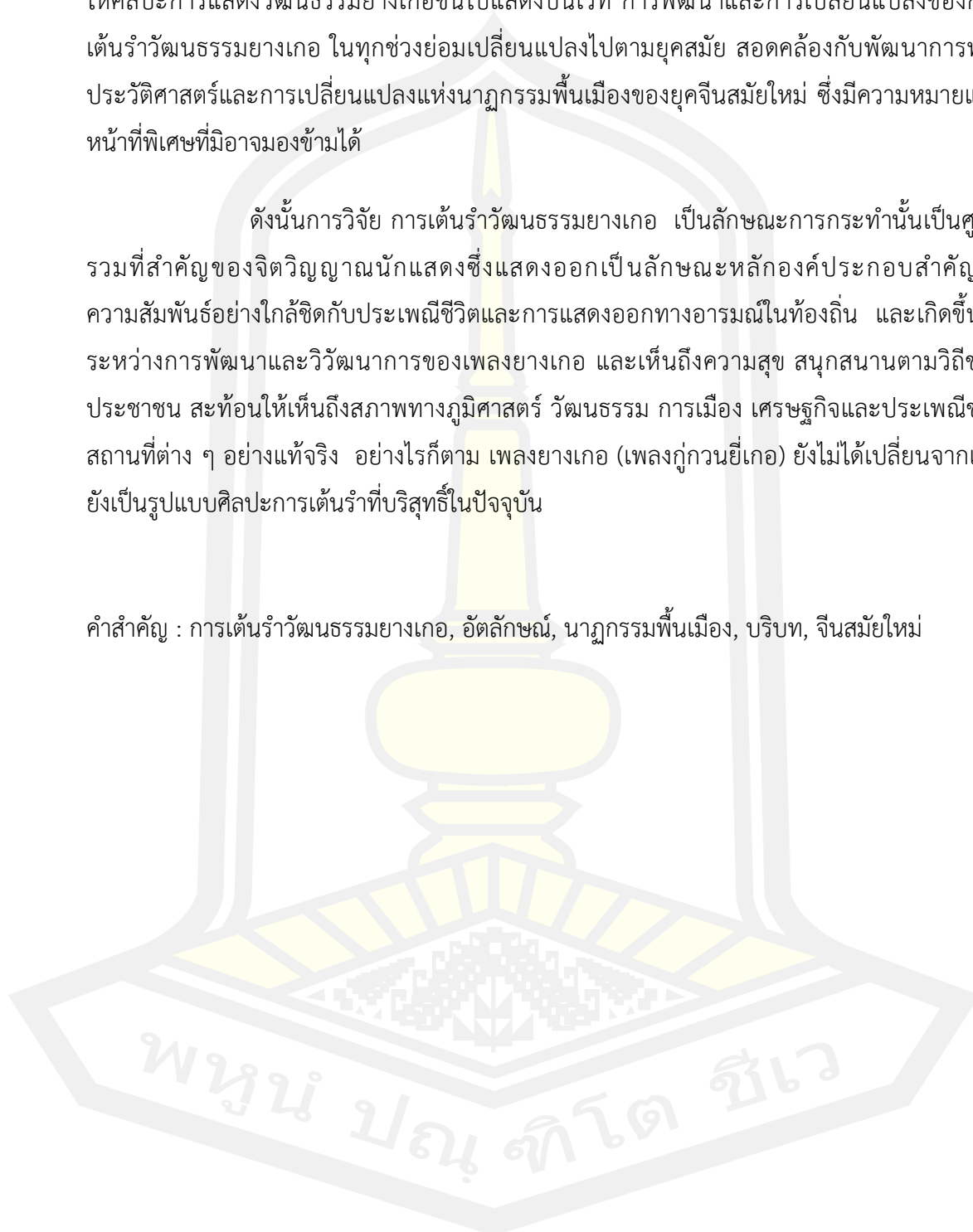
การวิจัย การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมือง
ในบริบทของจีนสมัยใหม่ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความเป็นมาและ
พัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน 2) เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และ
วิเคราะห์ อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่ โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร
งานวิจัยและข้อมูลภาคสนาม โดยใช้วิธีสุ่มเลือกแบบเจาะจง กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้รู้ จำนวน 2 คน
กลุ่มผู้ปฏิบัติ จำนวน 2 คน และกลุ่มบุคคลทั่วไป จำนวน 15 คน โดยใช้วิธีสัมภาษณ์เชิงลึกเครื่องมือที่
ใช้คือ แบบสำรวจ แบบสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม แบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง
แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า 1. การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ เป็นการรำพื้นบ้าน ส่วนใหญ่จะ
พบในภาคเหนือของจีน เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มาจากเพลงที่ชาวนาร้องระหว่างการทำงาน
และการทำนา มีประวัติศาสตร์มากมายได้บันทึกเพลงยางเกอมีบทบาทต่าง ๆ และการขับร้องได้ตอบ
ที่แสดงเรื่องราว ในฐานะที่เป็นหนึ่งในรูปแบบการเดินรำพื้นบ้านเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ที่
เป็นตัวแทนมากที่สุดของชาติฮั่นในประเทศจีน เพลงเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีต้นกำเนิดมา
จากแรงงานในการปลูกต้นกล้าและไถนาในกิจกรรมการผลิตทางการเกษตรมีการแสดง รูปแบบที่
กระจายไปทั่วประเทศ ซึ่งมาในรูปแบบของการร้องเพลงเป็นหลัก ต่อมาก็ค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ แล้ว
ก็มาในรูปแบบของการเต้นและละคร 2. อัตลักษณ์และวัฒนธรรมของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ
สามารถแบ่งได้ดังนี้ ประการที่หนึ่งคือเพลงที่มาพร้อมกับชีวิตการทำงาน ประการที่สองคือเพลง
พื้นบ้านอิสระและการเดินรำที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น ซึ่งมักจะเป็นเนื้อหาและรูปแบบที่สำคัญที่ผู้คน
ผลิตผลิตอย่างเต็มที่ในช่วงเทศกาลพื้นบ้านแบบดั้งเดิมและการเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว ประการที่
สามด้วยการเติบโตอย่างค่อยเป็นค่อยไปของการร้องเพลงและการเดินรำรูปแบบมีความหลากหลาย มี

ตัวละคร มีเนื้อหาเป็นระบบมากขึ้น เพลงยางเกอเริ่มเปลี่ยนผ่านไปสู่วัฒนธรรมการเดินรำที่บริสุทธิ์ซึ่งช่วยให้ศิลปะการแสดงวัฒนธรรมยางเกอขึ้นไปแสดงบนเวที การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ในทุกช่วงย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย สอดคล้องกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองของยุคจีนสมัยใหม่ ซึ่งมีความหมายและหน้าที่พิเศษที่มีอาจมองข้ามได้

ดังนั้นการวิจัย การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ เป็นลักษณะการกระทำนั้นเป็นศูนย์รวมที่สำคัญของจิตวิญญาณนักแสดงซึ่งแสดงออกเป็นลักษณะหลักองค์ประกอบสำคัญ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประเพณีชีวิตและการแสดงออกทางอารมณ์ในท้องถิ่น และเกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาและวิวัฒนาการของเพลงยางเกอ และเห็นถึงความสุข สนุกสนานตามวิถีของประชาชน สะท้อนให้เห็นถึงสภาพทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจและประเพณีของสถานที่ต่าง ๆ อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ยังไม่ได้เปลี่ยนจากเดิมยังเป็นรูปแบบศิลปะการเดินรำที่บริสุทธิ์ในปัจจุบัน

คำสำคัญ : การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ, อัตลักษณ์, นาฏกรรมพื้นเมือง, บริบท, จีนสมัยใหม่

TITLE	Yangge Culture Dance : Cultural Identity of Native Drama in the Context of Modern China		
AUTHOR	Kai Wang		
ADVISORS	Thanyalak Moonswan , Ph.D.		
DEGREE	Master of Fine and Applied Arts	MAJOR	Performing Arts
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2023

ABSTRACT

Research on Yangge Cultural Dance: Cultural Identity of Traditional Drama in the Context of Modern China It is a qualitative research. Objectives 1) to study the history and development of Yang Ge drama in Chinese society; 2) To study the elements of Yang Ge and analyze the identity of Yang Ge in modern Chinese context. by studying the information from the document Research and field data using a specific random selection method The sample group was a group of 2 people, a group of practitioners, 2 people, and a group of 15 people. By using in-depth interviews, the tools used were surveys, non-participant observations, structured and unstructured interviews. Then present the data analysis results by descriptive analysis method.

The results of the study were as follows: 1. Yangge Culture Dance is a folk dance It is mostly found in northern China. Yang Ge (Guguan Yige Song) comes from the songs sung by farmers during plowing and farming. Many history has recorded Yang Ge's various roles and interactive choruses that show the story. As one of the folk dance styles, Song Yang Ge (Ku Guan Yige Song) which is the most representative of the Han people in China Song Song Yang Ge (Ku Guan Yige Song) originated from labor in planting seedlings and plowing fields. In agricultural production activities are performed. The pattern spread across the country. Which came mainly in the form of singing, later gradually developed And then it came in

the form of dance and drama. 2. Identity and culture of Yangge Cultural Dance Can be divided as follows The first is the music that accompanies working life. The second was independent folk songs and dances that gradually formed. This is often an important content and theme that people fully enjoy during traditional folk festivals and harvest celebrations. Thirdly, with the gradual growth of singing and dancing, the forms have diversified. More characters, more systematic content The Yang Ge Song began to transition into a pure dance art, allowing the Yang Ge Culture Performing Arts to take to the stage. Development and transformation of Yang Ge culture dance In every period would change according to the era This is in line with the historical developments and changes in traditional folk dances of the modern Chinese era. which has a special meaning and function that cannot be overlooked

so research Yang Ge Cultural Dance It is an action character that is an important embodiment of the performer's soul, which manifests itself as the main character. It is closely related to life traditions and local emotional expression. and occurred during the development and evolution of Song Yang Ge. and see happiness Having fun in the way of the people It truly reflects the geography, culture, politics, economy and customs of different places. It is still a pure art form of dance today.

Keyword : Yangge cultural dance, Identity, Folk Dance, Context, Modern China

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากท่าน คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและบุคคลดังต่อไปนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทินกร อัดไพบูลย์ ประธานกรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้กรุณาชี้แนะแนวทางและให้คำแนะนำตลอดจนข้อสังเกตต่าง ๆ ให้ผู้วิจัยได้พัฒนาความคิดและ ไตร่ตรองปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรอบคอบมากยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

กราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. ธัญลักษณ์ มุลสุวรรณ ที่ทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดหัวข้อในการ ทำวิทยานิพนธ์ ให้ข้อมูลและคำแนะนำต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย โดยเฉพาะการวางเค้าโครง แนวทางการเขียน เนื้อหา และบทวิเคราะห์ตลอดจนการกำหนดกรอบเวลาในการเสนอความคืบหน้า ของงาน ซึ่งถือเป็นแรงกระตุ้นให้แก่ผู้วิจัยได้อย่างดีเยี่ยม ทั้งยังได้สละเวลาอันมีค่าตรวจสอบความถูกต้อง ของงานอีกด้วย ผู้วิจัยขอขอบคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริมงคล นาฏยกุล รองศาสตราจารย์ ดร.อุรารมย์ จันทมาลา กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะ แนวทางการแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

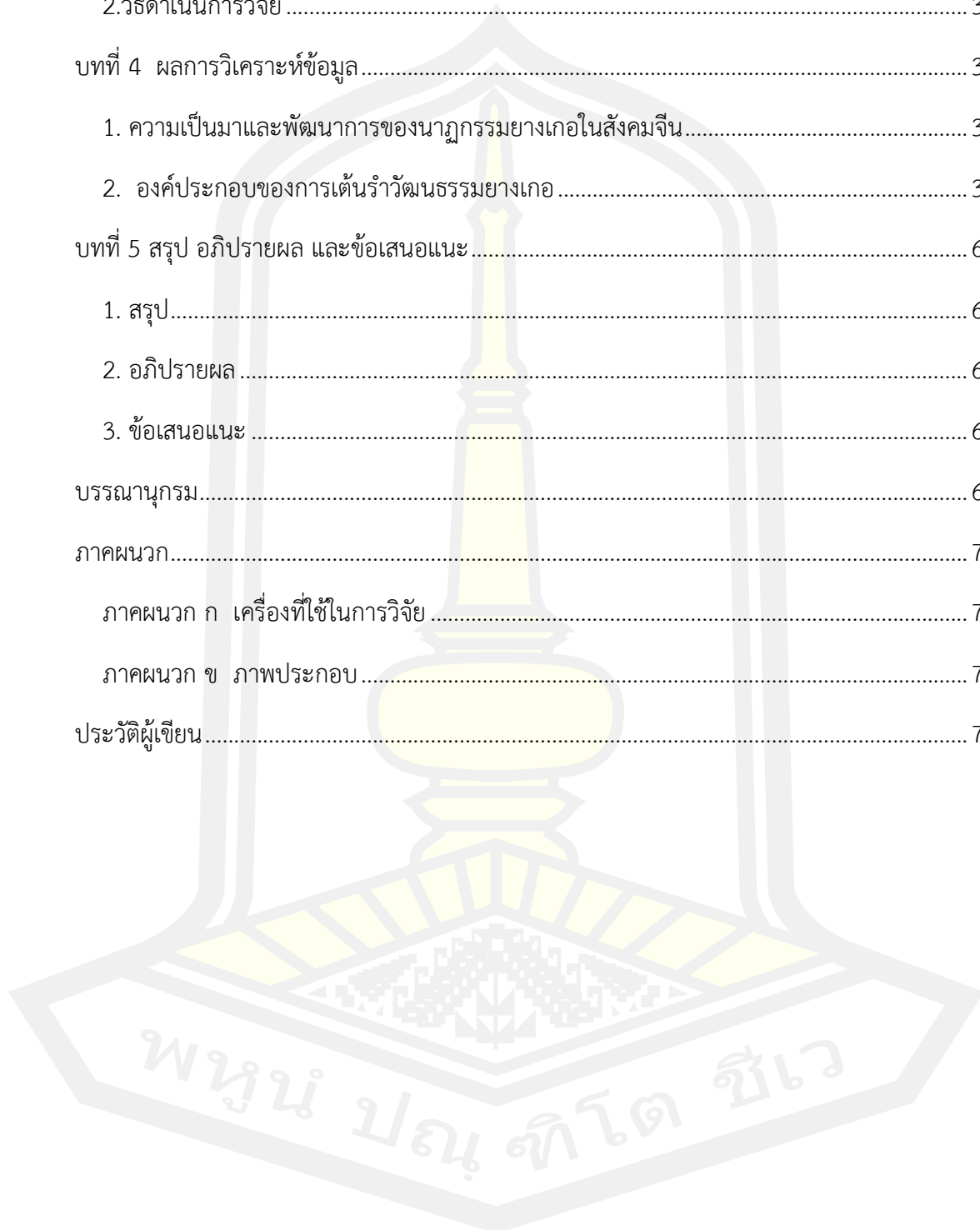
Kai Wang

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมจีน.....	10
2.2 องค์ความรู้เกี่ยวกับการเดินร่ำของจีน.....	12
2.3 องค์ความรู้เกี่ยวกับนาฏกรรมพื้นเมืองมอญ.....	18
2.4 บริบทพื้นที่.....	18
2.5 แนวคิด.....	20
2.6 ทฤษฎี.....	24
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	29

1.ขอบเขตในการวิจัย.....	29
2.วิธีดำเนินการวิจัย.....	30
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
1. ความเป็นมาและพัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน.....	32
2. องค์ประกอบของการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ.....	36
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	62
1. สรุป.....	62
2. อภิปรายผล.....	64
3. ข้อเสนอแนะ.....	66
บรรณานุกรม.....	68
ภาคผนวก.....	70
ภาคผนวก ก เครื่องที่ใช้ในการวิจัย.....	71
ภาคผนวก ข ภาพประกอบ.....	76
ประวัติผู้เขียน.....	78

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	9
ภาพประกอบ 2 การแสดงจิ้นโบราณ	17
ภาพประกอบ 3 การแสดงจิ้นโบราณ	17
ภาพประกอบ 4 การแสดงพื้นเมืองมอญโก.....	18
ภาพประกอบ 5 แผนที่มณฑลหูหนวน	19
ภาพประกอบ 6 การแสดง "ยางเกอ" ดั้งเดิมในการขอมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้.....	37
ภาพประกอบ 7 การแสดง "ยางเกอ" มาจาก Yang Hongzhi และ "เพลงร้องโต้ตอบ Taihang huguan Xiaohuang Mei"	37
ภาพประกอบ 8 การแสดง "ยางเกอ" เพลงที่สาม "Singing on the Bench"	38
ภาพประกอบ 9 การแสดง "ยางเกอ" "คู่"	39
ภาพประกอบ 10 การแสดงเทศกาลโคมไฟรูปที่ 5 จากเพลง "Little Huangmei ของ Taihang Guguan Yang Hongzhi	40
ภาพประกอบ 11 ประโยคในบทร้อง "Taihang "Xiao Huang Mei" ,Hu Guan Yang Ge" โดย Yang Hongzhi	42
ภาพประกอบ 12 ดนตรีประเภทเป่า (suo na)	43
ภาพประกอบ 13 ดนตรีประเภทตี (ban hu)	43
ภาพประกอบ 14 ดนตรีประเภทตี (er hu)	44
ภาพประกอบ 15 ดนตรีประเภทตี (di hu、 er ba)	44
ภาพประกอบ 16 ดนตรีประเภทตี (gu)	45
ภาพประกอบ 17 ดนตรีประเภทตี (kua ban)	45
ภาพประกอบ 18 ดนตรีประเภทตี (bang zi)	46

ภาพประกอบ 19 ดนตรีประเภทตี (xiao luo)	46
ภาพประกอบ 20 การแสดงยางเกอใช้ "ลีลา ท่าเต้น" มาจาก Yang Hongzhi " เพลงกล้ำ Taihang Guguan "Little Huangmei".....	47
ภาพประกอบ 21 การแสดง "สาวใช้ Deng Hanlin House "การแสดง รูปที่ 8 หยางหงจื้อ "เพลงกล้ำ ข้าว Taihang Kuguan "เสี้ยวหวงเหมย.....	48
ภาพประกอบ 22 ภาพการแสดง "เรือนจำร่วม" มาจาก "หยางหงจื้อ " เพลงด้าเหมยหวงเหมยเสี้ยว กวนไท่หาง"	48
ภาพประกอบ 23 การแสดง "ใช้ลีลา" “ท่าเต้น” มาจากหยางหงจื้อที่เขียนเพลงยางเกอของ "เสี้ยว หวงเหมย" ไท่หางกู่กวน	50
ภาพประกอบ 24 การแต่งกายการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (da nan yang).....	51
ภาพประกอบ 25 การแต่งกายนักแสดงชาย ในการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (yuan meng).....	51
ภาพประกอบ 26 การแต่งกายนักแสดงหญิง ในการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (yuan meng).....	52
ภาพประกอบ 27 Struggle Yangge in Beijing.....	77
ภาพประกอบ 28 Traditional Yangge dance performance by the Dream Butterfly Dance Group (蝶梦舞团) at Binus University.....	77

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ศิลปวัฒนธรรมถือเป็นมรดกทางสังคมของมนุษย์ตั้งแต่และถ่ายทอดที่ถูกปลูกฝังที่ส่งต่อกันรุ่นสู่รุ่น ที่แสดงออกมาทั้งในแบบของนามธรรม ความคิด ความเชื่อต่างๆ และในแบบรูปธรรม เช่น สถาปัตยกรรม อาคารบ้านเรือน และศิลปะการแสดงต่างๆ เช่นกัน ซึ่งประเทศจีนเป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนานกว่า 5,000 ปี และประเทศจีนยังเป็นประเทศที่เป็นแหล่งอารยธรรมแห่งหนึ่งของโลกตะวันออกที่ยิ่งใหญ่ และมีอายุธรรมสูงมาตั้งแต่อดีต (กัจจกร สุพงษ์ศรี, 2531)

นาฏกรรมในบริบทสังคม วัฒนธรรมของจีน การเต้นรำเป็นวัฒนธรรมชนิดหนึ่ง เป็นศิลปะชนิดหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผู้คนจากประเทศต่างๆ และระบบวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมีความเข้าใจในเรื่องนี้ต่างกัน

คลาสสิกจีนโบราณ "เหมาซือเสวีย" ประกอบด้วย: "อารมณ์เคลื่อนไปตรงกลาง แต่รูปร่างอยู่ในคำพูด ถ้าคำพูดไม่เพียงพอก็ถอนหายใจ ถ้าถอนหายใจไม่เพียงพอให้ร้องเพลง มันเป็น เหมือนกับการเต้นรำ" เขาถือว่าการเต้นเป็นศิลปะที่ทรงอำนาจที่สุดในการแสดงความรู้สึกที่แท้จริงของหัวใจผ่านร่างกายของมนุษย์ และเกิดขึ้นหลังจากคำพูด อุทาน การอ่าน และการร้องเพลงไม่เพียงพอที่จะแสดงความรู้สึกในใจผู้คน . สารานุกรมบริแทนนิกา "การเต้นรำ" (ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 14) ของอังกฤษกล่าวว่า "การเต้นรำเป็นการเคลื่อนไหวที่เกิดจากอารมณ์มาโดยตลอด การเต้น" สารานุกรมของอเมริกา (ฉบับปี 1978) ประกอบด้วย: "การเต้นรำเป็นการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องของ ร่างกายเป็นจังหวะที่แน่นอน . . เรียกอีกอย่างว่าเต้นก็ได้" ในประเทศจีนร่วมสมัยสามารถแสดงโดย "Ci Hai" (Shanghai Dictionary Publishing House, 1980 edition) ซึ่งเชื่อว่าการเต้นรำคือ: "A ชนิดของศิลปะ การเคลื่อนไหวของร่างกายมนุษย์ที่ขัดเกลา จัดระเบียบ และประมวลผลทางศิลปะเป็นวิธีหลักในการแสดงออก แสดงออกถึงความคิดและความรู้สึกของผู้คน และสะท้อนชีวิตทางสังคม"หากการเคลื่อนไหวของร่างกายมนุษย์เป็นรูปแบบภายนอกของการเต้น ความคิดและอารมณ์ของผู้คนก็เป็นแก่นของการเต้นรำ จุดประสงค์ของการเต้นรำคือการเผชิญหน้าและแทรกแซงชีวิต สะท้อนชีวิตทางสังคม แสดงความคิดเห็นเฉพาะเรื่อง และนำเสนอภาพสะท้อนและความคิดของผู้คนเกี่ยวกับชีวิตทางสังคมทางศิลปะผ่านรูปแบบของการเต้นรำ การเต้นรำใช้จังหวะของร่างกายมนุษย์เป็นสื่อกลางในการแสดงความคิดและความรู้สึกและสะท้อนศิลปะของชีวิตทางสังคม

การสร้างชาติจีนในการเต้นรำนั้นหาตัวจับยาก พวกเขามาจากสมัยโบราณ และในขณะที่เป็นผู้บุกเบิกกรรมชาติป่า พวกเขาสร้างการเต้นรำที่ดำบรรพ์ที่จุดเริ่มต้นของมนุษยชาติ สภาพแวดล้อมการดำรงชีวิต วิธีการผลิต และขนบธรรมเนียมการดำรงชีวิตของคนดำบรรพ์ล้วนสร้างรอยประทับบนการเคลื่อนไหวร่างกายของพวกเขาในระดับที่แตกต่างกัน การเต้นรำแบบจีนเป็น

การแสดงออกถึงร่างกายมนุษย์ต่อธรรมชาติและโลก เกือบจะเก่าแก่พอๆ กับตัวมนุษย์เอง ด้วยความก้าวหน้าของอารยธรรมจีน เนื้อหาและรูปแบบการฟ้อนรำมีมากขึ้นเรื่อยๆ และค่อยๆ คืบพบนานาชาติที่การทำงาน ขณะเดียวกัน เนื่องจากข้อจำกัดของการพัฒนาสังคมในยุคประวัติศาสตร์ต่างๆ นาฏศิลป์จีนจึงนำเสนอลักษณะทางวัฒนธรรมของ วิวัฒนาการช่วงต่างๆ

หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน นาฏศิลป์จีนได้รับการพัฒนาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ด้านหนึ่งภายใต้การนำของพรรคและรัฐบาลของประชาชน ผู้คนกำลังจัดเรียงวัฒนธรรมการเต้นแบบดั้งเดิม และการเต้นรำพื้นบ้านของทุกกลุ่มชาติพันธุ์มีพลวัตมากขึ้นเพราะพวกเขาได้รับความรู้สึกใหม่เกี่ยวกับเวลา จำนวนมาก ได้มีการค้นพบรูปแบบการเต้นและทักษะการแสดง และยังมี การอ้างอิงถึงวิธีการฝึกบัลเลต์อีกด้วย และหลักฐานการเต้นของศิลปะการต่อสู้ จิตรกรรมฝาผนังในถ้ำ และโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่ขุดพบจำนวนมากได้ถูกซึมซับเข้ามา จึงเน้นย้ำถึงความสง่างาม แม่นยำและชัดเจน Mingli และรูปแบบการเต้นคลาสสิกที่ผสมผสาน "มือ ตา ร่างกาย วิธีการและขั้นตอน" ได้อย่างลงตัว ในทางกลับกัน บัลเลต์ที่ "นำเข้า" และนาฏศิลป์สมัยใหม่ได้รับการซึมซับและผสมผสาน และค่อยๆ ก่อตัวเป็นบัลเลต์จีนและนาฏศิลป์จีนสมัยใหม่ในสไตล์จีน นอกจากนี้ยังมีการเต้นรำแบบร่วมสมัยหรือที่ได้รับการสร้างสรรค์ การเต้นรำบอลรูม เป็นต้น ประเภทของ นาฏศิลป์ได้เพิ่มคุณค่าชีวิตทางวัฒนธรรมของประชาชนอย่างมากและก่อให้เกิดองค์ประกอบใหม่ของนาฏศิลป์จีน ควบคู่ไปกับความสำเร็จที่โดดเด่นในการสร้างนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่แสดงโดยการวิจัยที่มีผลในประวัติศาสตร์ของการเต้นรำจีน นาฏศิลป์จีนได้กลายเป็น ตัวแทนที่สำคัญของวัฒนธรรมตะวันออก และเป็นหนึ่งในระบบวัฒนธรรมการเต้นที่ทรงอิทธิพลที่สุดในโลก

การเต้นรำแบบจีนที่ร่วมกันสร้างขึ้นโดยคนจากทุกกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีนและพัฒนาไปพร้อมกับการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างจีนและต่างประเทศโดยมหภาคประกอบด้วย การเต้นรำหลักสองประเภท ได้แก่ การเต้นรำพื้นบ้านของจีนและการเต้นรำคลาสสิกของจีนรวมถึงการเต้นรำแบบจีน บัลเลต์ ระบำจีนสมัยใหม่ และอื่นๆ ประกอบด้วยนาฏศิลป์จีนงอกงาม

หลังจากที่ระบอบการปกครองโดยพระมหากษัตริย์ถูกยกเลิกไป และได้เปลี่ยนแปลงเป็นระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ทำให้ศิลปะต่างๆ ที่มีต้องได้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาลทั้งหมด การแสดงที่ทำชื่อเสียงให้แก่ประเทศคือการแสดงกายกรรม การแสดงระบำพื้นเมืองเบ็ดเตล็ดต่างๆ ตลอดจนการแสดงงิ้วยังได้รับความนิยมจนแพร่หลายไปยังต่างประเทศ (สุมิตร เทพวงษ์, 2548)

ด้วยการพัฒนาอย่างรวดเร็วของสังคมปัจจุบัน ศิลปะแสดงให้เห็นกฎวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ดั้งเดิมจนถึงสมัยใหม่ ในฐานะที่เป็นศิลปะประเภทหนึ่ง การเต้นรำไม่เพียงแต่ชนกับกระแสวัฒนธรรมสมัยใหม่ของตะวันตกจากภายนอกเท่านั้น แต่ยังได้รับอิทธิพลจากความต้องการของการพัฒนาวัฒนธรรมของชาติเองภายในด้วย บนเส้นทางแห่งการแสวงหาความก้าวหน้าและนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง รูปแบบและเนื้อหาโดยรวมของการเต้นรำแบบจีนควรมีความหลากหลายและ

อยู่ร่วมกันแบบสามมิติ โดยอาศัยแก่นแท้ของประเพณี สำนวณเส้นทางใหม่จากมรดกวัฒนธรรมของชาติที่ลึกซึ้ง ค้นหาเส้นทางและทิศทางของการสร้างสรรค์ในชีวิตสังคมร่วมสมัยและมุมมองทางจิตวิญญาณ เพื่อให้ศิลปะการเต้นรำสามารถไปพร้อมกับการพัฒนาสังคมและความต้องการของตนเอง

ปัจจุบันนาฏศิลป์พื้นบ้านของจีนไม่เพียงแต่คงไว้ซึ่งความเดิมและยึดถือประเพณีแต่ยังมุ่งมั่นที่จะทำลายประเพณี นอกจากนี้ ยังปฏิบัติต่อศิลปะการเต้นรำแบบดั้งเดิมด้วยทัศนคติแบบบูรณาการระดับโลก การเต้นรำร่วมสมัยของจีนเป็นวิธีการเรียนรู้จากเทคนิคการออกแบบท่าเต้นใหม่ภายใต้อิทธิพลของกระแสวัฒนธรรมใหม่เพื่อแสดงชีวิตทางสังคมและจิตวิญญาณของจีนร่วมสมัย ตลอดหลายทศวรรษของการพัฒนา การเต้นรำร่วมสมัยได้สร้างเอกลักษณ์ของตัวเองขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกันใน ผลงาน ความสม่ำเสมอที่โดดเด่น ขาดอารมณ์ ขาดความคิดสร้างสรรค์ ในการเต้นออนโทโลยี และเน้นทักษะทางเทคนิค การเต้นรำสมัยใหม่ที่แปลเป็นภาษาท้องถิ่นของจีนมุ่งมั่นที่จะแสดงออกถึงการรับรู้ในตนเองอย่างแท้จริงในเนื้อหาของงาน โดยเน้นที่ชีวิตจริงของหัวใจตามหลักแล้ว นาฏศิลป์จีน นาฏศิลป์จีน และอุปรากรจีนถือเป็นวัสดุที่สร้างสรรค์ การเกิดขึ้นของการเต้นรำสมัยใหม่ที่มีการแปลเป็นภาษาท้องถิ่นของจีนมีอิทธิพลต่อการเต้นรำสมัยใหม่ของตะวันตกและสิ่งที่สำคัญคือผลของการฝึกฝนของชาวจีน มีลักษณะเฉพาะโดยอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกและการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมดั้งเดิมตามความทันสมัยของประเพณี วัฒนธรรม. การอ้างอิงถึงการเต้นรำสมัยใหม่แบบตะวันตกเป็นทางเลือก เป็นการเปลี่ยนแปลงการอ้างอิง และเป็นการเข้าใจและเข้าใจแก่นแท้ของการเต้นรำสมัยใหม่ บนพื้นฐานของวัฒนธรรมของชาติและสุนทรียศาสตร์แบบตะวันออกเท่านั้น เราสามารถมีความกว้างของวัฒนธรรมและความสูงของสุนทรียศาสตร์ และตระหนักถึงมรดก นวัตกรรม และความก้าวหน้าของนาฏศิลป์จีนบนถนนแห่งการพัฒนา

นาฏกรรมพื้นเมืองในวัฒนธรรมยางเกอ การพัฒนาวัฒนธรรมการแสดงยางเกอ มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประวัติศาสตร์การพัฒนาอารยธรรมของประเทศจีนทั้งหมด ในประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การแสดงยางเกอ ได้พัฒนาไปสู่รูปแบบการร้องเพลงและการเต้นรำที่เติบโตเต็มที่ มีอิทธิพลมากที่สุดรูปแบบหนึ่งในวัฒนธรรมการร้องเพลงพื้นบ้านและการเต้นรำของจีน สัญชาติฮั่นเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใหญ่ที่สุดในบรรดา 56 กลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศจีน และการแสดงยางเกอ เป็นรูปแบบการร้องเพลงพื้นบ้านและการเต้นระบำของชาวฮั่นที่พบได้บ่อยที่สุด โดยอาศัยประชากรจำนวนมากและความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ในวงกว้าง จึงมีการสร้างวัฒนธรรมขึ้นต่อไป สถานภาพการร้องรำและฐานมวลชนอันกว้างขวาง วัฒนธรรมการแสดงยางเกอ ส่วนใหญ่เกิดและพัฒนาในพื้นที่ชนบท พื้นที่ชนบทเป็นแหล่งกำเนิดของวัฒนธรรมการแสดงยางเกอ ดังนั้นทีมการแสดงยางเกอ ในชนบทจึงเป็นทีมหลักในการแสดงยางเกอ การแสดงของพวกเขามีอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่แข็งแกร่ง ดั้งเดิมกว่า เรียบง่ายและสมจริง และสามารถแสดงถึงลักษณะเฉพาะของเพลงการแสดงยางเกอ ต่างๆ ได้ดีขึ้น กิจกรรมของทีมการแสดงยางเกอ ในเมืองส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมออกกำลังกาย

การออกกำลังกายกล้ามเนื้อและกระดูกเป็นจุดประสงค์ของทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงยางเกอ และส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้สูงอายุและส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง การแสดงทางวิชาการของการแสดงยางเกอ มีสื่อการสอนและระบบการฝึกอบรมที่ครบถ้วน และมีความโดดเด่นด้วยความเป็นมืออาชีพและศิลปะ มั่นคงซับซ้อนลักษณะการเคลื่อนไหวโดยทั่วไปบนพื้นฐานของรูปแบบหยางโกะ และมีประสิทธิภาพ มากกว่าและระดับประดาผ่านบรรทัดฐานของผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และบรรณาธิการ และสามารถสะท้อนถึงความสามารถคุณภาพสูงและการแสดงระดับสูงของนักเต้นได้ดีขึ้น

ตลอดการพัฒนาและวิวัฒนาการของการแสดงยางเกอ สามารถแบ่งคร่าวๆ ได้เป็นสี่ขั้นตอน หนึ่งคือเรื่องไร้สาระที่มาพร้อมกับแรงงานและชีวิต อย่างที่สองคือการค่อยๆ ร้องเพลงและเต้นรำ พื้นบ้านอย่างอิสระ ซึ่งมักจะเป็นเนื้อหาและรูปแบบที่สำคัญสำหรับผู้คนเพื่อสร้างความบันเทิงให้กับตนเองเมื่อพวกเขาเฉลิมฉลองเทศกาลพื้นบ้านตามประเพณีและเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว ประการที่สาม ด้วยการร้องเพลงและการเต้นที่ค่อยเป็นค่อยไป รูปแบบต่างๆ ก็มีความหลากหลายมากขึ้นเรื่อยๆ มีบทบาทมากขึ้นเรื่อยๆ และเนื้อหาก็คือเป็นระบบมากขึ้นเรื่อยๆ และการร้องเพลงและการเต้นก็ กลายเป็นบทละครเล็กๆ หลายเรื่อง ทุกวันนี้ วัฒนธรรมการแสดงยางเกอ ได้เริ่มเปลี่ยนไปเป็นศิลปะ การเต้นที่บริสุทธิ์ ซึ่งช่วยยกระดับศิลปะของการแสดงการแสดงยางเกอ และนักเต้นนำขึ้นแสดงบน เวที การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของการแสดงยางเกอ ในขั้นใด ๆ มีการเปลี่ยนแปลงตามการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเวลาและสอดคล้องกับการพัฒนาของประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงของเวลา มีความสำคัญและหน้าที่พิเศษที่ไม่สามารถละเลยได้

การแสดงยางเกอ มีประวัติศาสตร์อันยาวนานและยาวนานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การแสดงยางเกอ ของจีนและเป็นหนึ่งในโอเปร่าขนาดเล็กจำนวนมากในมณฑลซานซี เธอเกิดในทุ่งนา สนามหญ้า กังไถ และเวิร์คช็อป เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้คนและการปลดปล่อย ความรู้สึกของเธอ เธอมีฐานมวลชนที่กว้าง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวจากรูปแบบศิลปะท้องถิ่น มากมาย

อัตลักษณ์นาฏกรรมดนตรีพื้นเมือง ของ การแสดงยางเกอ เป็นเพลงประจำชาติและท้องถิ่น มาก ในการออกแบบดนตรีและการร้องเพลง มั่นคงคุณภาพทางศิลปะของโอเปร่าของพี่น้อง สร้างสรรค์และปรับแต่งเพลง Wenwu จำนวนมาก และเพิ่มเครื่องดนตรีประกอบที่โดดเด่นซึ่ง แตกต่างกัน สำหรับบุรุษ และสตรี ปัญหาของการปรับแต่งนั้นได้รับการจัดการอย่างมีศิลปะด้วย วิธีการทางดนตรีของท่วงทำนองที่แตกต่างกันและทำนองที่แตกต่างกัน

ดนตรีของการแสดงยางเกอ เป็นสไตล์การปรับแต่งทั่วไป โดยมีท่วงทำนองสูงและมีชีวิตชีวา และความอดทนสูง โครงสร้างระบบของท่วงทำนองร้องเพลงเป็นการผสมผสานเพลงโฟล์ค ส่วนใหญ่ เป็นการขับร้องเพลงโฟล์ค และท่อนร้องเป็นเพลงโฟล์คและ ระบบเพลงแดนซ์ซิง ระบบ aria ที่ ผสมผสานระหว่างช่องบอร์ดและโคลงคู่เป็นโครงสร้างเพลงหลัก โดยมีช่องว่างต่างกันสำหรับบุรุษและ

สตรี และช่วงเสียงจะอยู่ระหว่าง e ในกลุ่มแรก ของตัวอักษรตัวเล็กและตัว g ในกลุ่มที่ 2 ของตัวอักษรตัวเล็ก ลักษณะของการร้องท่วงทำนอง มันเป็นเหมือนคลื่นลงที่สถานะที่สี่และห้ากระโดดเข้าไปในโครงสร้าง” ช่วยเพิ่มความสามารถในการร้องเพลงเพื่อควบคุมตัวละคร ทำนองเพลงง่าย เรียนง่าย และร้องง่าย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของดนตรีหยางโก

ในเทคนิคการร้องเพลงของ Huguan Yangko มีการใช้อักษรระบบแป้น ตัวละครใน และอักษรที่วางแปลอย่างเต็มที่ อาทิ อา อา นี อันโต ยาเตอร์ โรโฮ ลีโฮ ฯลฯ พวกเขามีบทบาทช่วยในการร้องเพลง สะท้อนถึงสไตล์และลักษณะของละครเรื่องนี้ ก่อเกิดความชัดเจน เบา สง่า และ สไตล์การร้องเพลงการแสดงอย่างเกอ ธรรมดา

นักแสดงต้องใช้วิธีการออกเสียงที่เป็นธรรมชาติ อยู่ในตระกูลภาษาจีนตอนเหนือ และใช้เพลงคล้องจองจางโจวและโชนเสียงสี่โชน ท่วงทำนองเรียบง่ายและเรียนรู้ได้ง่าย เนื้อเพลงเข้าใจง่ายและสวยงาม การแสดงเรียบง่าย เป็นธรรมชาติและใจกว้าง และเนื้อหาใกล้เคียงกับชีวิตจริงซึ่งคนในท้องถิ่นชื่นชอบอย่างสุดซึ้ง ได้รับการยกย่องจากผู้เชี่ยวชาญว่าเป็นตำแหน่งกิตติมศักดิ์ของ "Little Huangmei" ในเขต Shangdang

เครื่องดนตรีมีสองประเภท: เครื่องสายและเครื่องเพอร์คัชชัน

(1) เครื่องสาย: ส่วนใหญ่เป็น Banhu, Erhu, Zhonghu และ Dihu นอกจากนี้ยังมี suona ขนาดเล็ก ขลุ่ย guzheng Yueqin ไวโอลิน เซลโล Zhongruan, pipa และอื่น ๆ

(2) ดนตรีประเภทเพอร์คัชชัน: ส่วนใหญ่เป็นกลองแบนใหญ่ กลองเล็ก กลองสองก กังฉี และกระดานปา ตามด้วยฆ้องใหญ่ ฆ้องเล็ก ฉาบ (รวมถึงฉาบใหญ่และฉาบเล็ก) ปลาไม้ และระฆัง .

ท่าเต้นของ Huguan Yangko มีความสดใสและมีศิลปะ ลักษณะการเคลื่อนไหวเป็นศูนย์รวมที่สำคัญและแกนกลางทางจิตวิญญาณของ Huguan Yangko โดยส่วนใหญ่แสดงลักษณะสามองค์ประกอบของการเคลื่อนไหวของชีวิต องค์ประกอบการเคลื่อนไหวการต่อสู้ และองค์ประกอบการเคลื่อนไหวโอเปร่า องค์ประกอบของชีวิตและการเคลื่อนไหวถูกสร้างขึ้นและพัฒนาจากกระบวนการแรงงานและชีวิตในระยะยาวและมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นและการแสดงออกทางอารมณ์ การเต้นรำการแสดงอย่างเกอ ส่วนใหญ่สะท้อนการผลิตทางสังคมและการใช้แรงงานด้วยการเคลื่อนไหวที่เรียบง่ายและชีวิตที่แข็งแกร่ง บรรยากาศ ลักษณะของมัน ในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์อันยาวนาน องค์ประกอบของศิลปะการต่อสู้ได้สร้างบรรยากาศของศิลปะการต่อสู้พื้นบ้านและขนบธรรมเนียมของผู้คน และแทรกซึมเข้าไปในหยางโกพื้นบ้าน ก่อให้เกิดรูปแบบที่หยาบ เรียบง่าย มีพลัง และฉุนเฉียว ซึ่งมีอยู่มากมาย ตะ กระโดด พลิกตัว ดี ฯลฯ ทักษะศิลปะการต่อสู้ องค์ประกอบการกระทำของโอเปร่าเกิดขึ้นจากการรวมองค์ประกอบการแสดงโอเปร่าที่มีสไตล์เข้ากับลักษณะของการแสดงอย่างเกอ ในระหว่างการพัฒนาและวิวัฒนาการของการแสดงอย่างเกอ นอกจากนี้ Shanxi Yangko ยังใช้อุปกรณ์ประกอบฉากอันชาญฉลาดในการเต้น

นำเสนอลักษณะที่ซับซ้อนและหลากหลาย ขยายพื้นที่การกระทำของมนุษย์ผ่านการใช้อุปกรณ์ ประกอบฉาก อุปกรณ์จำลองเสมือนและเป็นรูปเป็นร่าง และรวมภาษากายเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก อิมของ Huguan การแสดงยางเกอ มีชีวิตประจำวันที่สุดใส เนื้อหาและการกระทำส่วนใหญ่ดึงออกมา จากชีวิตและยิ้มมาจากพี่สาวน้องสาว แต่การแสดงออกส่วนใหญ่คือความสุข ความโกรธ ความเศร้า และความปิติยินดีของคนทั่วไปซึ่งสะท้อนให้เห็นอย่างแท้จริง ภูมิศาสตร์สถานที่ต่างๆ มนุษยศาสตร์ การเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียม

ในศิลปะการแสดงโอเปร่า "การทำ" และ "การเล่น" เป็นส่วนหนึ่งของ "การเต้นรำ" ซึ่งเป็น หนึ่งในลักษณะสำคัญของโอเปร่า "ทำ" หมายถึงการเคลื่อนไหวที่เหมือนการเต้น และ "การเล่น" หมายถึงศิลปะการต่อสู้และทักษะไม้ลอย การผสมผสานของทั้งสองรูปแบบเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ของศิลปะการแสดงโอเปร่าการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เป็นส่วนสำคัญของอุปรากรท้องถิ่นของจีน ซึ่งการแสดงยางเกอ ก็สะท้อนให้เห็นใน 2 ด้านนี้เช่นกัน พวกเขาเมืองค์ประกอบการเต้นที่สวยงาม จังหวะและดนตรีในเวลาเดียวกัน อย่างไรก็ตาม รูปแบบการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ ไม่ได้มี รายละเอียดมากเท่ากับการเต้นโอเปร่า และข้อกำหนดสำหรับการเคลื่อนไหวก็ไม่เข้มงวดเท่ากับการ เต้นโอเปร่า

นักแสดง นักดนตรี และผู้ให้ความบันเทิงที่ประสบความสำเร็จบางคนค่อยๆ ถอนตัวจากเวที เนื่องจากอายุที่มากขึ้น และบางคนที่เสียชีวิตไปที่ละคน มีนักดนตรีเพียงไม่กี่คนที่มีทักษะเฉพาะตัว และมีเกียรติ การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ มีปัญหาใหญ่กับการสลับนักแสดง

ด้วยความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การพัฒนาเศรษฐกิจการตลาด และกระแส ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและศิลปะ ชีวิตทางวัฒนธรรมของผู้คนจึงมีสีสันมากขึ้นเรื่อยๆ และ ความต้องการด้านสุนทรียภาพก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น ควบคู่ไปกับนโยบายระดับชาติที่จำกัดที่เกี่ยวข้องกับ ละครโรงในท้องถิ่น ละครโรงในท้องถิ่นกำลังถูกมองข้ามโดยผู้คนมากขึ้น การพัฒนาละครท้องถิ่น เป็นเรื่องยาก และสถานการณ์ที่เกิดวิกฤติบ่อยครั้งก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลง

อุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ของคณะละครไม้ตี วัสดุสคริปต์การจัดกระจาย ขาดพรสวรรค์ และขาด เงินทุน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องยากที่จะรักษาชีวิตของผู้เกษียณอายุและผู้ดำรงตำแหน่งบางคนไปทะเล เพื่อทำธุรกิจ การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เผชิญกับทางเลือกที่ยากลำบากอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ มีประวัติยาวนานถึง 210 ปีนับตั้งแต่ก่อตั้งมา ซึ่งเพียงพอสำหรับ คนรุ่นต่อไปที่จะได้เห็นถึงพลังอันแข็งแกร่งของเธอ ไม่เพียงแต่มีรูปแบบศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์และ มรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้น ลักษณะทรัพยากรวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ของดีที่เกิดจากการรวมกลุ่มในระยะยาวและการปะทะกันของวัฒนธรรมเฉพาะภูมิภาคและวัฒนธรรม ต่างประเทศนั้นมีมูลค่าการวิจัยและการคุ้มครองสูง

คุณค่าทางวิชาการ ในอาชีพการแสดงละครพื้นบ้านของจีน การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ครอบงำตำแหน่งที่สำคัญมากและมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและยาวนาน ชูตค้น ช่วยเหลือ จัดระเบียบ และปกป้องวัฒนธรรมและศิลปะของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ แบบดั้งเดิม โบราณ ระดับชาติและเป็นที่ยอมรับ โดยจะขับเคลื่อนและส่งเสริมการส่งเสริมและพัฒนาวัฒนธรรมพื้นบ้านและศิลปะในมณฑลหูกวน และจะขับเคลื่อนการฟื้นฟูอุตสาหกรรมวัฒนธรรมระดับภูมิภาคด้วย

คุณค่าในทางปฏิบัติ ในฐานะรูปแบบศิลปะพื้นบ้านที่ครอบคลุม การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ มีสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์และมาตรฐานด้านสุนทรียภาพอันเนื่องมาจากภูมิภาคและวัฒนธรรมพิเศษ ไม่เพียง แต่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางประวัติศาสตร์ในอดีต แต่ยังมีบทบาทสำคัญในอนาคต

การศึกษาค้นคว้า และการเรียนรู้และการสืบทอดของ การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการสร้างอารยธรรมทางจิตวิญญาณในมณฑลและแม้แต่คนทั้งประเทศ ส่งเสริมวัฒนธรรมขั้นสูงและสร้างวัฒนธรรมที่กลมกลืนกัน และสามารถสร้างคุณค่าทางวิชาการ และการประกอบอาชีพการแสดงละครพื้นบ้านของจีน การสร้างอัตลักษณ์การแสดงเพื่อเพิ่มคุณค่าและปรับปรุงชีวิตทางวัฒนธรรมของผู้คนและคุณภาพที่ครอบคลุม และการส่งเสริมการพัฒนารอบด้านของผู้คน และการสร้างสังคมที่ปรองดองกันทางสังคมนิยมล้วนมีบทบาทที่ไม่สามารถถูกแทนที่ได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและ พัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและ พัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน
2. ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่

ความสำคัญของการวิจัย

1. ความเป็นมาและ พัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีนเป็นอย่างไร
2. องค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่เป็นอย่างไร

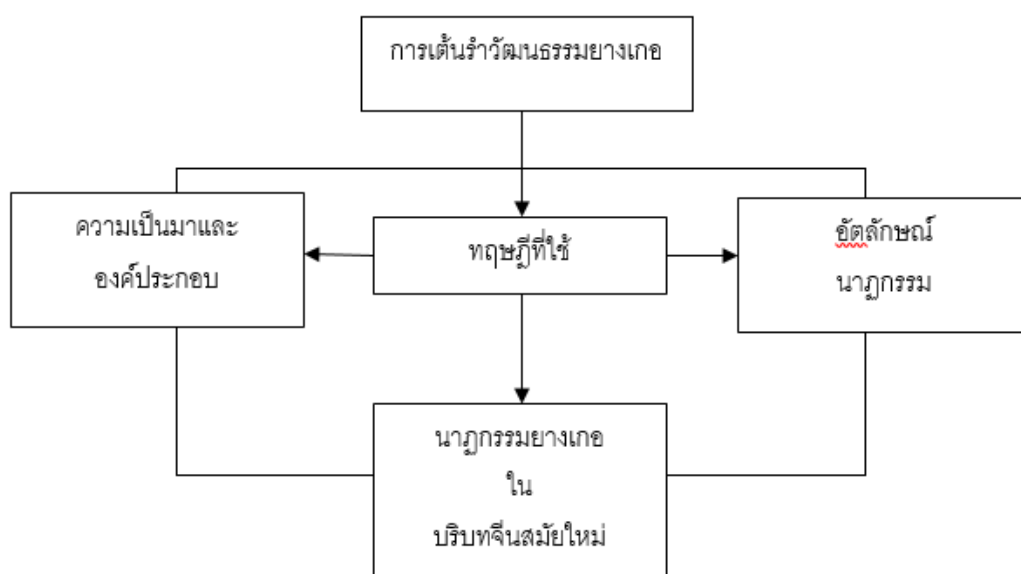
นิยามศัพท์เฉพาะ

การเดินรำ	หมายถึง ศิลปะของการเคลื่อนไหวของมนุษย์ ที่ได้รับการขัดเกลาจัดระเบียบ และสวยงาม
วัฒนธรรมยางเกอ	หมายถึง รูปแบบหนึ่งในวัฒนธรรมเพลงพื้นบ้านและการเดินรำของจีน สามารถสะท้อนลักษณะทางวัฒนธรรมของทั้งภูมิภาคและยุคสมัย
อัตลักษณ์วัฒนธรรม	หมายถึง กระบวนการทางสังคมและจิตใจ โดยที่บุคคลสร้างความรู้สึกรับเป็นเจ้าของและความมุ่งมั่นภายในต่อวัฒนธรรม และกลุ่มวัฒนธรรม เพื่อให้ได้มา รักษา และสร้างสรรค์วัฒนธรรมของตนเอง เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของภาษาทั่วไป ประเพณีของชาติ ขนบธรรมเนียม ค่านิยม ความเชื่อทางศาสนา จริยธรรม สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และปัจจัยอื่น เป็นการยอมรับในเชิงบวกต่อสิ่งที่มีความหมาย อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมในปัจจุบันส่วนใหญ่หมายถึงความเข้าใจซึ่งกันและกัน การสื่อสาร การยอมรับซึ่งกันและกัน และการเคารพในวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์
เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม	หมายถึง กระบวนการที่บุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ฝังระบบวัฒนธรรมไว้ในโครงสร้างจิตวิทยาและบุคลิกภาพของตนเอง และประเมินสิ่งต่าง ๆ อย่างมีสติและสร้างมาตรฐานให้กับพฤติกรรมของพวกเขา
นาฏกรรมพื้นเมือง	หมายถึง การเดินรำพื้นบ้านเป็นการเดินรำที่ยังรากลึกในชีวิตทางสังคมของมวลชน สะท้อนถึงชีวิต ความคิด อารมณ์ อุดมคติ และแรงบันดาลใจของมวลชน และถูกสร้างและสืบทอดโดยมวลชนโดยรวม
บริบท	หมายถึง แนวคิดของบริบทตามความหมายดั้งเดิมนั้นมีขอบเขตกว้างมากและประกอบด้วยสามด้านอย่างคร่าวๆ: บริบทตามบริบท (บริบทของภาษาพูด บริบทของภาษาเขียน) บริบทของสถานการณ์ (เวลา สถานที่ หัวข้อ โอกาส การสื่อสาร ผู้เข้าร่วม อัตลักษณ์ อาชีพ ความคิด การเลี้ยงดู ความคิด) บริบทดั้งเดิมของวัฒนธรรมแห่งชาติ (ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม บรรทัดฐานและขนบธรรมเนียมทางสังคม ค่านิยม)

จีนสมัยใหม่ หมายถึง จีนสมัยใหม่ที่เรียกว่าจีนสมัยใหม่ซึ่งแตกต่างจากจีนโบราณ และจีนสมัยใหม่เป็นกระบวนการที่ยาวนานและยาก

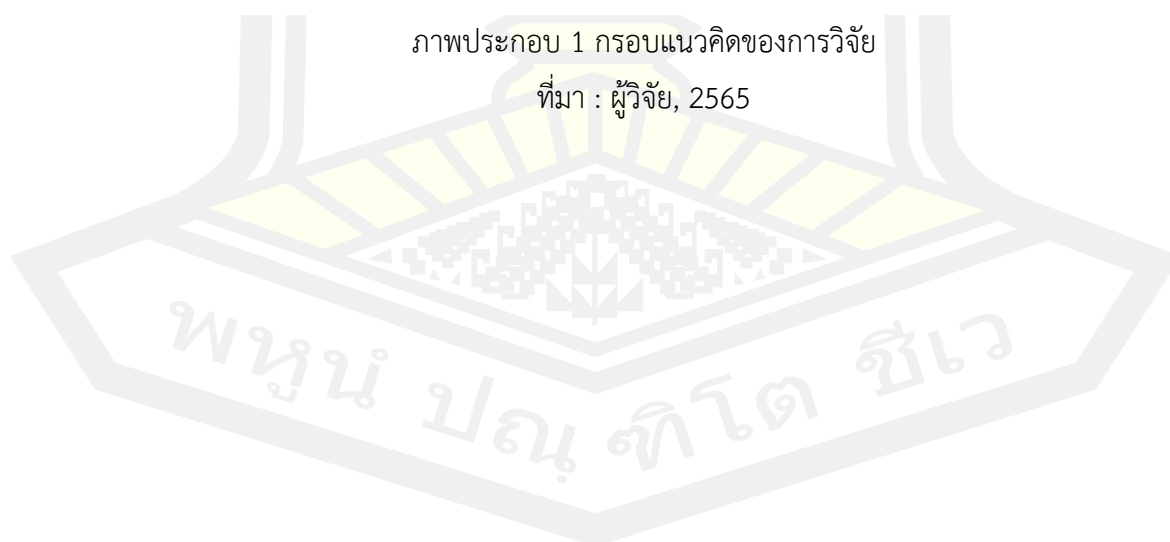
กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา การตื่นรับวัฒนธรรมจาก : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ โดยมีแนวคิดและทฤษฎีดังภาพประกอบกรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาการเดินร่ำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยและเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องตามความมุ่งหมายของงานวิจัย ดังต่อไปนี้

- 2.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมจีน
- 2.2 องค์ความรู้เกี่ยวกับการเดินร่ำของจีน
- 2.3 องค์ความรู้เกี่ยวกับนาฏกรรมพื้นเมืองมอโก
- 2.4 บริบทพื้นที่
- 2.5 แนวคิด
 - แนวคิดอัตลักษณ์
 - แนวคิดวัฒนธรรมสมัยนิยม
- 2.6 ทฤษฎี
 - ทฤษฎีการปรับปรนทางวัฒนธรรม
 - ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - งานวิจัยในประเทศ
 - งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 องค์ความรู้เกี่ยวกับสังคมวัฒนธรรมจีน

คณะกรรมการวิชามรดกอารยธรรมโลก, (2553) กล่าวว่า อารยธรรมจีนแผนขยายขอบข่าย ออกไปอย่างกว้างขวางทั้งในเอเชียและยุโรป อันเป็นผลมาจากการติดต่อทางการทูต การค้า การศึกษา ตลอดจนการเผยแผ่ศาสนา อย่างไรก็ตามลักษณะการถ่ายทอดแตกต่างกันออกไป ดินแดนที่เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีนเป็นเวลานาน เช่น เกาหลีและเวียดนาม จะได้รับอารยธรรมจีนอย่างสมบูรณ์ทั้งในด้านวัฒนธรรม การเมือง ขนบธรรมเนียมประเพณีการสร้างสรรคและการแสดงออกทางศิลปะ ทั้งนี้เพราะราชสำนักจีนจะเป็นผู้กำหนดนโยบายและบังคับให้ประเทศทั้งสองรับวัฒนธรรมจีนโดยตรง ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อารยธรรมจีนได้รับการยอมรับในขอบเขตจำกัดมากที่เห็นได้ชัด คือ การยอมรับระบบบรรณาการของจีน ในเอเชียใต้ประเทศที่แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับจีนอย่างใกล้ชิด คือ อินเดีย พระพุทธศาสนา มหายานของอินเดียแพร่หลายเข้ามาในจีนจนกระทั่งเป็น

ศาสนาสำคัญที่ชาวจีนนับถือ นอกจากนี้ ศิลปะอินเดียยังมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ศิลปะบางอย่างของจีน เช่น ประติมากรรมที่เป็น พระพุทธรูป ส่วนภูมิภาคเอเชียกลางและตะวันออกกลางนั้น เนื่องจากบริเวณที่เส้นทางการค้าสายแพรไหมผ่านจึงทำหน้าที่เป็นสื่อกลางนำอารยธรรมตะวันตกและจีนมาพบกัน อารยธรรมจีนที่เผยแพร่ไป เช่น การแพทย์ การเลี้ยงไหม กระดาษ การพิมพ์และดินปืน เป็นต้น ซึ่งชาวอาหรับจะนำไปเผยแพร่ แก่ชาวยุโรปอีกต่อหนึ่ง

Huang Gaocai Yu Xuemei, (2015) กล่าวว่า วัฒนธรรมจีนหมายถึงภูมิปัญญาเชิงสร้างสรรค์และจิตวิญญาณสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นโดยชาวจีนทุกราชวงศ์บนแผ่นดินจีนในยุคต่างๆ ที่สามารถแสดงถึงภูมิปัญญาสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ จิตวิญญาณของชาติจีนและสามารถเห็นความธรรมดาของร่องรอยของอารยธรรมจีนวัสดุยังคงอยู่และความมั่งคั่งทางจิตวิญญาณที่สร้างขึ้นและสะสมโดยชาติจีนในระยะยาว เนื้อหาพื้นฐานของวัฒนธรรมจีนส่วนใหญ่ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ต่อไปนี้ ประการแรก ภาษาจีนซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการคิดและวิถีคิดของคนจีนมีความสามารถในการรองรับข้อมูลที่แข็งแกร่ง ประการที่สอง มีวัดโบราณและวัฒนธรรมต่างๆ ที่เห็นการก้าวและการพัฒนาของอารยธรรมจีน รวมถึงโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่ขุดพบ โครงการโบราณ และอาคารประวัติศาสตร์ ประการที่สามคือคุณธรรมจีนและจิตวิญญาณจีนที่ปรับบุคลิกภาพให้เหมาะสมและปรับปรุงคุณค่าของชีวิต ประการที่สี่ มีคลาสสิกทางวัฒนธรรมจำนวนมากที่มีแนวคิดกว้างๆ เช่นเดียวกับความคิดของโรงเรียนแห่งความคิดหลายร้อยแห่งที่ดำเนินอยู่ในนั้น ที่เป็นศิลปะจีนที่มีรูปแบบต่างๆ และเสน่ห์อันยิ่งใหญ่ ประการที่หก การเขียนพู่กันจีนและภาพวาดจีนอุดมไปด้วยความคิดและสามารถฝึกฝนตนเองได้ ประการที่เจ็ด วรรณคดีและประวัติศาสตร์จีนมีหน้าที่หลายอย่าง เช่น การให้ความรู้ เสริมสร้างปัญญา และจิตวิญญาณที่สร้างแรงบันดาลใจ ประการที่แปดคือประสบการณ์ทางวิชาการที่มีลักษณะเฉพาะของจีนซึ่งสรุปโดยปราชญ์แห่งราชวงศ์ในอดีต

จากมุมมองขององค์ประกอบพื้นฐานของระบบวัฒนธรรม เนื่องจากอาณาเขตกว้างใหญ่และกลุ่มชาติพันธุ์จำนวนมาก ระบบวัฒนธรรมจีนจึงกว้างและชัดเจน จากมุมมองทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรมจีนถูกครอบงำโดยสองวัฒนธรรมระดับภูมิภาคที่สำคัญของแม่น้ำเหลืองและแม่น้ำแยงซีโดยมีวัฒนธรรมของกลุ่มน้ำเสยหลงเจียงและแม่น้ำเพิร์ลเป็นสองปีก ไม่เพียง แต่มีโบราณสถานและอุดมสมบูรณ์ แต่ยังรวมถึงวัฒนธรรม Central Plains วัฒนธรรม Qilu วัฒนธรรม Sanjin วัฒนธรรม Wuyue และวัฒนธรรม Wuyue วัฒนธรรม, วัฒนธรรม Bayu, วัฒนธรรม Jingchu, วัฒนธรรม Yanzhao, วัฒนธรรม Sanqin, วัฒนธรรม Lingnan และแคว้นวัฒนธรรมในภูมิภาคอื่น ๆ จากมุมมองของชาติ วัฒนธรรมจีนเป็นระบบวัฒนธรรมที่วัฒนธรรมของชนชาติอื่นเป็นองค์ประกอบหลัก และวัฒนธรรมของชนชาติต่างๆ อยู่ร่วมกันได้หลายวิธี ในกระบวนการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ในระยะยาว ประชาชนทุกกลุ่มชาติพันธุ์ได้สร้างวัฒนธรรมของตนเองด้วยภูมิปัญญาและแรงงานของตนเอง วัฒนธรรมเหล่านี้ที่มีลักษณะประจำชาติต่างกันสื่อสารถึงกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน สืบสาน

ปรับปรุง พัฒนาต่อไปในที่สุด บูรณาการเข้ากับกระแสหลักของวัฒนธรรมจีน ก่อให้เกิดกระแสที่ไหลเชี่ยวของวัฒนธรรมจีน ในการค้นคว้าของบทความนี้ ฉันทันที่เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน วัฒนธรรมประจำภูมิภาค และวัฒนธรรมอันเป็นหลัก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของ Huguan ให้ดีขึ้น สืบสวนกำเนิดทางวัฒนธรรมในเชิงลึก และยืนยันประวัติศาสตร์ ของการพัฒนาวัฒนธรรมในการวิจัย

2.2 องค์ความรู้เกี่ยวกับการเดินรำของจีน

Wu Lusheng, (2017) กล่าวว่า ในบริบทของวัฒนธรรมจีนจากมุมมองของวัฒนธรรมการเต้นโดยใช้ร่างกายมนุษย์ที่เคลื่อนไหวในการถ่ายทอดความรู้สึกสำรวจที่มาเพื่อตัดสินอดีตและ ในปัจจุบันมีทั้งความเข้าใจในระดับมหภาคและกรณีศึกษาซึ่งมุ่งมั่นที่จะชี้แจงแง่มุมทางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมการเต้นของจีนและกระบวนการและกฎหมายในขบวนการทางสังคม จากมุมมองของแหล่งที่มาของชีวิต ลักษณะทางศิลปะ ภูมิหลังทางการเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมในระดับภูมิภาคของการเดินรำแบบจีน ตลอดจนวิวัฒนาการด้านสุนทรียะของรูปแบบและเนื้อหา ประวัติความเป็นมาของการเกิดขึ้น การก่อตัว และการพัฒนาของการเดินรำได้รับการอธิบาย ในการวิเคราะห์และวิจัยของบทความนี้ ข้าพเจ้าใช้ที่มา สาเหตุ รูปแบบ การพัฒนาและแง่มุมอื่นๆ เป็นหลัก เพื่อยืนยันสาเหตุของ Huguan Yangko วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงในขั้นตอนการพัฒนาอย่างลึกซึ้ง และค้นหาหลักฐานที่ชัดเจนสำหรับการอธิบาย

สุมิตร เทพวงษ์, (2548) ได้อธิบายถึง นาฏศิลป์จีน ว่ามีประวัติความเป็นมาตั้งแต่สมัยโบราณมานานกว่า 2000 ปี มีลักษณะเหมือนกับนาฏศิลป์ชาติอื่น คือ พัฒนามาจากการฟ้อนรำตั้งแต่โบราณ ในสังคมมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่ม ทำงานร่วมกัน คิดสร้างภาษาขึ้นใช้ จากนั้นก็มีผู้นำและระบำเกิดขึ้นมีหลักฐานปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามสมัยราชวงศ์ ดังนี้

1. สมัยราชวงศ์ซ่งถึงราชวงศ์โจวตะวันตก

มีระบำเสออู่ ระบำอู่อู่ ปรากฏขึ้นเป็นระบำที่มุ่งแสดงความดีความชอบของผู้ปกครองฝ่ายขุนและฝ่ายบู๊ของข้าราชการสมัยนั้น

2. สมัยปลายราชวงศ์โจวตะวันตก

มีคณະนักแสดงคณະหนึ่งเกิดขึ้นเรียกว่า "อิว" ซึ่งมาจากพวกผู้ดี หรือ เจ้าครองแคว้น ได้รวบรวมจัดตั้งเป็นคณະขึ้น แบ่งออกเป็นดังนี้

2.1 ชาวอิว คือ คณະนักแสดงฝ่ายหญิง แสดงไปในทางร้องรำ

2.2 ใฝ่อิว คือ คณะนักแสดงฝ่ายชาย แสดงไปในทำนองชวนขันและเสียดสี ลักษณะพิเศษในการแสดงของอิว คือ เริ่มแต่งกายเป็นตัวละคร แสดงแบบกลอนสดแฉะแสดงเกี่ยวกับเรื่องราวชีวิตจริง

3. สมัยราชวงศ์ฮั่น

ได้มีการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมระหว่างชนชาติต่างๆ ทำให้การละเล่นพื้นเมืองของชนชาติทางแคว้นตะวันตกแพร่หลายเข้ามาในเขตที่ราบภาคกลางของจีน จนเกิดเป็นการแสดงต่างๆขึ้น คือ

3.1 ไปซี คือละครที่มีลักษณะผสมผสานของศิลปะนาฏนาชาตินิยมแสดงกันตามท้องถื่น ทั่วไป ลักษณะไปซีประกอบด้วยบทร้อง บทเจรจา บทแสดง ท่าทาง บทบู๊ บทพ่อนรำ ทำให้มีบทบาทสำคัญในการช่วยให้นาฏศิลป์จีน มีการพัฒนารูปแบบการแสดงละครมากขึ้น

3.2 เจียวตี้ซี หรือละครเจียวตี้ คือละครที่ดำเนินเป็นเรื่อง มีลักษณะผสมผสานระหว่างการพ่อนรำกับกายกรรม สันนิษฐานว่าพัฒนามาจากกีฬาคล้ายมวยปล้ำ แล้วพัฒนามาเป็นละคร

4. สมัยราชวงศ์จิ้น ราชวงศ์ใต้-เหนือ ถึงสมัยราชวงศ์สุย

การแลกเปลี่ยนและการผสมผสานกันในด้านระบำ ดนตรีของชนชาติต่างๆได้พัฒนาไปอีกขั้น

5. สมัยราชวงศ์ถัง

เป็นสมัยที่เศรษฐกิจศักดินาของจีนพัฒนาไปอย่างรวดเร็วจนเกือบจะถึงขั้นสูงสุด และเป็นสมัยที่ศิลปวัฒนธรรมยุคศักดินาของจีนรุ่งเรืองอย่างเต็มที่ที่มีหลายสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยนี้ คือ

5.1 เปียนเหวิน หรือสูเจียง เป็นนิยายที่ใช้ภาษาง่ายๆ นำมาเล่าเป็นนิทานทางศาสนา ด้วยภาพที่เข้าใจง่ายของศาสนาพุทธ หลังจากนั้นก็มีการขับร้องและเจรจาคำประพันธ์มีลักษณะผสมผสานระหว่างร้อยแก้วกับร้อยกรอง ซึ่งได้รับความนิยมจากประชาชนต่อมาจึงมีการประพันธ์วรรณกรรมเผยแพร่ที่ถือเอาคัมภีร์ศาสนาเป็นสำคัญ และสร้างนิยายที่ประชาชนชอบอ่านชอบฟังขึ้นแทน

5.2 ฉวนฉี่ เป็นนิยายประเภทความเรียง โครงเรื่องแปลกพิสดาร เรื่องราวสลับซับซ้อน มีการเขียนให้เห็นถึงบุคลิกของตัวละครและความคิดของตัวละคร ซึ่งนิยายยุคก่อนจะไม่มีสิ่งเหล่านี้ ฉวนฉี่นี้พัฒนาสืบทอดมาจากนิยายเรื่องประหลาดสมัยโบราณของจีน และพัฒนาขึ้นสู่ระดับสูงระหว่างสมัยพระจักรพรรดิถัง สวณจง

5.3 เกออู่สี่ เป็นศิลปะการแสดงที่มีบทร้อง บทเจรจา การแต่งหน้า แต่งตัว อุปกรณ์เสริมบนเวที มีการจัดฉาก การบรรเลงเพลงและมีการพากย์ เป็นต้น

5.4 ชั้นจูนลี่ เป็นศิลปะการแสดงอีกรูปแบบหนึ่ง ที่รุ่งเรืองในสมัยราชวงศ์ถัง ลักษณะการแสดง จะมีตัวละครอยู่เพียง 2 ตัว ตัวหนึ่งเรียกว่า ชั้นจูน อีกตัวหนึ่งเรียกว่า ขางถู่ ตัวละครทั้งสองนี้ซึกถามและโต้ตอบ โครงเรื่องเป็นแบบง่ายๆ มีการด้นสดๆ ถือเอาการตลกเสียดสีเป็นสำคัญ

6. สมัยราชวงศ์ซ่ง

เป็นศิลปะวรรณคดีเจริญรุ่งเรืองมากพร้อมทั้งมีสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นดังนี้

6.1 ฮว่าเปิ่น เป็นวรรณคดีปากเปล่า ต่อมาเพื่อความสะดวกในการเล่าและสืบทอด จึงได้มีการจดบันทึกโดยนักวรรณคดีชาวบ้าน พ่อค้าหนังสือและนักเล่านิทานฮว่าเปิ่นได้สะท้อนถึงความเป็นจริงแห่งสังคมอย่างลึกซึ้ง และได้บรรยายให้เห็นภาพพจน์ของบุคคลในระดับต่างๆ อย่างประณีต เป็นการวางรากฐานอันมั่นคงให้แก่การประพันธ์นิยายและบทกวีในภายหลัง

6.2 หว่าเสื่อ ย่านมหรสพที่มักเกิดขึ้นตามเมืองต่างๆ การเกิดขึ้นของสถานมหรสพเหล่านี้ โดยเฉพาะที่เรียกว่า ฅกหวลัน ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับแสดงงิ้วและกายกรรมไปชื่อนั้น ทำให้ศิลปะพื้นบ้านชนิดต่างๆ มีโอกาสศึกษาและเปลี่ยนแปลงซึ่งกันและกัน ยังผลให้งิ้วต่างๆ ค่อยๆ สมบูรณ์ขึ้น

6.3 ชูฮู่ย คือ นักแต่งบทละครซึ่งเกิดขึ้นในสมัยนี้ พวกนักแต่งเพลงบทละครเหล่านี้ จะร่วมมือกับศิลปินพื้นบ้านอย่างใกล้ชิด รู้ลักษณะพิเศษของศิลปะบนเวทีเป็นอย่างดีเข้าใจความต้องการของผู้ชมด้วย ลักษณะบทละครจะเหมาะสมแก่การแสดง และเป็นที่ยอมรับของประชาชน ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้งิ้วในสมัยราชวงศ์ซ่งเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว

6.4 ละครจำจิวภาคเหนือ หรือจิวเหนือ ในสมัยนี้จำจิว จะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

6.4.1 ประเภทที่ถือบทเจรจาเป็นหลัก ส่วนมากเป็นละครตลก

6.4.2 ประเภทที่ถือการร้องรำเป็นหลักซึ่งก็คือ อุปรากร

6.5 ละครหนานลี่ หรือจิวใต้ เกิดขึ้นในแถบหย่งเจีย (เมืองเวินโจว เขตมณฑลเจ้อเจียง ในปัจจุบัน) ในสมัยราชวงศ์ซ่งใต้ ครั้งแรกเป็นละครย่อยพื้นบ้านที่ขับร้องตามทำนองเพลงชนบท โดยประยุกต์รูปแบบการแสดงของละครจำจิว ในราชวงศ์ซ่งเหนือกับศิลปะการขับร้อง เล่นนิทานพื้นบ้านเข้าด้วยกัน จนมาเป็นรูปแบบการแสดงงิ้วที่มีทั้งบทร้อง บทเจรจาและลีลาท่ารำที่ตลกชวนหัว จนเป็นเอกลักษณ์การแสดงงิ้ว ทั้งยังมีผลสะท้อนมายังการแสดงงิ้วในสมัยหลังเป็นอย่างมาก

7. สมัยราชวงศ์หยวน

เป็นสมัยที่ละครหนานลี่เริ่มแพร่หลาย มีการแสดงควบคู่ไปกับละครจำจิวภาคเหนือ และได้รับความนิยมจนละครจำจิวภาคเหนือต้องปรับปรุงรายการแสดงเป็นหนานลี่ นำออกแสดงถึง จะได้รับความนิยม บทละครหนานลี่ในสมัยราชวงศ์หยวนแต่ละเล่มล้วนเขียนคำว่า นิทานสั้นของ

ราชวงศ์หยวน กำกับไว้ สมัยราชวงศ์หยวนการแสดงละครหนานลิ้เริ่มแพร่หลายขึ้นมาทางภาคเหนือ จนถึงต้าตู (เมืองปักกิ่งในปัจจุบัน)

8. สมัยการเปลี่ยนแปลงการปกครอง

หลังจากที่ระบอบการปกครองโดยพระมหากษัตริย์ถูกยกเลิกไป และได้เปลี่ยนแปลงเป็นระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ทำให้ศิลปะต่างๆ ที่มีต้องได้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาลทั้งหมด การแสดงที่ทำชื่อเสียงให้แก่ประเทศคือการแสดงกายกรรม การแสดงระบำเบ็ดเตล็ดต่างๆ ตลอดจนการแสดงงิ้วยังได้รับความนิยมจนแพร่หลายไปยังต่างประเทศ ที่มีประชาชนเชื้อสายจีนอาศัยอยู่ทั่วไป เช่น ในประเทศไทยมีประชาชนเชื้อสายจีนอาศัยอยู่ในทุกจังหวัดเป็นจำนวนมาก ประชาชนกลุ่มนี้ยังนิยมชมการแสดงงิ้วอันเป็นศิลปะโบราณ โดยสามารถสังเกตได้จากการแสดงงิ้วที่แสดงเป็นประเพณีของท้องถิ่นนั้นๆ ประจำปีๆ ตลอดจนเกิดคณะงิ้วในประเทศขึ้นเป็นจำนวนมาก หลายคณะด้วยกัน ลักษณะของงิ้วที่พบเห็นในประเทศไทย จะแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้

8.1 จิ้งจิว หรือผิงจิว หรือจิ้งจิวกัง เป็นงิ้วชั้นสูงเป็นแม่บทของงิ้วอื่นๆ ใช้ภาษาจีนที่เรียกว่า จิ้งกัง เป็นบทเจรจา โดยเฉพาะงิ้วนี้ผู้แสดงต้องระมัดระวังบทบาทท่าทาง บทเจรจา เนื้อเรื่องให้สุภาพ ปัจจุบันมรแสดงน้อย

8.2 งิ้วแต่จิว หรือไปจื่อซี ใช้ภาษาจีนแต่จิว ผู้แสดงมีทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เป็นที่นิยมที่สุดในปัจจุบัน

8.3 งิ้วไหหลำ ใช้บทพูดจีนไหหลำ การแสดงคล้ายงิ้วจิ้งกัง

8.4 งิ้วกวางตุ้ง ใช้บทเจรจาเป็นจีนกวางตุ้ง นิยมแสดงตามศาลเจ้า

ในสมัยโบราณงิ้วชั้นสูงนั้น ใช้ผู้แสดงเป็นผู้ชายล้วนเหมือนโขนของไทย ต่อมาได้ดัดแปลงเอาใจคนดูจึงได้ให้ผู้หญิงเข้าแสดงบ้าง ปัจจุบันเท่าที่แสดงอยู่ตามศาลเจ้า หรือตามโรงงิ้ว ถนนเยาวราชใช้ผู้หญิงแสดงเป็นตัวละครหลัก นอกจากบทตัวร้าย หรือตัวพ่อแก่ๆ ซึ่งเป็นตัวประกอบ จึงใช้ผู้แสดงเป็นผู้ชาย

อุปรากรจีน (งิ้ว)

การแสดงงิ้วเป็นการแสดงที่เน้นดนตรี ขับร้อง ศิลปะการต่อสู้ การแสดงอารมณ์ นักแสดงจะต้องมีทักษะรอบได้ ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงที่ไพเราะ มีความอดทนอดกลั้น มีความจำที่ดีเลิศ โดยองค์ประกอบที่สำคัญของการแสดงงิ้วประกอบไปด้วย

1. บทบาทตัวละคร ในเรื่องจะแบ่งออกเป็น 2 ตัว คือ “บู๊” กับ “บู๋น” โดยฝ่ายที่รับบทเป็นบู๊ จะรับหน้าที่ในการแสดงกายกรรม ในขณะที่บู๋นรับหน้าที่ขับร้องเพลง

2. เทคนิคการแสดง นักแสดงจะต้องเคลื่อนไหวให้มีจังหวะที่งดงาม ทุกการเคลื่อนไหวจะไม่เสียเปล่า เพื่อเป็นการสื่อความหมายกับละครใบ้

- 3.เครื่องแต่งกาย ชุดมืออยู่มากมายที่ต้องแต่งตัวตามเนื้อเรื่อง เช่น ชุดจักรพรรดิ ชุดนักรบ
- 4.เครื่องดนตรี เครื่องดนตรีประกอบไปด้วย บู้ และ บุน ได้แก่ ซอ ปักกิ่ง กรับ กลองหนัง ฆ้องใหญ่ ฆ้องชุด ฯลฯ
- 5.เวที และอุปกรณ์ ในสมัยก่อนเวทีมักจะถูกทำขึ้นจากวัสดุที่หาได้ตามง่าย คือ “อิฐ” หรือ “หิน”

การแสดงในวัฒนธรรมจีน มีหลากหลาย เป็นจำนวนมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

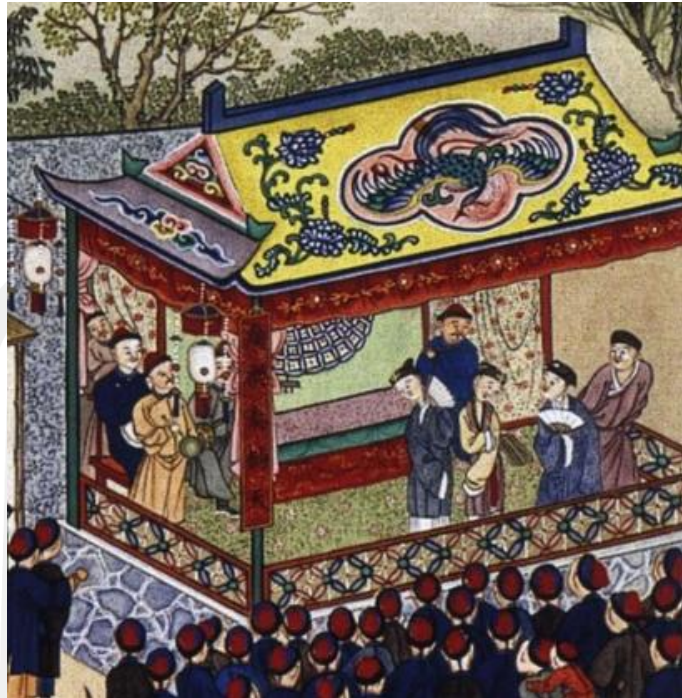
ระบำพัด พัดไม่ได้มีความโดดเด่นในประเทศจีนเลย แต่พวกเขาให้ความสำคัญในการเต้นรำจีนมาก การแสดงแบบนี้มีประวัติมายาวนาน แต่มีการบันทึกไว้เมื่อสมัยราชวงศ์ฮั่น นักแสดงจะรำไปพร้อมกับการโบกสะบัดพัดด้วยท่าทางที่สง่างาม เช่นเดียวกับการรำกระบี่ มันถูกพบเห็นได้ในพิธีกรรมต่างๆ แต่ชาวบ้านก็มักจะนำมาแสดงเพื่อความสนุกสนาน

ระบำกระบี่ การรำกระบี่นั้น อยู่ในรากเหง้าของวัฒนธรรมชาวจีนมาตั้งแต่สมัยอดีต ถูกพัฒนามาเพื่อให้ทหารออกกำลังกาย หากจะให้เปรียบเทียบก็เหมือนการเดินแอโรบิกในปัจจุบัน มันเป็น 1 ใน 4 ระบำโบราณของจีน บ่อยครั้งที่มักจะนำพู่มาติดที่ด้ามของกระบี่ เพื่อเพิ่มลูกเล่นให้กับการแสดงให้ดูน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ระบำนกยูง ระบำประเภทนี้มีถิ่นกำเนิดในมณฑลยูนนาน เป็นจังหวัดในประเทศจีนที่มีพรมแดนติดกับเวียตนาม ลาว และพม่า ระบำนกยูงนี้เป็นที่โด่งดังอย่างมากในแถบเอเชีย มันมีความหมายสื่อถึง สวรรค์ ความสงบ ความสง่างาม และความโชคดี รูปแบบการเคลื่อนไหวจะเป็นการเลียนแบบนกยูง ซึ่งจะเริ่มตั้งแต่การตื่น การออกหาอาหาร การอาบน้ำในแม่น้ำ ในตอนท้ายที่สุดก็จะบินออกไป

สารภี วีระกุล, (2557) กล่าวว่า ความโดดเด่นของศิลปะการแสดงของจีน คือ

1. มีความไพเราะของท่วงทำนองบทเพลงผ่านการบรรเลงดนตรี
2. บทร้องใช้ถ้อยคำไพเราะมีความงดงามของภาษา และการขับร้อง
3. มีความงดงามของลีลา นาฏศิลป์จีนที่เป็นการเคลื่อนไหวในรูปแบบการรำรำ
4. การแสดงออกของท่าทาง อารมณ์ความรู้สึกที่งดงามตามเรื่องราวที่แสดง

ภาพประกอบ 2 การแสดงจีนโบราณ
ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

ภาพประกอบ 3 การแสดงจีนโบราณ
ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

2.3 องค์ความรู้เกี่ยวกับนาฏกรรมพื้นเมืองมองโก

Zhou Bei, (2019) กล่าวว่า อันดับแรก เขาให้ภาพรวมของเนื้อหาพื้นฐานของการเต้นรำ รวมทั้งแนวคิด ที่มา การจำแนก และลักษณะของการเต้นรำ ความหมายแฝงทางวัฒนธรรมของการเต้นรำพื้นบ้าน จากนั้นจึงศึกษาการแสดงและการสอนนาฏศิลป์พื้นบ้านของจีน และสุดท้ายวิธีการสอนนาฏศิลป์พื้นบ้านและการสอนนาฏศิลป์พื้นบ้านในห้องเรียนก็สรุปและอภิปรายกัน ในการเขียนวิทยานิพนธ์นี้ ฉันได้ดึงบทเรียนจากและผสมผสานการเต้นรำพื้นบ้านกับหยางโกอย่างชาญฉลาด เพื่อวิเคราะห์และจำแนกประเภทวัฒนธรรม ค่านิยม ลักษณะเฉพาะ ประเภท และการแสดงของวัฒนธรรมหยางเกออย่างเป็นระบบ การวิเคราะห์เชิงลึกของระบบการแสดงวัฒนธรรมหยางเกอ แบบรอบด้าน หลายมุมและเชิงลึก

ภาพประกอบ 4 การแสดงพื้นเมืองมองโก

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

2.4 บริบทพื้นที่

มณฑลหูกวน (Huguan County) ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลชานซี ประเทศจีน โดยมีเส้นลองจิจูดตะวันออก $113^{\circ}10' \sim 113^{\circ}40'$ และละติจูดเหนือ $35^{\circ}50' \sim 36^{\circ}12'$ ตั้งอยู่ตอนกลางของเทือกเขาไท่หางบน ขอบของกลุ่มน้ำ Shangdang, Taihang Mountains Grand Canyon ประเทศจีน อยู่ภายใต้การปกครองของเมืองฉางจื้อ เชื่อมระหว่าง Shanxi และ Henan ทั้งสองจังหวัดมีลักษณะทางภูมิศาสตร์ที่มีเอกลักษณ์ ภูมิประเทศของ Huguan สูงชัน มันข้าม Zhongzhou ทางทิศตะวันออกและ Shangdang ทางทิศตะวันตก มันสามารถไปถึง Central Plains

ได้โดยตรงเมื่อออกไปและแม่น้ำและภูเขาทั้งภายในและภายนอก นับตั้งแต่ก่อตั้งเคาน์ตี อาณาเขตและสังกัดได้เปลี่ยนแปลงไปหลายครั้ง ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก อาณาเขตรวมถึงเทศมณฑลหูกวน เมืองฉางจื่อทั้งหมด และบางส่วนของมณฑลฉางจื่อ เทศมณฑลผิงชุน และเมืองถู่เฉิง ในสมัยราชวงศ์ซางและโจว อาณาจักรนี้เป็นของอาณาจักรหลี่โหวและเป็นดินแดนของจีโจว ฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วงเป็นของจีน ในช่วงสงครามรัฐตอนต้น มันอยู่ในเขตช่างดั่งของฮั่น และต่อมาเป็นของจ้าว หลังจากการรวมตัวของฉิน ระบบมณฑลได้ถูกนำมาใช้ และมันเป็นของมณฑลช่างดั่ง “มณฑลหูกวนก่อตั้งขึ้นในปีแรกของหลิวปัง ราชวงศ์ฮั่น (206 ปีก่อนคริสตกาล) ซึ่งอยู่ในสังกัดของมณฑลช่างดั่ง เนื่องจากภูเขาหูกวนไขว้โบราณมีรูปร่างเหมือนหม้อและตั้งอยู่ที่นี้จึงได้ชื่อว่า “หูกวน”

ภาพประกอบ 5 แผ่นที่มณฑลหูกวน

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

2.5 แนวคิด

แนวคิดอัตลักษณ์

ในความหมายทั่วไป อัตลักษณ์คือลักษณะเฉพาะ อารมณ์ หรือความเชื่อที่ทำให้ผู้คนแตกต่างจากผู้อื่น จากมุมมองทางสังคมวิทยา "อัตลักษณ์" หมายถึงวิธีที่บุคคลและกลุ่มต่าง ๆ ออกจากผู้อื่นและกลุ่มในความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อกัน ลักษณะเฉพาะของปัจเจกบุคคลหนึ่งหรือลักษณะเฉพาะที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมกัน ของหมวดหมู่หรือกลุ่มโซเซียลเฉพาะ

อภิญญา เฟื่องฟูสกุล, (2546) ได้อธิบายเกี่ยวกับ อิทธิพลแนวคิดหลังสมัยใหม่กับการศึกษาเรื่องอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ไว้ว่า คำว่า “กลุ่มชาติพันธุ์” (ethnic) มีที่มาจากคำในภาษากรีก ethnos ซึ่งหมายถึงพวกคนที่ไม่ใช่ศาสนาหรืออายุธรรม (heathen or pagan) ในความหมายดังกล่าวใช้กันมาในภาษาอังกฤษจากกลางศตวรรษที่ 14 ถึงกลางศตวรรษที่ 19 และค่อยๆ กลายความหมายมาสู่โมโนทัศน์ race (Eriksen, 1999) โมโนทัศน์นี้แฝงมรดกความคิดของทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมแบบดาร์วิน (social Darwinism) นั่นก็คือ แบ่งกลุ่มคนเป็นเผ่าพันธุ์ต่างๆ ด้วยหลักเกณฑ์ของลักษณะทางกายภาพซึ่งสิ่งที่เด่นชัดมากที่สุด คือ สีผิว นอกจากนั้น ยังมีการจัดตำแหน่งแห่งเผ่าพันธุ์ต่างๆ ตามแนวตั้ง (hierarchy) ซึ่งทำให้มีการอธิบายว่า บางเผ่าพันธุ์ (คือคนผิวขาว) มีแนวโน้มจะฉลาดและมีความสามารถมากกว่าคนผิวดำ เป็นต้น เป็นการใช้อธิบายเชิงกายภาพมากำหนดลักษณะเหนือกว่าทางสังคมวัฒนธรรม คำว่า race มีบทบาทมากกับการให้ความชอบธรรมแก่การแผ่ขยายของจักรวรรดินิยมและการล่าอาณานิคมของมหาอำนาจผิวขาวในศตวรรษที่ 19

ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์, (2548) ได้อธิบายว่า อัตลักษณ์มีได้ทั้งระดับปัจเจกและบุคคล และอัตลักษณ์ร่วมของกลุ่ม ในระดับปัจเจกบุคคลหนึ่งอาจจะมีหลายอัตลักษณ์อยู่ในตัวเช่น เพศ ชาติ ช่วงชั้นสังคม อาชีพ เป็นต้น ส่วน อัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มนั้นถูกสร้างขึ้นบนพื้นฐานของความเหมือนกันของสมาชิกภายในกลุ่มซึ่งเป็นพื้นฐานของความคิดเหมือนกันของกลุ่มย่อมมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นมาเป็นตัวกำหนดความเป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มของตน ทศนะและสำนวนภาษาของ Hall (1997) อัตลักษณ์เป็นเพียงชิ้นส่วนหลายๆ ชิ้นที่ถูกประกอบขึ้นมาในบริบทต่างๆ นั้นหมายความว่าในบริบทสถานการณ์อย่างหนึ่งอาจมีรูปแบบการเชื่อมต่อและการแสดงออกในลักษณะหนึ่ง แต่เมื่อบริบทเปลี่ยนแปลงไปอาจมีรูปแบบการเชื่อมต่อและการแสดงออกในอีกรูปแบบหนึ่ง เขาจึงสรุปว่าอัตลักษณ์เป็นผลรวมวาทกรรมหลากหลายชุดที่อาจขัดแย้งและส่งเสริมกัน อัตลักษณ์จึงมีขอบเขตที่เลื่อนไหล ยืดหยุ่นเป็นเวทีของ การต่อรอง หยิบยืมตีความและต่อสู้ ในกระบวนการของการนิยามและให้ความหมาย

ธงชัย วิทชะกุล, (1994) อัตลักษณ์ (Identity) กระแสแนวคิดหรือปฏิบัติการ ท้องถิ่นนิยมใดๆ ย่อมเป็นรูปแบบสำคัญอย่างหนึ่งของการก่อรูปและปรากฏตัวของอัตลักษณ์ทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและระดับกลุ่มหรือชุมชนเช่นอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์หรืออัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม

ในรูปแบบต่างๆ เนื้อหาสำคัญของอัตลักษณ์คือจิตสำนึกส่วนตัวและจิตสำนึก ร่วมในระดับสังคมที่เกิดจาก นิยามตัวเองว่าตัวเองคือใครมีความเป็นมาอย่างไรแตกต่างจากคนอื่นกลุ่มอื่นหรือสังคมอื่นอย่างไร และจะใช้อะไรเป็นเครื่องหมายในการแสดงออกซึ่งอัตลักษณ์ดังกล่าว ธงชัย วินิจจะกุล นำเสนอว่าการนิยามการสร้างและการผลิตซ้ำของอัตลักษณ์ อาจทำได้ 2 วิธีได้แก่ 1. การนิยามอัตลักษณ์ในทางบวกเป็นการนิยามอัตลักษณ์หรือให้ความหมายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์และสังคมวัฒนธรรมของตนเองโดยตนเองหรือคนภายในสังคมโดยเฉพาะปัญญาชน สื่อมวลชนและหน่วยงานของรัฐ 2. การนิยามอัตลักษณ์ในทางลบ เป็นการนิยามหรือสร้างอัตลักษณ์โดยคนอื่นหรือกลุ่มอื่นซึ่งเป็นคนจากภายนอกชุมชนทั้งที่เป็นศัตรูและพันธมิตรอัตลักษณ์ในแง่นี้เป็นการพิจารณาจากมุมมองของคนภายนอกอัตลักษณ์ที่ได้จึงออกมาในทางลบเป็นส่วนใหญ่ในรายงานการวิจัยชิ้นนี้ถือว่าแนวคิดและ ปฏิบัติการท้องถิ่นนิยมในรูปแบบต่างๆมีความเกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ทั้งในทางบวกและทางลบอย่างใกล้ชิด

แนวคิดวัฒนธรรมสมัยนิยม

"สัญลักษณ์ต่างๆ ที่แพร่หลายในกลุ่มสังคมบางกลุ่มภายในระยะเวลาหนึ่งและมีการยอมรับและรับรู้ในระดับสูง" สัญลักษณ์เหล่านี้อาจเป็นวัตถุ จิตวิญญาณ หรือรูปแบบพฤติกรรมหรือวิถีชีวิต แน่นนอน วัฒนธรรมติดอยู่กับโครงสร้างประชากร และเนื่องจากความแตกต่างของโครงสร้างตามธรรมชาติของประชากร (โครงสร้างอายุ โครงสร้างทางเพศ โครงสร้างเชิงพื้นที่ ฯลฯ) และโครงสร้างทางสังคม (โครงสร้างครอบครัว โครงสร้างอาชีพ โครงสร้างรายได้ โครงสร้างวัฒนธรรมและการศึกษา เป็นต้น) วัฒนธรรมสังคมนิยมที่แพร่หลายในวงกว้างซึ่งเป็นที่ยอมรับ ยอมรับ และมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการเผยแพร่และสร้างสรรค์โดยสาธารณชนที่เป็นของชนกลุ่มต่างๆ และกลุ่มต่างๆ จะมีวัฒนธรรมสมัยนิยมของตนเอง แตกต่างไปจากเดิมอย่างเป็นทางการจาก กลุ่มอื่นๆ มีลักษณะเฉพาะกลุ่มที่แตกต่างกัน ดังนั้น "กลุ่มสังคมบางกลุ่ม" ที่อยู่ในแนวคิดของวัฒนธรรมสมัยนิยมสามารถเป็นได้ทั้งมวลทางสังคมที่มีโครงสร้างตามธรรมชาติและ ความแตกต่างของโครงสร้างทางสังคมหรือสามารถแยกออกได้ตามโครงสร้างตามธรรมชาติของประชากรหรือดัชนีการแบ่งส่วนเฉพาะของ โครงสร้างทางสังคม ของกลุ่มสังคม ตามลำดับ วัฒนธรรมสมัยนิยมสามารถเป็นได้ทั้งวัฒนธรรมสมัยนิยมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือวัฒนธรรมสมัยนิยมของประชาชนทั่วไป

วชิรวัชร งามละม่อม, (2558) ได้อธิบายว่า การให้คำนิยามที่ครอบคลุมชัดเจนจะเป็นการสร้างความเข้าใจในวัฒนธรรมสมัยนิยมมากขึ้น ดังที่ Storey John ได้จัดหมวดหมู่ความหมายของวัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นกลุ่มๆ ได้แก่หมายถึง วัฒนธรรมอะไรก็ตามที่เป็นที่ยอมรับและชื่นชอบของคนจำนวนมาก นิยามนี้ครอบคลุมเนื้อหาวัฒนธรรมโดยทั่วไป แต่ไม่สามารถระบุลักษณะเฉพาะเจาะจงของวัฒนธรรมแต่ละอย่างได้ ซึ่งมักจะมีรายละเอียดและแตกต่างหลากหลายกัน

ในหลายด้าน เช่น พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ บริบททางเศรษฐกิจ การเมือง รวมทั้งความหมายต่อวิถีชีวิตของผู้เป็นเจ้าของหรือมีส่วนร่วมในวัฒนธรรมนั้น

วัฒนธรรมสมัยนิยม หมายถึง วัฒนธรรมที่หลงเหลืออยู่จากการให้คำนิยามวัฒนธรรมชนชั้นนำหรือวัฒนธรรมชนชั้นสูง ในแง่นี้ วัฒนธรรมสมัยนิยมจึงอยู่ตรงข้ามกับวัฒนธรรมของชนชั้นนำหรือวัฒนธรรมของชนชั้นส่วนใหญ่ในสังคม

วัฒนธรรมสมัยนิยมหมายถึง วัฒนธรรมมวลชน (Mass Culture) เป็นวัฒนธรรมที่ถูกผลิต เผยแพร่และโฆษณาในตลาด สินค้าของระบบทุนนิยมสมัยใหม่ที่ได้รับคามนิยมอย่างเช่น แฟชั่น เครื่องสำอาง กีฬา เกมออนไลน์และมักเชื่อมโยงกับการครอบงำทางวัฒนธรรมตะวันตกหรือวัฒนธรรมทุนนิยม โดยมีสื่อเป็นตัวกลางสำคัญ

วัฒนธรรมสมัยนิยม หมายถึง วัฒนธรรมที่มีแหล่งกำเนิดมาจากประชาชน เป็นวัฒนธรรมขนานแท้และดั้งเดิมของประชาชนหรือชาวบ้านร้านตลาดทั่วไป นั่นก็คือ วัฒนธรรมประชาชน เช่น ละครโทรทัศน์น้ำเน่า

วัฒนธรรมสมัยนิยม หมายถึง พื้นที่หรืออาณาบริเวณของการต่อสู้ระหว่างพลังของกลุ่มคนที่ถูกเอาวัดเอาเปรียบกับกลุ่มคนที่มีอำนาจครอบงำในสังคม ในแง่นี้วัฒนธรรมสมัยนิยมจึงไม่ใช่ทั้งของชนชั้นนำหรือชนชั้นผู้เสียเปรียบ แต่เป็นวัฒนธรรมที่เกิดจากการต่อสู้ ต่อรอง ช่วงชิงทางอุดมการณ์และผลประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ในสังคม เช่น การเรียกร้องสิทธิของกลุ่ม"หญิงรักหญิง และ ชายรักชาย"

วัฒนธรรมสมัยนิยม หมายถึง วัฒนธรรมที่เกิดขึ้นภายหลังการพัฒนาอุตสาหกรรมและการขยายตัวของชุมชนเมืองแง่นี้สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนและการคมนาคมสื่อสารของโลกสมัยใหม่ที่มีบทบาทสำคัญในการก่อรูปและขยายตัวของวัฒนธรรมชุมชนเมืองขนาดใหญ่และเป็นเสมือนกระแส ไม่มีรูปแต่สัมผัสได้ บริโภคได้ และใช้มันอยู่ในชีวิตประจำวัน Pop Culture จะปรากฏอยู่ทั่วไปในหลายรูปแบบ ได้แก่

การทำความเข้าใจวัฒนธรรมสมัยนิยมช่วยให้มองเห็นและเข้าใจกระบวนการสื่อความหมาย ต่างๆ ในสังคม (Signification) ในระดับที่กว้างมากขึ้นและเห็นเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์เชิงวิภาษวิธีของ เงื่อนไข ปัจจัยและกลุ่มคนในสังคมมากขึ้น วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นส่วนที่เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง เต็มไปด้วยพลวัต ต้องเชื่อมโยงวัฒนธรรมสมัยนิยมให้เข้ากับบริบทของโลกยุคหลังทันสมัยที่ทำให้ กำเนิดและพลิกเปลี่ยนโฉมหน้าปริมณฑลของชีวิตประจำวัน บริบทที่สำคัญเหล่านั้น ได้แก่ กระแสโลกาภิวัตน์การขยายตัวของเมืองและชนชั้นกลางในเมือง อิทธิพลของสื่อมวลชน การผลิตแบบมวลชนอุตสาหกรรม กระแสบริโภคนิยมและกระแสท้องถิ่นนิยม

ลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมสมัยนิยม

1. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมแห่งความเป็นไปได้ (Anything Goes) มีการเกิดขึ้น , เปลี่ยนแปลง และเสื่อมสลายไปตามกระแสนิยมของคนในสังคมและกาลเวลา ยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ ยิ่งเต็มไปด้วยกระแสความนิยม เหตุการณ์ สื่อบันเทิง สินค้าและบริการ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแต่มีศักยภาพในการถูกนำเสนอหรือได้รับการยอมรับโดยผู้ คนจำนวนมาก ทำให้มีโอกาสกลายเป็นกระแสนิยมทางวัฒนธรรมได้
2. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน (Ordinary/Common Culture in The Realm of Everyday Life) เป็นเรื่องธรรมดาในการดำรงชีวิตของมนุษย์เป็นที่น่าสังเกตว่าชีวิตประจำวัน เป็นคำที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งในตัวเอง เพราะเป็นคำที่เข้าใจง่ายเหมือนสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวของแต่ละคน ชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่เคลื่อนไหวไปมา
3. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมแห่งวัยรุ่น (Culture of The Youth) วัฒนธรรมสมัยนิยมอาจมีผลกระทบหรือเป็นที่ชื่นชอบโดยผู้คนทุกเพศทุกวัยทุกชน ชั้นในสังคม แต่วัฒนธรรมสมัยนิยมส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของคนหนุ่มสาว โดยเฉพาะวัยรุ่นและวัยทำงานคนกลุ่มนี้มีกำลังผลิต กำลังซื้อ กำลังบริโภคและกำลังในการติดตามแสวงหาความสนุกสนานรื่นรมย์ของชีวิตที่ได้จากกระแสวัฒนธรรมสมัยนิยมรูปแบบต่างๆ
4. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางโลก (Culture of The Mundane) กระแสนิยมเกือบทั้งหมดเป็นกิจกรรมทางโลกียะแทบทั้งสิ้น ผู้คนในกระแสนิยมจึงเป็นฐานที่ตั้ง เป้าหมายและเป็นเครื่องมือในการผลิตและการบริโภคสื่อวัฒนธรรมสมัยนิยมทุกรูปแบบ วัฒนธรรมสมัยนิยมจึงยากที่จะหลีกเลี่ยงจากกำไรของธุรกิจการค้า เงินตรา อำนาจและค่านิยมทางสังคม เพราะเป็นความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตมนุษย์
5. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมพันธุ์ผสม (Hybrid Culture) วัฒนธรรมสมัยนิยมเกิดขึ้นจากหลายแหล่งที่มา และเกิดจากการดัดแปลงหรือรวมเอาองค์ประกอบปลีกย่อย จากทั้งในและนอกวัฒนธรรมขึ้นมาแล้วนำเสนอเพื่อสร้างกระแสการยอมรับและตอบสนองรูปแบบต่างๆ จากสังคมโดยการผสมผสาน ดัดแปลง หรือผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในลักษณะที่อยู่นอกเหนือความคาดหมาย
6. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมที่เกิดจากรวมกันเข้าของการแยกส่วนและแตกตัว (Fragmented Culture) ไม่อาจมองโดยการเน้นการทำ ความเข้าใจภาพรวม เนื้อหาที่เป็นเอกลักษณ์ในขอบเขตที่ชัดเจนได้ วัฒนธรรมสมัยนิยมจำนวนมากเต็มไปด้วยการแยกส่วน แยกตัวและไม่จำเป็นต้องให้ความหมายที่สัมพันธ์กับรากฐานหรือความเป็นมาดั้งเดิมของตนเอง หรือบริบทของสังคมใหม่ที่หล่อเลี้ยงกระแสอยู่
7. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นวัฒนธรรมแห่งการบริโภค (Consumers' Culture) หรือเป็นวัฒนธรรมตลาดซึ่งถูกผลิตเชิงธุรกิจอุตสาหกรรมในปริมาณมากและกระจาย ผลผลิตออกไปสู่กลุ่ม

ผู้บริโภคในวงกว้าง เพื่อที่จะสร้างกระแสในการบริโภคให้เกิดขึ้นในสังคม หรืออาจเรียกได้ว่า "วัฒนธรรมตลาด" เกิดขึ้นและเป็นไปตามกลไกของตลาด ขาดดี มีคนซื้อ มีคนนิยมชมชอบมาก นอกจากนี้ยังมีนัยแฝงถึงทุกคน ทุกชนชั้น โดยเฉพาะชาวบ้านคนธรรมดาสามัญคนเล็กคนน้อยเข้าถึง และมีส่วนร่วมในกระแส วัฒนธรรมสมัยนิยม

8. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นผลผลิตของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสาร หรือ วัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชน (Mass Media-Saturated Culture) วัฒนธรรมสมัยนิยม จำนวนมากจึงเป็นความจริงที่เกิดจากการนำเสนอโดยสื่อมวลชน เป็นความจริงที่ต้องทำความเข้าใจ ด้วยอาศัยตรรกะของสื่อมวลชนและวิเคราะห์ทำความเข้าใจในนัยต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ในเนื้อหาของ วัฒนธรรมที่เป็นผลจากการนำเสนอโดยสื่อมวลชนสมัยใหม่

9. วัฒนธรรมสมัยนิยมเป็นเรื่องของแฟชั่นและกระแสความนิยม (Culture of Fashion and Popular Trend) วัฒนธรรมสมัยนิยมจึงเกิดเร็ว ได้รับความนิยมเร็ว รวมทั้งหายไปเร็ว เพราะถูก แทนที่ด้วยกระแสอื่นที่ใหม่กว่า และเร้าความสนใจของผู้คนได้มากกว่า กระแสนิยมจึงเป็นเสมือนคลื่น ลูกเก่าไล่หลังคลื่นลูกใหม่ แต่กระแสคลื่นเหล่านั้นก็ก่อตัวขึ้น เพิ่มพลังเรื่อยมา

10. วัฒนธรรมนิยมเป็นเรื่องของการสร้าง ค้นหา ต่อรอง และผลิตซ้ำตัวตนหรืออัตลักษณ์ (Battles of Cultural Identities/Selves) ผู้คนในกระแสนิยมอยู่เพื่อค้นหา เลือก ต่อรอง และหรือ ปฏิเสธสังกัดของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นสไตล์ชีวิต กลุ่มเพื่อน ครอบครัว ที่ทำงาน ชุมชน สามารถในการ อธิบายปรากฏการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง หรืออาจทำความเข้าใจการต่อสู้เพื่อค้นหา ตัวตนของคนที่แตกต่างกัน ชนชั้น รุ่นอายุ และภูมิหลังต่างๆ ในกระแสนิยม เพราะกระแส วัฒนธรรม สมัยนิยมให้พื้นที่และเครื่องมือในการต่อรอง ผลิตซ้ำ และได้เถียงกันของตัวตนหรืออัต ลักษณ์ในรูปแบบต่างๆ อย่างต่อเนื่องและมีชีวิตชีวา

2.6 ทฤษฎี

ทฤษฎีการปรับปรนทางวัฒนธรรม

Luo Kanglong, (2007) กล่าวว่า มนุษย์มีความหมายเหมือนกันกับวัฒนธรรม ทันที ที่มนุษย์ปรากฏบนโลกใบนี้ พวกเขาจะอาศัยอยู่บนโลกตามวัฒนธรรมที่พวกเขาสร้างขึ้น และดำเนิน ชีวิตตามวัฒนธรรมที่พวกเขาสร้างขึ้นบรรทัดฐานทางสังคมในวัฒนธรรมจัดระเบียบบุคคลเข้าสังคม อย่างมีประสิทธิภาพสร้างกลุ่มหรือชาติที่บูรณาการสูง ในหมู่พวกเขา ภาษามนุษย์เป็นสิ่งสำคัญที่สุด อาศัยภาษาที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อจัดระเบียบบุคคลในสังคมอย่างมั่นคง ในขณะที่เดียวกันก็ใช้ภาษาเป็น พื้นฐานในการสร้างระบบความรู้ของมนุษย์ แล้วใช้ระบบความรู้ที่สร้างขึ้นโดย มนุษย์ให้เข้าใจ ใช้ ประโยชน์ และเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของตน

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ให้ความหมายการปรับปรนทางวัฒนธรรม (Culture Assimilation) ให้ความหมาย การปรับปรนวัฒนธรรม คือ การผสมผสานปรับแต่งให้เหมาะสมกลมกลืนกันให้อยู่ร่วมกันได้ในสังคมเดียวกัน เช่น ระหว่าง วัฒนธรรมเก่ากับวัฒนธรรมใหม่ ระหว่างวัฒนธรรมเมืองกับวัฒนธรรมบ้าน นอกจากนั้นการปรับปรน วัฒนธรรมยังหมายถึง การที่บุคคลมีความสามารถในการปรับปรุงตนเอง สิ่งแวดล้อมและสังคมไปสู่สิ่ง ที่ดีขึ้นเจริญขึ้น ซึ่งสอดคล้องกันทั้งของเดิมและของใหม่ ประชาชนรวมทั้งเด็กเยาวชนควรรู้จักและ เข้าใจมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทย โดยเฉพาะศิลปะ ความเชื่อ ประเพณี ค่านิยมต่างๆ อย่าง ละเอียดลึกซึ้ง รู้ถึง เหตุและผล ความเป็นมา ให้อัจฉริยะเลือกสรร ปรับปรุง ดัดแปลงให้เหมาะสม ตรงตาม สภาพเดิมให้มากที่สุด เรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้องและเป็นจริง เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานในการสร้างอนาคต ที่ ผ่านมานั้นเรา เรียนละเอียดของประวัติศาสตร์มาก แต่ละเลยปัจจุบัน ส่วนอนาคตนั้นแทบไม่คำนึงเลย การปรับปรน วัฒนธรรมมีความสำคัญ ทั้งนี้เพราะสภาพเศรษฐกิจสังคมของชาติได้เจริญก้าวหน้าใน ระดับหนึ่ง แต่มีผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิตของคนไทย เกิดอำนาจวัตถุนิยม ทำให้เกิดความขัดแย้ง ทางด้านมโนทัศน์และค่านิยม รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของบุคคลและสถาบัน มีผลให้ระบบ โครงสร้าง แบบแผนประเพณีดั้งเดิมที่ดั่งงามต้องแปรเปลี่ยนไป

เอกวิทย์ ณ กลาง, (2534) อธิบายว่า นอกจากนั้นการปรับปรนทางสังคมและ วัฒนธรรม ยังมี ลักษณะเคลื่อนไหวเป็นกระแสไม่หยุดนิ่งในสังคมโดยทั่วไป รวมถึงสังคมไทยได้ถูก กระแสวัฒนธรรม ภายนอกตามสากลนิยมผลักดันให้ปรับเปลี่ยนความคิด ระบบการผลิต และการ บริโภค ท่าที และ ความเชื่อเกี่ยวกับชีวิต ในอัตราความเร็วที่มีอันตราย มีความเสี่ยงมากกว่าแต่ก่อน มาก การมีสำนึก ร่วมเกี่ยวกับภูมิปัญญาของเราเองในแผ่นดินนี้จึงเป็นปรากฏการณ์ที่พิจารณาได้ว่าเป็นพลังตอบโต้ ความเปลี่ยนแปลงตามกระแส โลกาภิวัตน์อย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใดก็ตาม ก็มีการต่อสู้ เพื่อปรับปรนวัฒนธรรมให้เข้ากับปัญหาหรือความจำเป็นใหม่ๆทางเศรษฐกิจ สังคมและ เทคนิค วิทยาการต่างๆที่ทุกคนมีส่วนร่วม ทั้งนี้เพราะทุกคนในสังคมเป็นเจ้าของวัฒนธรรม รัฐจะเป็น เจ้าของ และกำหนดวัฒนธรรมขึ้นเองไม่ได้การให้การศึกษาแก่ปวงชนช่วยเร่งตลอดทั้งเอื้อต่อการ ถ่ายทอด วัฒนธรรม (Cultural Transmission) ให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของโลก ให้มีคุณธรรม ศีลธรรม เป็นการย้ำเตือนสติและเหนี่ยวรั้งการเอารอดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน รวมทั้งการล้างมรดก ทรัพยากรธรรมชาติ

ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์

Gao Feng, (2020) กล่าวว่าวัฒนธรรมการเดินรำเป็นสุนทรียศาสตร์ทางวัฒนธรรม รูปแบบใหม่ได้เข้าสู่โลกของผู้คนจำนวนมากขึ้น สุนทรียศาสตร์ทางวัฒนธรรมใหม่นี้จากลักษณะคุณค่า และสุนทรียศาสตร์ในแง่ของลักษณะ พวกเขาได้แสดงให้เห็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่ค่อนข้าง

สมบูรณ์ ทำให้โลกทางจิตวิญญาณและวัฒนธรรมของผู้ผู้อาศัยมีจุดประกายใหม่ หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านสุนทรียศาสตร์ในการเต้นของผู้อ่านและส่งเสริมความรู้ด้านวัฒนธรรมการเต้นแก่ผู้อ่าน โดยรวมถึงความรู้เกี่ยวกับวิธีการเต้นรำจากผู้มีประโยชน์ไปสู่สุนทรียศาสตร์ การเต้นรำที่เคลื่อนจากฆราวาสไปสู่ความสง่างาม และการเต้นสร้างภาพลักษณ์ทางศิลปะของเวลาได้อย่างไร มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการระบุลักษณะของรูปแบบและองค์ประกอบการเต้น และความรู้ในการทำสมาธิและการรับรู้ทางสุนทรียะของการเต้น

มโน พิสุทธิรัตนานนท์, (2546) ได้อธิบายถึง สุนทรียรสในนาฏศิลป์และศิลปะการแสดง ไว้ว่า เป็นสุนทรียรสที่ผู้ชมได้รับจาก ความเคลื่อนไหว และ จังหวะลีลา (Movement and Rhythm) มีความเชื่อมโยงต่อเนื่อง การปรากฏตัวของนักแสดงที่มีบุคลิกลักษณะและการแต่งตัวที่สง่างามเหมาะสมกับ ท่าเต้น ท่ารำ อันเป็นนาฏลักษณ์ของการแสดงนั้น ๆ ย่อมมีผลเป็นเบื้องต้นต่อสัมผัสทางการเห็นและการขานรับทางสุนทรียะ เมื่อมีจังหวะลีลาเคลื่อนไหว สอดแทรกด้วยอารมณ์รู้สึกของนักแสดง มีผลให้เกิดการเคลื่อนไหวในอารมณ์รู้สึกของผู้ชมด้วย ความงามรุกเร้า (Sublimity) ที่เกิดจากจังหวะและการเคลื่อนไหว ช่วยให้สัมผัสทางการเห็นเด่นชัด มีชีวิตชีวา มีความหมายชวนให้ติดตามความงามหรือความเป็นเลิศในนาฏศิลป์และศิลปะการแสดง จะพิจารณากันที่จังหวะลีลา และการเคลื่อนไหวเป็นสำคัญ ซึ่งเป็นการให้การรับรู้สุนทรียรส ในระดับผัสสะ (Sensation) ส่วนการรับรู้สุนทรียรสในระดับเพ่งพินิจ (Contemplation) ซึ่งก่อให้เกิดจินตนาการและสติปัญญานั้นเกิดจากการเข้าถึงสุนทรียะซาบซึ้ง ในภาคส่วนอารมณ์รู้สึกที่นักแสดงต้องการสื่อให้ผู้ชมได้เข้าถึง ซึ่งบูรณาการไปกับความหมายและสันติภาพอันงดงาม หรือ กระทบอารมณ์รู้สึกตามเจตนารมณ์ของผู้สร้างสรรค์และนักแสดงเหล่านั้น

ทวีเกียรติ ไชยงยศ, (2538) กล่าวถึงประโยชน์ของสุนทรียศาสตร์ไว้ว่า สุนทรียศาสตร์นับว่าเป็นศาสตร์อันลึกซึ้ง เป็นศาสตร์ที่พัฒนาจิตใจของมนุษย์โดยเฉพาะมนุษย์จำเป็นต้องศึกษา เพื่อปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีรสนิยมสูง เพื่อประโยชน์ในการแสวงหาความสุขทางใจ และเพื่อเข้าถึงศิลปะทุกประเภท อันมนุษย์เราจะต้องเกี่ยวข้องโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้การเข้าถึงศิลปะนั้น ได้รับประโยชน์หลายประการด้วยกัน

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

Yang Hongzhi, (2007) กล่าวว่า Huguan Yangko มีต้นกำเนิดมาจาก Zhaowu ใน Huguan County และ Xihuo ใน Changzhi County สถานที่เหล่านี้อุดมไปด้วยทรัพยากรถ่านหินและแร่เหล็ก อุตสาหกรรมเหล็กมีความเจริญรุ่งเรือง และอุตสาหกรรมถลุงเหล็กและแปรรูปเหล็กในท้องถิ่นค่อนข้างพัฒนา มีเตาหลอมเหล็กหลายแห่งในทุกหมู่บ้าน ซึ่งส่วนใหญ่ผลิตเตี้ย

สำหรับทำรองเท้า (หรือเรียกอีกอย่างว่าหนามดอกบัว) เหล็กแหลมสำหรับปศุสัตว์ และเครื่องมือสำหรับชีวิตประจำวันและการผลิต จากการทดสอบ ทำนองของ Huguan Yangko เป็นทำนองเพลงแรกสุดของช่างตีเหล็กเหล่านี้ที่ร้องเพลงและตอบกันและกันในเตาหลอม ซึ่งควรเป็นเนื้อหาหลักเบื้องต้นของ Huguan Yangko

Yang Hongzhi, (2007) กล่าวว่า: ในช่วงราชวงศ์ชิง เยาวชน นักปราชญ์ และนักอ่านเขียนบางคนที่หลุดพ้นจากรายชื่อในชนบทมักไม่มีอะไรทำในฤดูหนาว ขณะฟังการสนทนาของช่างตีเหล็ก คนเหล็กกำลังพูดถึงตะวันออกหรือตะวันตก คนที่มีความสามารถฟังด้วยความเพลิดเพลิน ดังนั้นพวกเขาจึงรวบรวมบทกลอนที่ติดหูและสคริปต์เล็กๆ น้อยๆ ให้คนเหล็กฟังอย่างสบายๆ หรือหลังจากนั้น การผสมผสานของทั้งสองอย่างค่อยเป็นค่อยไป ต้นแบบที่เก่าแก่ที่สุดของ Huguan Yangko เกิดขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

Jia Jinying Zheng Lisha, (2015) กล่าวว่า คำว่า "Identity" มาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า "idem" ซึ่งหมายถึง "คน/สิ่งเดียวกัน" บันทึกแรกสุดคือในปี ค.ศ. 1570 ของรูปพหูพจน์ "อัตลักษณ์" ซึ่งหมายความว่า "มีสาร องค์ประกอบ สาระสำคัญ คุณลักษณะหรือสถานะเหมือนกัน หรือมีลักษณะเฉพาะเดียวกัน เหมือนกันทั้งหมดหรือจำเป็น อัตลักษณ์ นักวิชาการเช่น HOGG ถือ มุมมองคงที่ของอัตลักษณ์ ตัวอย่างเช่น อัตลักษณ์คือ "คนที่คิดว่าพวกเขาเป็นใคร พวกเขาเป็นใคร และเกี่ยวข้องกับผู้อื่นอย่างไร" มุมมองแบบดั้งเดิมของอัตลักษณ์มองว่าอัตลักษณ์เป็นสิ่งที่ถาวร ต่อเนื่อง ซึ่งเป็นของปัจเจกบุคคล

ในความหมายทั่วไป อัตลักษณ์คือลักษณะเฉพาะ อารมณ์ หรือความเชื่อที่ทำให้ผู้คนแตกต่างจากผู้อื่น ในบรรดาทฤษฎีต่างๆ ของการวิจัยอัตลักษณ์ ทฤษฎีที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือทฤษฎีอัตลักษณ์ทางสังคมที่เสนอโดยนักสังคมวิทยา Tajfel et al มุมมองพื้นฐานที่สุดของทฤษฎีอัตลักษณ์ทางสังคมคือ ผู้คนมีคั้งหมวดหมู่ทางสังคม (เช่น ชาติ กลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มการเมือง) และหมวดหมู่เฉพาะที่บุคคลนั้นสังกัดเป็นพื้นฐานสำหรับนิยามตนเองและแนวคิดในตนเอง และผู้คนนิยามตนเองว่าเป็นไปตามลักษณะที่กำหนดของประเภทนั้น ใคร Tajfel ให้คำจำกัดความ "ตัวตน" ว่าเป็น "ส่วนหนึ่งของความคิดในตนเองของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ถึงการเป็นสมาชิกในกลุ่มสังคมหรือกลุ่มสังคมของตนและค่านิยมและความหมายทางอารมณ์ที่กำหนดให้สมาชิกภาพนั้น" แนวคิดเกี่ยวกับตนเองคือ จิตสำนึกทางความคิดของบุคคลและจิตสำนึกทางความคิด ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางจิตวิทยา และลักษณะทางสังคม ซึ่งประกอบด้วยอัตลักษณ์ส่วนบุคคลและอัตลักษณ์ทางสังคม อัตลักษณ์ส่วนบุคคล ได้แก่ ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เช่น อารมณ์ ความสามารถ อัตลักษณ์ทางสังคมนวมถึงกลุ่มเด่น หมวดหมู่ เช่น เช่น เชื้อชาติ พรรคการเมือง

แตกต่างจากการวิจัยแบบคงที่เกี่ยวกับอัตลักษณ์ นักวิชาการบางคนเชื่อว่าอัตลักษณ์มาจากการแสดงออกทางสังคมแบบมีส่วนร่วมและมีพลังของบุคคลในการสื่อสาร "การมองจากใบหน้า" ของกอฟฟ์แมน เชื่อว่าผู้คนมุ่งมั่นเพื่อคุณลักษณะทางสังคมเชิงบวกสำหรับตนเองในกระบวนการสื่อสารทางสังคม ในขณะที่การสื่อสารดำเนินไป ผู้สื่อสารจะบันทึกใบหน้าโดยใช้กลยุทธ์การสื่อสารเพื่อสร้างและรักษาความประทับใจที่ดีในตัวเอง และเพื่อสนับสนุน (หรือถาม) ตัวตนที่คาดการณ์ไว้ของผู้เข้าร่วมการสื่อสารรายอื่น บุคคลจะวางตำแหน่งตัวเองในเวลาและสถานที่ต่างกันตามวัตถุประสงค์ หัวข้อ สถานการณ์ และบทบาทในการสื่อสารของตน อัตลักษณ์เป็นกระบวนการที่มีพลวัต ไม่ใช่จุดคงที่ เป็นกระบวนการเจรจาที่แสดงให้เห็นและตีความตำแหน่งทางสังคม ความเป็นเจ้าของ บทบาท สถานะ และหมวดหมู่ทางสังคมอื่นๆ

สรุปจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้สามารถวิเคราะห์ถึง การตื่นรู้วัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีผลต่อการเชื่อมโยงทำให้เกิดการพัฒนากระบวนการสร้างศิลปะการแสดงเชิงตามบริบทของสังคมสมัยใหม่จีน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยใช้เป็นฐานข้อมูลเบื้องต้นในการวิเคราะห์ตามแนวคิด เพื่อนำไปสู่คำตอบของงานวิจัย โดยใช้ทฤษฎีประกอบกับข้อมูลหลักจากการศึกษาเอกสาร วิดีทัศน์ ข้อมูลภาคสนาม อันจะนำไปสู่เป้าหมายแห่งผลสำเร็จในการศึกษา

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ในการศึกษา การเดินร้าววัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ การศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อรวบรวมข้อมูล ข้อมูลจะถูกเก็บรวบรวมในภาคสนามผ่านการสังเกต สัมภาษณ์ อภิปราย และสัมภาษณ์ เนื้อหาบางส่วนมาจากรายงานการวิจัย หนังสือเชิงวิชาการ วิทยุทัศน์ และการวิจัยจากประสบการณ์ตรงเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ดังนั้นในการทำวิจัยให้ทำตามขั้นตอนเหล่านี้

ขอบเขตในการวิจัย

- ขอบเขตเนื้อหา
- วิธีการดำเนินการวิจัย
- ระยะเวลาในการวิจัย
- พื้นที่ทำการวิจัย
- ประชากรกลุ่มและตัวอย่าง

วิธีดำเนินการวิจัย

- เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม
- การเก็บรวบรวมข้อมูล
- การจัดกระทำข้อมูล
- การวิเคราะห์ข้อมูล
- การนำเสนอข้อมูล

1. ขอบเขตในการวิจัย

1.1 ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาในการศึกษา การเดินร้าววัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและพัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่

1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ รวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม (การศึกษาภาคสนาม) ผ่านการสำรวจ การเปรียบเทียบ การสัมภาษณ์ การสังเกต และการอภิปรายกลุ่ม นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์และวิเคราะห์

1.3 ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบเวลาสำหรับการศึกษาที่จะเริ่มในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2564

1.4 พื้นที่ทำการวิจัย

มณฑลซานซีตั้งอยู่ทางทิศเหนือของประเทศไทย

1.5 ประชากรกลุ่มและตัวอย่าง

1. กลุ่มผู้รู้ / ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรม / เจ้าหน้าที่ศูนย์วัฒนธรรม
 1. ศิลปิน Yangko 1 คน (Du Mifa) ใน Huguan County, Changzhi City, Shanxi Province และผู้สืบทอดของ Huguan Yangko
 2. Mr. Wang Tao ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์จีน
2. กลุ่มผู้ปฏิบัติ / ศิลปินผู้สืบทอด 2 คน
 1. Yangko 1 คน
 2. นักแสดงละครโอเปร่า Yangko 1 คน
3. กลุ่มบุคคลทั่วไป / ประชาชน จำนวน 15 คน

2. วิธีดำเนินการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม

ข้อมูลที่ได้จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้หลักการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สอดคล้องกับการศึกษาในด้านระยะเวลาและคุณภาพของข้อมูล วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. การรวบรวมข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานศึกษาลักษณะและลักษณะการเคลื่อนไหว
2. การเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตและสัมภาษณ์เพื่อดำเนินการสำรวจ ทำให้ข้อมูลที่ค้นคว้าจากเอกสารมีความสมบูรณ์และสอดคล้องกับข้อเท็จจริงมากขึ้น

3. นักวิจัยสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมซึ่งเข้าร่วมในการสังเกตและฝึกทำรำ
หยางโก เรียนรู้เกี่ยวกับสไตล์หรือเทคนิคที่เป็นเอกลักษณ์ของศิลปิน

2.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องวิดีโอ
2. สมุดบันทึก

2.3 การจัดการกระทำข้อมูล

นักวิจัยใช้วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและข้อมูลภาคสนามที่รวบรวมเพื่อจัดประเภท เก็บ
ถาวร และวิเคราะห์ข้อมูล

2.4 กาวเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ทฤษฎีและหลักการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ตรวจสอบข้อมูลการสัมภาษณ์จากประชากร
2. รับข้อมูลที่เป็นความลับ
3. สรุปลงและวิเคราะห์ข้อมูล
4. รับข้อมูลที่รวบรวม
5. เครื่องมือวิจัย วิธีสังเกต วิธีสัมภาษณ์

2.5 การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยสรุปลงและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาและอภิปรายผลลัพธ์
ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

พหุ ม ปณ จิต โธ ชีเว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร ภาพ และข้อสังเกตจากการลงภาคสนามตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายงานตามลำดับต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและพัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน
2. เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมยางเกอ และวิเคราะห์อัตลักษณ์ของนาฏกรรมยางเกอในบริบทจีนสมัยใหม่

1. ความเป็นมาและพัฒนาการของนาฏกรรมยางเกอในสังคมจีน

ประวัติความเป็นมาของการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ

การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ มีต้นกำเนิดมาจากการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอชนิดหนึ่งในภาคใต้ของ Kuguan County และ Xihuo County Changzhi ในพื้นที่เหล่านี้ และ ในบริเวณโรงงานถ่านหินและแร่เหล็กอุตสาหกรรมผลิตเหล็กและการแปรรูปเหล็กในท้องถิ่นค่อนข้างพัฒนารูปแบบเดิมให้ดีขึ้น และ คือคนทำงานในโรงถลุงแร่และเหมืองถ่านหินขนาดเล็กร้องเพลงและร้องโต้ตอบกันเองอย่างสนุกสนานและเพลงทำงาน สนุกสนาน และเพลงพื้นบ้านในเวลาว่างนี้เป็นรูปแบบแรกของเพลงดำนานา ซึ่งแตกต่างจากรูปแบบดั้งเดิมของเทพเจ้าแห่งความบันเทิงในละครดั้งเดิมที่มาจากการทำงานหรืออาชีพในโรงงานผลิตเหล็กและคนงานนิยมร้องเพลงระหว่างทำงาน หรือหลังเลิกงาน

ในตอนต้นของราชวงศ์หมิง เศรษฐกิจการถลุงแร่และเหมืองแร่ของภูมิภาคพรรคตอนบนได้พัฒนาอย่างรวดเร็ว ได้วางรากฐานทางเศรษฐกิจที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาเพลงพื้นบ้าน ในสมัยราชวงศ์ชิง เศรษฐกิจถ่านหินและเหล็กกล้าของตำบลซีฮั่ว อำเภอฉางจื่อยิ่งเจริญรุ่งเรืองมากขึ้น ท่วงทำนองแรงงานที่ได้มาจากเตาเหล็กได้พัฒนาเป็น "เพลงยางเกอ" เพลงนี้ถูกร้องในช่วงเหมืองแร่เหล็กและเหมืองถ่านหินในช่วงเทศกาลฤดูใบไม้ผลิฤดูใบไม้ร่วง ฤดูร้อนฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว ในช่วงปี และเกือบจะกระจายอยู่ทั่วเมืองและหมู่บ้านในฉางจื่อ เนื่องจากพวกเขาส่วนใหญ่ใช้โซลเฟกการร้องคู่ การหมุน การร้องบนม้านั่งและร้องดึกๆ เพลงดำนานาถูกควนในเวลานั้นจึงถูกเรียกว่าเพลงดำนานาดึกๆและเพลงดำนานาดึกๆ เพราะมีแต่เครื่องเคาะธรรมดาไม่มีสาย เรียกอีกอย่างว่าเพลงดำนานาแห่งกระดาน

ในช่วงปี Guangxu ของราชวงศ์ชิง หลายหมู่บ้านเช่น Kuguanshi Po, Chuanti และ Xiguanbi ได้จัดตั้งคณะละครดำนานาเพื่อย้ายเพลงดำนานาในรูปแบบของแร็พบนเวทีและกลายเป็นโอเปร่าท้องถิ่น ศิลปะมีความเป็นอยู่ใหญ่มากขึ้นเรื่อย ๆ และได้แข่งขันกับพรรคเต๋อจื่อ เพลงกล้ำข้าวกู่กวนได้ผ่านวิวัฒนาการอันยาวนาน ตั้งแต่เพลงเล็ก ๆ ไปจนถึงเพลงยางเกอ ไปจนถึงเพลงกล้ำของระบบดนตรีอิสระ

เพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอมีสชาติเพลงพื้นบ้านที่เข้มข้นมันซิมซิปลักษณะการร้องเพลงที่กล้าหาญและกระตือรือร้นของละครพี่น้องเช่น Shang Dang Luozi ,Juzi และ Xiang Dang Yang ผสมผสานสาระสำคัญทางศิลปะของโอเปร่าปักกิ่ง โอเปร่าเวียดนาม โอเปร่าเหมยเหลียง โอเปร่าเหอเหอและดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นเพื่อสร้างกระดานสนที่สามารถแสดงอารมณ์ที่ซับซ้อนมากขึ้น ในขณะเดียวกัน เพลงพื้นบ้านพื้นเมืองก็ได้รับการสร้างสรรค์และเผยแพร่จากกิจกรรมเพลงพื้นบ้าน การเต้นรำและศิลปะพื้นบ้านบ่อยครั้ง และยังเชื่อมโยงกับพิธีกรรมดั้งเดิมที่ชาวบ้านจัดขึ้นตลอดทั้งปี เช่น ลูกบอลกลมที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวในเทศกาลโคมไฟฤดูใบไม้ผลิและข้าวฤดูใบไม้ร่วง และการละเล่นตักทายเทพเจ้า รวมทั้งให้ความสำคัญกับธรรมเนียมปฏิบัติทางสังคม เช่น งานศพ

ตลอดสี่ขั้นตอนของการพัฒนาและวิวัฒนาการของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ การพัฒนาของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ มาถึงขั้นตอนที่สามก็สิ้นสุดลง อย่างแรกคือเพลงเล็ก ๆ ที่มาพร้อมกับชีวิตการทำงาน ในขั้นตอนนี้ รูปแบบของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ คือคอนงานในโรงงานถลุงและเหมืองถ่านหินขนาดเล็กร้องเพลงและตอบกันและกัน แตรแรงงานที่มีรสนชาติและเพลงพื้นบ้านที่ใช้เพื่อความบันเทิงในเวลาว่าง ประการที่สองคือเพลงพื้นบ้านอิสระและการเต้นรำที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นซึ่งมักจะเป็นเนื้อหาและรูปแบบที่สำคัญที่ผู้คนผลิตเปลือยอย่างเต็มที่ในช่วงเทศกาลพื้นบ้านแบบดั้งเดิมและการเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว ในขั้นตอนนี้ เพลงต้นกล้า "Di Ge Spring "ในรูปแบบของแร็พถูกยกขึ้นบนเวทีโดยเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ และกลายเป็นโอเปร่าท้องถิ่น ศิลปะมีความพัฒนามากขึ้น ประการที่สามเมื่อการร้องเพลงและการเต้นรำเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ รูปแบบของการร้องเพลงและการเต้นรำมีความหลากหลายมากขึ้นเรื่อย ๆ ตัวละครมีมากขึ้นและเนื้อหาเป็นระบบมากขึ้น จากนั้นการร้องเพลงและการเต้นรำถูกแปลงเป็นละครเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่หลากหลาย ในขั้นตอนนี้ เพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เกิดขึ้นจากการพัฒนาและนวัตกรรมอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้วัฒนธรรมเพลงดำนานาเริ่มเปลี่ยนผ่านไปสู่ศิลปะการเต้นรำที่บริสุทธิ์ ซึ่งช่วยเพิ่มศิลปะการแสดงเพลงดำนานาและถูกนำเสนอไปแสดงบนเวที

เมื่อพิจารณาจากละครและข้อมูลที่เกี่ยวข้องของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ รูปแบบศิลปะการเต้นรำบริสุทธิ์ของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ ยังไม่พบว่าการพัฒนาของเพลงเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เข้าสู่ช่วงซบเซา การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของเพลงดำนานาในทุกช่วง

ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย สอดคล้องกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ซึ่งมีความหมายและหน้าที่พิเศษที่มีอาจมองข้ามได้

พัฒนาการของนาฏกรรมการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ

การจัดตั้งโรงเรียนศิลปะ Yang Hongzhi'2007) s Beautiful Pear Garden (กล่าวว่าการก่อตั้งประเทศจีนใหม่ไม่เพียง แต่สร้างผู้เรียนเป็นผลผลิต แต่ยังส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองทางวรรณกรรมและศิลปะ ภายใต้แนวทางของพรรค "ร้อยดอกบานสะพรั่งร้อยครอบครัวต่อสู้" และ "แนะนำสิ่งใหม่ ๆ โบราณใช้ในปัจจุบัน" ดอกไม้หายากในสวนลูกแพร์ที่บ้านสะพรั่งยิ่งขึ้นและค่อย ๆ ขึ้นสู่ห้องโถงที่สว่างงาม

ในปีพ.ศ. 2503 คณะกรรมการอำเภอกุ่กวนตัดสินใจปลูกฝังเพลงตำนานที่แต่งโดยคนทำงานให้เป็น โอเปร่ารูปแบบใหม่ด้วยเหตุนี้ในขั้นตอนแรกภายใต้การนำของกรมโฆษณาชวนเชื่อและสำนักวัฒนธรรมของคณะกรรมการพรรคเขต โรงเรียนศิลปะ Kuguan Yangge ได้จัดตั้งขึ้นที่โรงเรียนพรรคของคณะกรรมการพรรคเขต Beiguan และรับสมัครนักเรียน 60 คนที่มีอายุระหว่าง 15 ถึง 18 ปี (ชายและหญิงครึ่งหนึ่ง) ทั้งทั้งหมดยุทธเพื่อปรับปรุงคุณภาพอาชีพของนักศึกษาใหม่อย่างรอบด้าน ก่อนอื่นต้องฝึกทักษะพื้นฐานที่มั่นคงให้กับพวกเขา แต่เดิมเพลงตำนานเป็นการร้องเพลงเป็นหลักและไม่มีทักษะพื้นฐานในการแสดงอุปรากร การฝึกดำเนินการอย่างเคร่งครัดตามโอเปร่า "สี่เทคนิคห้าประการ" ได้แก่ "การสวดมนต์" "มือ ตา ร่างกายและก้าว" การฝึกอบรมอย่างเป็นระบบและครอบคลุมวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับอาชีพในอนาคตของนักเรียน

ประการที่สอง เชิญครูต้นกล้าชื่อดังมาสอนวาจา เชิญกลุ่มศิลปินเก่าแก่ชื่อดังมาสอนคำพูด โชว์ฝีมือ แบบไม่กั๊ก ให้นักเรียนเปิดโลกทัศน์ ได้ประโยชน์อย่างมาก และสุดท้ายความหวังใจและการสนับสนุนจากผู้นำเป็นหลักประกันการพัฒนาโรงเรียนศิลปะให้แข็งแรง

นอกจากช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลายและแก้ไข้ปัญหาในทางปฏิบัติแล้ว หัวหน้าคณะกรรมการพรรคเขตยังให้ความสำคัญกับการฝึกอบรมทางธุรกิจเป็นพิเศษ ด้วยความหวังใจของผู้นำ ภายใต้คำสอนอย่างเคร่งครัดจากครูบาอาจารย์ ด้วยความพยายามของนักเรียน นักเรียนกลุ่มนี้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว และส่วนใหญ่ได้เติมเต็มคณะละครต้นกล้ากลายเป็นดาวแห่งความหวังในการส่งเสริมศิลปะเพลงยางเกอคณะละครตำนาน Yang Hongzhi") สวนลูกแพร์ที่ยอดเยี่ยมในปี2007 ")

กล่าวว่าเพื่อปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาของสถานการณ์และตอบสนองความปรารถนาอันแรงกล้าของผู้คนในการชื่นชมศิลปะเพลงด่าอย่างต่อเนื่อง โรงละครเพลงมีอาชีพ Kuguan Yang ก่อตั้งขึ้นในเดือนตุลาคม 1960 โดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการจังหวัดองค์กรพรรคและเยาวชนได้รับการปรับปรุงและจัดตั้งคณะกรรมการศิลปะ กลุ่มนักแสดงและกลุ่มวงดนตรี

ทันทีที่คณะอุปการก่อตั้งขึ้นภารกิจสามอย่างได้ดำเนินการทันที หนึ่งคือตั้งคน คนจากคณะละคร ล้วนจื่อเพื่อเสริมสร้างคณะละครต้นกล้า

ประการที่สองมอบหมายให้ผู้เชี่ยวชาญรวบรวมประมวลผลและจัดเรียงแพ็คเกจเพลง ดั้งเดิมทันที ด้านหนึ่งเชิญศิลปินมาถอดความ อีกด้านหนึ่งส่งคนไปรวบรวม

ประการที่สาม เร่งซักซ้อมเตรียมรายงานต่อคณะกรรมการเขตในปีหน้า หลังจากการก่อตั้งคณะละครโอเปร่ามืออาชีพของ Jiuguan County ได้ดูดซับโภชนาการทางศิลปะ ของ Shangzi ปฏิรูปและเสริมสร้างท่วงทำนองดนตรีเพิ่มดนตรีประกอบสดจริงและกลายเป็นรูปแบบ การร้องเพลงสไตล์สำเนียง ในขณะที่เดียวกัน มันรวมเข้ากับท่วงทำนองท้องถิ่นที่หลากหลาย และยัง รวมเสน่ห์ของภาษาท้องถิ่นเข้ากับการออกเสียงคำใบ้และการร้องเพลง ซึ่งมีลักษณะท้องถิ่นมาก

โรงเรียนโอเปร่าแบบวัฒนธรรมยางเกอ : Yang Hongzhi") The Fantasy of Pear Garden 2007") กล่าวไว้ว่า เพื่อปลูกฝังผู้มาใหม่ในสวนแพร์ ส่งเสริมศิลปะเพลงดำเนินต่อไป เตรียม บุคลากรสำหรับการฟื้นฟูคณะเพลงดำเนินในอนาคต และค่อย ๆ แก้ปัญหาของนักแสดงเพลงดำเนินทั้ง เก้าและใหม่ ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2517โรงเรียนต้นกำเนิดในอำเภอกุ๊วกันเปิดเรียนด้วยวิธีที่ถูกต้อง

นักเรียนที่รับสมัครครั้งนี้ได้รับการคัดเลือกจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ของมณฑล พวกเขาจะต้องมีอายุ 14 หรือ 15 ปีขึ้นไป เปิดรับนักเรียน ทั้งหมด 55 คน) นักเรียนชาย 15 คน หญิง 25 คน และวงดนตรี 15 วง) มีระยะเวลาเรียน 2 ปี ในช่วงครึ่งแรกของปีการศึกษาแรกเน้นการฝึกงานพื้นฐานเป็นหลัก และครึ่งหลังของปีจะรวมละคร เพื่อฝึกซ้อม โดยในปีการศึกษาที่ 2 ได้ซ้อมรายการเล็กๆ เพื่อฝึกซ้อมการแสดง ครูในโรงเรียนการ ละครแห่งนี้ส่วนใหญ่เป็นนักแสดงนำในทศวรรษที่ 1960มีชื่อเสียงและอิทธิพลสูงในหมู่มวลชน หลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนการละครมี 4ด้านหลัก ได้แก่

สำหรับการฝึกงานพื้นฐานนักเรียนทั้งชายและหญิงจะต้องฝึกงานพื้นฐานอย่างมั่นคง ตามเทคนิค 5 ประการเช่น

1. การงอตะกั้งอาวุธและศิลปะการต่อสู้ต่างๆและทักษะพิเศษ เรียนรู้ทฤษฎี ดนตรี เรียนดนตรีวันละ 2 คาบ
2. เรียนโน้ตสเปกตรัม ฝึกโทนเสียง และเข้าใจความรู้ด้านดนตรี
3. เรียนรู้ความรู้ด้านวัฒนธรรมและเรียนวัฒนธรรมวันละ บทเรียน โดยใช้บท ละครเป็นเนื้อหา ทั้งเรียนรู้การร้องเพลงและหลักคำสอนและเรียนรู้ทฤษฎีพื้นฐานของการละครเพื่อ พัฒนาทักษะภาษาจีนขั้นพื้นฐานและความสามารถในการชื่นชมละครของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง
4. ให้การศึกษาทางศิลปกรรมทางศิลปะและเรียนการเมืองสัปดาห์ละครเพื่อให้ นักเรียนมีคุณธรรม และศิลปะเป็นทั้งสีแดงและเป็นมืออาชีพสร้างมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับชีวิตและ จงรักภักดีต่อกิจการละครของพรรค

5. การสร้างกองทหารใหม่ภายใต้การดูแลและการกำกับดูแลของผู้นำทุกระดับท่ามกลางเสียงโห่ร้องและข้อเรียกร้องที่รุนแรงจากนักเขียนและมวลชนในวงการวรรณกรรมและศิลปะ Yang Hongzhi" 2007) Fantasy Flowers "กล่าวว่า ในปี 1987 คณะกรรมการ กรรมการมณฑลได้ตัดสินใจที่จะจัดระเบียบคณะละครเพลงยางเกอใหม่และเพลงยางเกอในมณฑลหูกวน ได้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิใหม่ ทั้ง คน ทั้งนักแสดงและวงดนตรี ทั้งเก่าและใหม่มีกลุ่มนักเรียนดีเด่นจากโรงเรียนศิลปะเป็นแกนหลัก และนักแสดงที่ทรงอิทธิพลหลายคนจากคณะละครเพลงตำนานเดิม คณะละครโอเปร่าที่สร้างขึ้นใหม่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเวทีวรรณกรรมและศิลปะขึ้นใหม่ด้วยรูปแบบที่ทันสมัย

2. องค์ประกอบของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ

1. รูปแบบการแสดง

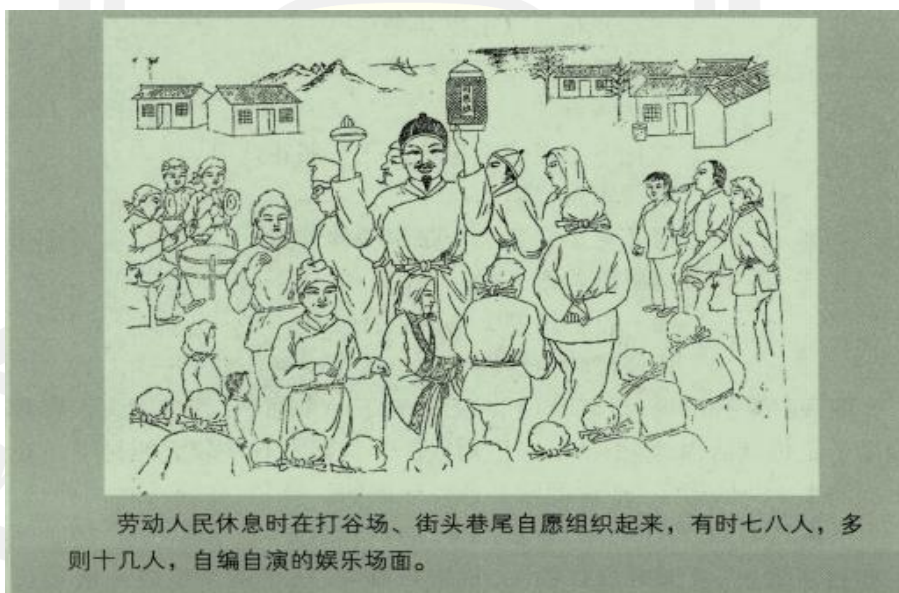
รูปแบบการแสดงของเพลง ไม่ได้จำกัดอยู่แค่รูปแบบเดียว รวมถึงการร้องเพลงเดี่ยวในการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ กับการร้องคู่ การร้องเพลงม้านั่งและการร้องเพลง Dig Ring เดิมที่เป็นแผ่นไม้แห้งที่ย้ายจากถนนลูกรังมาเป็นเตาเหล็กที่ละชั้น (และผู้ใหญ่บ้านในทุ่งนาขึ้นมาแสดงบนเวที หลังจากการปลดปล่อย ภายใต้แนวทางวรรณกรรมและศิลปะขอโอเปร่า" ร้อยดอกไม้บานสะพรั่ง "และ" แนะนำสิ่งใหม่ ๆ "คณะละครกู่กวนหยงได้ก่อตั้งขึ้นในช่วงต้นทศวรรษ 1960 ด้วยนวัตกรรมการปฏิรูป เพลงยางเกอและเครื่องสายมีความก้าวหน้าเชิงคุณภาพ เผยแพร่ให้เพลงกล้าข้ามกวนทะเลอันขึ้น

รูปแบบการแสดงของเพลงยางเกอเดิมแบ่งออกเป็นารร้องเพลงเดี่ยว การร้องเพลงคู่ การร้องเพลงแบบกลุ่ม และการร้องเพลงโต้ตอบตามเวลาสถานที่และบุคลากรและอุปกรณ์ประกอบฉาก Yang Hongzhi (2007) กล่าวว่า "ชุดวงกลม "หรือที่เรียกว่า Di Ping Leng นั้นคือทุกครั้งที่มาถึงจุดของการแสดงมีผู้นำสวมเสื้อคลุมหรือเสื้อตัวใหญ่สวมหมวกเรียงราย (นั่นคือหมวกกลมที่มีลูกบิดด้านบน) หรือผ้าขนหนูถือโคมไฟสีเหลืองในมือซ้ายที่มีคำว่า "Tongle Club "สามคำ ยืนตรงกลาง มือขวาถือกระดิ่งที่หมอบดูใช้ และอีกสิบกกว่าอาชีพ บั้นปลายชีวิต) เจ็ดแปดคนล้อมเป็นวงกลม หัวหน้าพูดคล้องจองกันก่อนสองสามประโยค (คือ นั่งดูภูเขา ดูน้ำ พุดน้ำ) สุดท้ายก็เรียกคณะกรรมการ หัวหน้าที่มีได้ร้องเพลงสวดที่ละสี่เพลง และเพลงสุดท้ายได้ร้องเพลงชื่อการแสดงครั้งแรก ซึ่งเท่ากับความหมายของมานปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง คนแก่ คนหนุ่มสาว ต่างเฝ้าสังเกตการณ์หรือดูอยู่บนม้านั่งสำรอง ตอนนั้นไม่มีอุปกรณ์ส่องสว่าง ใส่ตะเกียงเทียนได้แค่ 2ดวงเท่านั้น ผู้ชมส่วนใหญ่ฟังและส่วนใหญ่ไม่เห็นการแสดงออกทางสีหน้าของนักแสดง โดยพื้นฐานแล้วนักแสดงไม่จำเป็นต้องแต่งหน้า ผู้ชายที่สวมบทบาทเป็นผู้หญิงจะใช้ผ้าขนหนูยาวคลุมหน้า นักแสดงบางคนสวมผ้าพันคอและเสื้อผ้าเล็ก ๆ บางคนสวมหมวกสักหลาดบนหัวและสวมเสื้อคลุมสีดำหรือชุด

ลำลอง แม่บ้านสวมเสื้อแจ็กเกตคอเล็กของผู้หญิงพื้นบ้าน คอปกมีเข็มขัดผ้าสีแดงคาดเอว เธอแขวน
 ปลายทั้งสองข้างไว้ที่มือและบิดแขนไปสองครั้ง

ภาพประกอบ 6 การแสดง "ยางเกอ" ดั้งเดิมในการขอมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
 ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

劳动人民休息时在打谷场、街头巷尾自愿组织起来，有时七八人，多
 则十几人，自编自演的娱乐场面。

ภาพประกอบ 7 การแสดง "ยางเกอ" มาจาก Yang Hongzhi และ "เพลงร้องโต้ตอบ Taihang
 huguan Xiaohuang Mei"

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

Yang Hongzhi, (2007) กล่าวว่า "การร้องเพลงบนม้านั่ง" ได้รับความนิยมน้อยมากในหมู่ผู้ชายคนโตในครอบครัว หรือหัวหน้าครอบครัวและชาวชนบท ชาวบางคนในหมู่บ้าน Zhaowu, Loudi Bayi และ Changzhi County ใน แבקจบและอุปกรณ์กระเป๋าคู่ในฤดูร้อน ทราบว่า พวกเขาทั้ง 3 คน หรือ 2 คน ทำงานอยู่ลูกชายคนโต และ อ.ตุนหลิว ตอนกลางวัน พวกเขาจอบที่คืนให้นายจ้าง หลังอาหารเย็น พวกเขา นั่งบนม้านั่งหรือไปร้องเพลงกล่ำที่ร้านค้าบนถนน หลังจากร้องเพลงเสร็จ เจ้าของยังจะให้รางวัลเหรียญทองแดงสิบถึงแปดเหรียญนอกเหนือจากการต้อนรับแขกด้วยจานสี่ใบและหม้อไวน์

ภาพประกอบ 8 การแสดง "ยางเกอ" เพลงที่สาม "Singing on the Bench"

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

การร้องเพลงคู่มือหลายรูปแบบ หนึ่งในคือคนสองคนผลัดกันร้องเพลงในขณะที่ทำงานอยู่ในจอบ และพวกเขาเปลี่ยนบทบาทของกันและกัน พวกเขา ร้องเพลงสองหรือสามละครในตอนเช้าซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มจิตวิญญาณของพวกเขา แต่ยังทำงานอีกด้วย

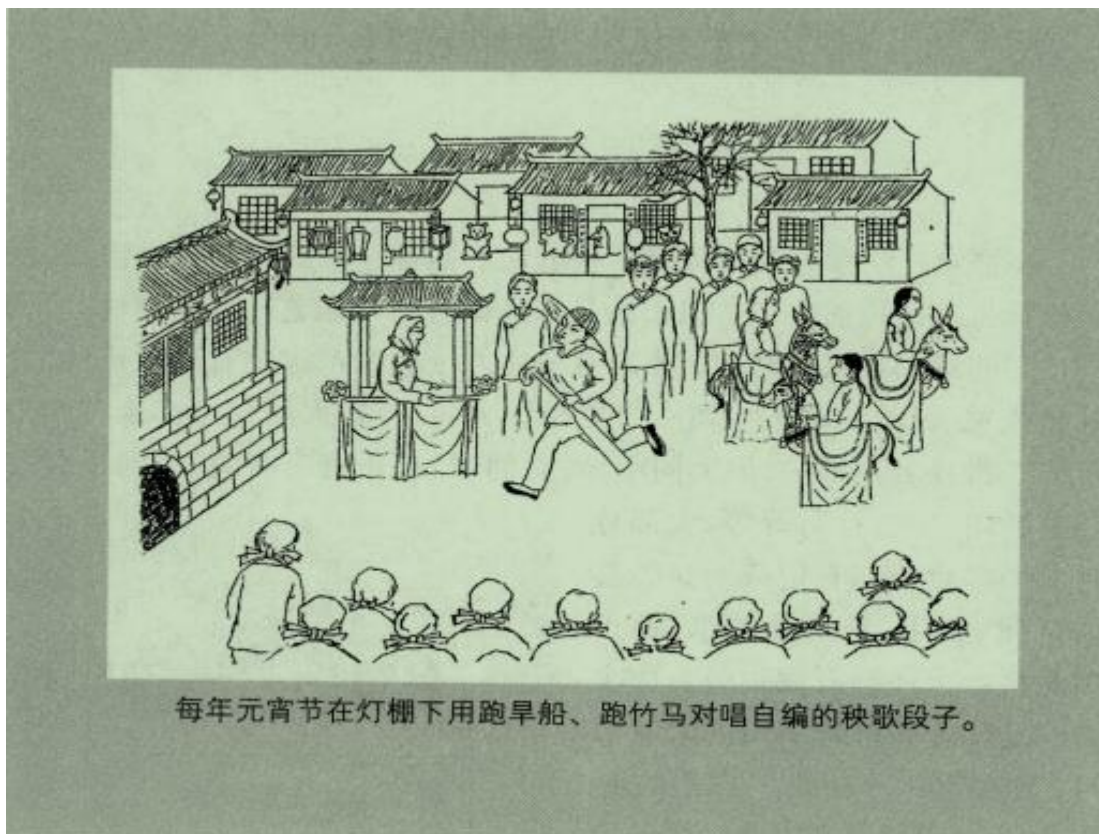
นอกจากนี้ยังมีการร้องคู่อีกแบบหนึ่งคือผู้หญิงนั่งด้วยกันและร้องเพลงพร้อมกันงานเย็บปักถักร้อย คุณ ผม และเธอมีความสุข หญิงชราบางคนก็ฮัมเพลงเป็นครั้งคราว แน่نونว่าแม่หลายคนจะร้องเพลงในใจ แต่ก็พูดยาก สุภษิตพื้นบ้านกล่าวว่า เซอร์รี่อ้อย ต้นไม้ปลูกยาก เพลงดำน้ำร้องยาก

ภาพประกอบ 9 การแสดง "ยางเกอ""คู่"

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

ซึ่งแน่นอนว่ารูปแบบการแสดงก็ไม่ได้เป็นแบบซิงเกิลและตายตัว บางครั้งสองรูปแบบหรือมากกว่านั้นมารวมกัน ยกตัวอย่างเรื่องราวของการเฉลิมฉลองในช่วงเทศกาลตรุษจีนและเทศกาลโคมไฟ (ลูกกลมทึบที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวในเทศกาลโคมไฟ) ออกมาในรูปของกำปั้นดินและการร้องเพลงคู่ ตัวอย่างเช่น ผู้สูงอายุและเด็กหญิงวิ่งสองรอบและร้องเพลงโรลเลอร์เบลตหลายเพลง วิธีการร้องแบบสบาย ๆ เสียงแหลมและเบสคู่ควรกัน เพราะไม่มีการควบคุมเครื่องสาย ใครก็ตามที่แบกภาระ ใครขับรถ ใครขายถ่าน ใครขนของ ร้องเพลงได้หลายท่อน แม้กระทั่งแม่มดและเทพก็เล่นลูกไม้และร้องเพลงกล้าข้าวด้วย

ภาพประกอบ 10 การแสดงเทศกาลโคมไฟรูปที่ 5 จากเพลง "Little Huangmei" ของ Taihang
Guguan Yang Hongzhi
ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

ละครที่เป็นตัวแทนของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ มีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น
มากบางส่วนสะท้อนชีวิตประจำวันของชาวบ้าน บ้างสะท้อนเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างสามภรรยา
และเพื่อนบ้าน เส้นท่อนนำท่วงทูลของเพลงดำเนินมาถูกเน้นในคำพูดที่ไปๆ มาๆ ของคุณ ซึ่งเต็มไปด้วย
รสชาติท้องถิ่นและความสนุกสนานในการใช้ชีวิต

2. การร้อง

ในทักษะการร้องเพลงของวัฒนธรรมยางเกอ Huguangyang Song มีลักษณะของซบซบ
และฟังก์ชันการใช้งานได้ถูกอย่างเต็มที่ เช่น อา อา นี อันไหน อา อา lo li ฯลฯ พวกมันมีบทบาท
สนับสนุนและพอยล์ในการร้องเพลง สะท้อนให้เห็นถึงสไตล์และลักษณะของโอเปร่านี้ ก่อให้เกิดสไตล์
การร้องเพลงที่สดใส เบา สง่างามและเรียบง่ายตาม "ปฏิญญามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ระดับชาติของ Kuguan YangGe "ดนตรีของ YangGe เป็นรูปแบบสัญลักษณ์ทั่วไปที่มีท่วงทำนองสูง

และมีชีวิตชีวาการควบคุมที่แข็งแกร่งและรูปแบบที่เรียบง่าย ระบบโครงสร้างของการร้องเพลงเป็นการผสมผสานกันระหว่างเพลงพื้นบ้าน หลักๆ จะเป็นการร้องเพลงพื้นบ้าน เสียงของมันจัดเป็นเพลงพื้นบ้านและการเต้นรำซึ่งสำเนียง ระบบการร้องเพลงแบบบ้านช่องผสมผสานกับเพลงเหลียน โครงสร้างของประโยคข้างต้นและประโยคต่อไปนี้เป็นโครงสร้างรูปแบบหลัก ทำนองในเพลงยางเกอ โดยทั่วไปมีสองประเภท: ทำนองสั้นที่มีประโยคเจ็ดคำและกระดานห้าที่มีประโยคข้ามประโยค สำเนียงการร้องเพลงมีสามประเภท: สำเนียงฟูฟู (ลิ้วอัน) ที่เน้นภาษาฉางจือเป็นหลัก สำเนียงโจวที่เน้นภาษาเจ้อโจว (จินเฉิง) และสำเนียงแบนที่เน้นภาษาธรรมดาสูงเป็นหลัก โดยในการร้องเพลงจะร้องเป็นคู่ 2 คน ผลัดกันร้อง 3 คน หรือหลายคัมภีร์ที่มาที่นี้และอยู่ในบรรยากาศที่หนาแน่น มันสนุกมากที่ได้ดู ขณะเดียวกันยังมีการเพิ่มอักษรไขว้และซ้อนทับเข้าไปในท่วงทำนองร้อง ซึ่งมีทั้งอัตลักษณ์ท้องถิ่น สัมผัสเสียง น่าสนใจ "รูปแบบของบอร์ดีมีแผ่นกระจาย ,แผ่นเคร้า ,แผ่นดิจิตอล ,คว่า ,แผ่นซ้อน ,ผ่านบอร์ดี ,กระดานไหลและอื่น ๆ ชายและหญิงมีท่วงทำนองที่แตกต่างกัน ช่วงเสียงอยู่ระหว่าง e ของกลุ่มแรกของคำเล็ก ๆ และ g ของกลุ่มที่สองของคำเล็ก ๆ ท่วงทำนองการร้องเพลงมีลักษณะเป็นสี่และห้าองศากระโดดลงไปในฐานะคลื่นของโครงสร้าง " ช่วยเพิ่มความสามารถในการร้องเพลงควบคุมตัวละครได้อย่างมาก ท่วงทำนองเรียบง่าย ง่ายต่อการเรียนรู้และร้อง ซึ่งกลายเป็นจุดเด่นของเพลง

นักแสดงต้องใช้วิธีเสียงธรรมชาติในการร้อง แต่ไปอยู่ในตระกูลภาษาจีนเหนือ ระบบเสียงภาษาจีนกลางมีสี่โทนเสียง ท่วงทำนองเรียบง่ายและเรียนรู้เนื้อเพลงเป็นที่เข้าใจง่ายและสวยงามการแสดงที่เรียบง่ายเป็นธรรมชาติและใจกว้างเนื้อหาใกล้เคียงกับชีวิตจริงและเป็นที่ยรักของคนท้องถิ่น เป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมที่ชาวบ้านใช้ในการแสดงออกทางจิตวิญญาณและอารมณ์ ได้รับการยกย่องจากผู้เชี่ยวชาญว่าเป็น "บ๊วยเหลืองน้อย" ของเขตพรรคบน

พหุบุ ปณู ทิโต ชีเว

进来场则打圪叉， | 才来 才来 | 才来 才 |
 你都听我瞎圪喳。 | 才来 才来 | 才来 才 |
 同乐会来在帽东和， | 才来 才来 | 才来 才 |
 今晚就在此演出啦。 | 才来 才来 | 才来 才 |

(叫板) 2̇ 2̇ 2̇ | 76 5 | 11 37 | 65 3 | 才才
 伙计们家 伙打起来
 | 06 76 | 3 5 | 6 · 3 | 5— |
 咱就 开始演出 吧。

腰花板锣鼓点

仓 仓的 | 来来 仓 | 来仓 来仓 | 来来 仓 |
 || 冬不 隆冬 | 仓冬 仓 || 冬冬 仓 | 冬冬 仓 |
 | 冬仓 冬仓 | 冬冬 仓 |

ภาพประกอบ 11 ประโยคในบทร้อง "Taihang "Xiao Huang Mei" ,Hu Guan Yang Ge" โดย

Yang Hongzhi

ที่มา : ผู้วิจัย, 2565

3. เครื่องดนตรี

การประกาศมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติของ Hu Guan Yang Ge กล่าวว่า ดนตรีโอเปร่าHuGuanYangGeแบ่งออกเป็น2ประเภทหลัก :เครื่องสายและเครื่องเคาะ

(1) สตริง: ส่วนใหญ่รวมถึงเครื่องหู่, Erhu, Zhonghu, Lohu; นอกจากนี้ยังมีไซนาขนาดเล็ก กลุ่มกู่เจิงพิณดวงจันทร์พิณสามสายไวโอลินเซลโลเหียนจิงพิณ ฯลฯ

(2) ประเภทเคาะเพลง: ส่วนใหญ่ประกอบด้วยกลองขนาดใหญ่กลองเล็กกลองสองสีเหล็กอง แห่งกระเป่าสะพาย ฯลฯ "ตามด้วยฆ้องใหญ่ ฆ้องเล็ก ฉาบ (รวมถึงฉาบใหญ่ ฉาบเล็ก) ปลาไม้ ตีระฆัง"

(3) วงนี้มีเวทิวรรณกรรมและเวทศิลป์การต่อสู้อันเคร่งครัด เครื่องดนตรี Wuchang ประกอบด้วย: กลอง, ฆ้อง, ฆ้อง, ฉาบ, เครื่องดนตรี Wenchang ประกอบด้วย: อัลโตซอ (หัว), Erhu (สอง), พระจันทร์พิน, พิน, พิน, สามสาย, ฯลฯ

(4) เพลงประกอบ ได้แก่ "เสียวหง", "บอกครอบครัว", "ซ่อนร่องเท้าไฮเดรนเยีย", "เดินบนถนนอย่างเกียจคร้าน", "สี่โรคของแม่", "คิดถึงบ้านเกิด" เป็นต้น

ภาพประกอบ 12 ดนตรีประเภทเป่า (suo na)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 13 ดนตรีประเภทสี (ban hu)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 14 ดนตรีประเภทสี (er hu)

ที่มา : ผู้วิจัย

低胡

二把

ภาพประกอบ 15 ดนตรีประเภทสี (di hu、er ba)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 16 ดนตรีประเภทตี (gu)

ที่มา : ผู้วิจัย

跨板

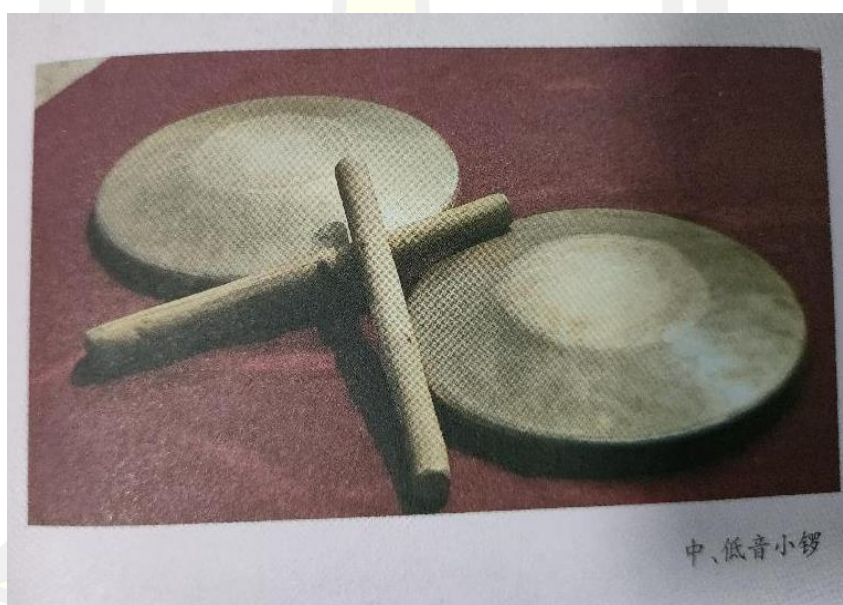
ภาพประกอบ 17 ดนตรีประเภทตี (kua ban)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 18 ดนตรีประเภทตี (bang zi)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 19 ดนตรีประเภทตี (xiao luo)

ที่มา : ผู้วิจัย

4. ท่าเต้นการแสดงยางเกอ

องค์ประกอบของการเต้นรำในการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เกิดจากการผสมผสานที่ลงตัว ของรูปแบบ จิต วิญญาณ ความแข็งแกร่งและจังหวะ ด้วยลักษณะพื้นฐานของการเต้นรำพื้นบ้าน ได้แก่ ความเป็นคน ความเป็นมวลชน การสืบทอด ความแพร่กระจายและความนิยม นอกจากนี้ยังมี ได้รับอิทธิพลการแสดงวัฒนธรรมแบบฮั่นที่โดดเด่น สีสนของภาคเหนือที่เข้มข้น และลักษณะทาง

ศิลปะที่ผสมผสานกันอย่างลงตัวของตัวอักษร ดนตรีและการเต้นรำ ศิลปะการต่อสู้และการเต้นรำ โอเปร่าและการเต้นรำ

ลักษณะการกระทำเป็นศูนย์รวมที่สำคัญและแกนกลางของจิตวิญญาณของเพลงยางเกอ ซึ่งส่วนใหญ่จะแสดงออกในสามคุณสมบัติหลักขององค์ประกอบของการกระทำของชีวิตองค์ประกอบของการกระทำศิลปะการต่อสู้และองค์ประกอบของการกระทำโอเปร่า องค์ประกอบของการเคลื่อนไหวของชีวิตเกิดขึ้นและพัฒนาในกระบวนการแรงงานและชีวิตที่ยาวนานและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประเพณีชีวิตและการแสดงออกทางอารมณ์ในท้องถิ่น ในท่าเต้นรำเพลงยางเกอส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นถึงการผลิตทางสังคมและแรงงานโดดเด่นด้วยการเคลื่อนไหวที่เรียบง่ายและกลืนอายุชีวิตที่แข็งแกร่ง ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของการพัฒนาองค์ประกอบของศิลปะการต่อสู้รูปแบบประเพณีศิลปะการต่อสู้พื้นบ้านและประเพณีศิลปะการต่อสู้พื้นบ้านและแทรกซึมเข้าไปในเพลงพื้นบ้านเพื่อสร้างสไตล์ที่หยากกร้านเรียบง่ายแข็งแรงและแข็งแกร่งรวมถึงการเตะกระโดดหมุนดี และเทคนิคศิลปะการต่อสู้อื่น ๆ อีกมากมาย องค์ประกอบของการกระทำของโอเปร่าเกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาและวิวัฒนาการของเพลงยางเกอที่รวมองค์ประกอบของการกระทำการแสดงที่มีสไตล์ของโอเปร่าเข้ากับลักษณะของตัวเอง

ภาพประกอบ 20 การแสดงยางเกอใช้ "ลีลา ท่าเต้น" มาจาก Yang Hongzhi " เพลงกล้ำ Taihang Guguan "Little Huangmei"

ที่มา : ผู้วิจัย

พหุ อนุ ชาติ โด ชีเว

ภาพประกอบ 21 การแสดง "สาวใช้ Deng Hanlin House "การแสดง รูปที่ 8 หยางหงจื้อ "เพลงกล้ำ
 ข้าว Taihang Kuguan "เสี้ยวหวงเหมย
 ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 22 ภาพการแสดง "เรือนจำร่วม" มาจาก "หยางหงจื้อ " เพลงดำเหมยหวงเหมยเสี้ยว
 วกวนไท่หาง"
 ที่มา : ผู้วิจัย

นอกจากนี้การใช้อุปกรณ์ประกอบฉากในท่าเต้นรำหยางเกอในมณฑลชานซีอย่างมีเทคนิค แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ซับซ้อนและหลากหลาย พื้นที่การแสดงเหมาะกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย มนุษย์ผ่านการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากเสมือนจริง ประกอบกับแสดงภาพและรวมเข้ากับภาษากาย เพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความคิด การแสดงออกในทำนองและเรื่องราวของเพลงหยางเกอที่มีชีวิตประจำวันที่มีชีวิตชีวา เนื้อหาและการกระทำของการแสดงหยางเกอส่วนใหญ่ถูกดึงออกมาจากชีวิต และเรียนรู้จากศิลปะของพี่น้อง และส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงความสุขความโกรธและความเศร้าโศก ของตนเองที่แสดงในบทบาทนั้นๆ การแสดงหยางเกอจะเป็นสื่อสะท้อนให้เห็นถึงสภาพทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจและประเพณีของสถานที่ต่าง ๆ อย่างแท้จริง

ในศิลปะการแสดงโอเปร่า "ท่า" และ "การต่อสู้" เป็นส่วนหนึ่งของ "การเต้นรำ" และเป็นหนึ่งในลักษณะสำคัญของโอเปร่า "ท่า" หมายถึงท่าเต้น "ตี" หมายถึงศิลปะการต่อสู้และทักษะการกลิ้ง การรวมกันของทั้งสองนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของศิลปะการแสดงโอเปร่าและการเต้นรำและเพลง Huguangyang เป็นส่วนสำคัญของละครท้องถิ่นของจีนที่ไม่มีข้อยกเว้น สิ่งนี้ยังสะท้อนให้เห็นในสอง ด้านนี้ พวกเขายังมีองค์ประกอบการเต้นที่สวยงาม จังหวะ จังหวะและดนตรี อย่างไรก็ตาม รูปแบบ การเต้นรำในเพลงหยางเกอไม่ได้พิถีพิถันเหมือนการเต้นรำโอเปร่าแบบดั้งเดิมและข้อกำหนดในการ เคลื่อนไหวก็ไม่ได้เข้มงวดเท่ากับการเต้นรำโอเปร่าแบบดั้งเดิม ตัวอย่างเช่น การเต้นในละครดั้งเดิม เรื่อง ลาจาง เป็นศิลปะการแสดงที่ใช้การเคลื่อนไหวตามจังหวะของมนุษย์เป็นสื่อ ทั้งรูปแบบ การ เคลื่อนไหว ท่าทาง และรูปร่างของการเต้นรำ ถือเป็นเอกลักษณ์ของศิลปะพื้นบ้านของเธอ ความ หลากหลายของอารมณ์ร้อนสะท้อนให้เห็นโดยตรงในรูปแบบการเคลื่อนไหวและจังหวะการสร้างภาพ ของ ตัวละครที่เกิดและมีชีวิตชีวาที่มีผลชีวิตที่แข็งแกร่งและศิลปะที่แข็งแกร่งเพื่อแสดงความปรารถนา และการแสวงหาชีวิตที่ดีในความหมายแฝงของวัตถุ ชีวิตครอบครัวที่มีสีสันและชีวิตทางสังคมที่ เจริญรุ่งเรืองและหลากหลายเป็นแหล่งของการสร้างสรรค์ทางศิลปะและเป็นดินที่อุดมสมบูรณ์สำหรับ อาชีพละคร ละครของเพลงกู่กวนหยง ส่วนใหญ่มีพื้นฐานมาจากเรื่องราวจริงและตำนานของ ครอบครัวพื้นบ้าน มีความน่าเชื่อถือและสะท้อนได้ง่าย

ลักษณะของการเต้นรำวัฒนธรรมหยางเกอ ประกอบด้วยบุคลิกลักษณะอาการอากัปกริยาของ นักแสดง โดยเน้นการสร้างคาแรกเตอร์และการสร้างคาแรกเตอร์ให้เข้าถึงสถานการณ์ที่ศิลปะมีต้น กำเนิดมาจากชีวิตอยู่เหนือชีวิต

ภาพประกอบ 23 การแสดง "ใช้ลีลา" "ท่าเต้น" มาจากหยางหงจื้อที่เขียนเพลงยางเกอของ "เสี่ยว
หวงเหมย" ไท่หางกู่กวน
ที่มา : ผู้วิจัย

5. เครื่องแต่งกาย

ในสมัยโบราณกาลเพลงยางเกอ เครื่องแต่งกาย หรือ เสื้อผ้าส่วนใหญ่จะเป็นชุดประจำวัน หรือชุดลำลอง รองลงมาคือ เสื้อคลุม เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ เสื้อผ้าดิบ เสื้อคลุมสีดำ หมวกซัปใน หมวก สักหลาด ปลอกคอเล็ก เข็มขัดสีแดง ผ้าเช็ดตัว ฯลฯ ผ้าพันคอศิลปะการต่อสู้, ผ้าพันคอเสนาธิการ, ผ้าพันคอทั่วไป, หมวก, หมวกสักหลาด, ผ้าพันค่อน่าเกลียด, ผ้าพันคอที่ดิน, หมวกทรายและของทุกชนิดรวมทั้งอุปกรณ์ประกอบฉาก เช่น แส้ม้า, แปรงอมตะ, ดาบ, ซามซา, ไม้ค้ำหัวมังกรและสี่ขุมทรัพย์ทางวัฒนธรรม การแต่งหน้าโดยทั่วไปจะขึ้นอยู่กับการตกแต่งของผู้หญิงในสมัยราชวงศ์ชิง หลีไห่ยว่เหนิงบุคคลสำคัญใน "ใช้ลา" ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะท้องถิ่นของเพลงกู่กวนอย่างเต็มที่ เขาสวมหมวกซัปในสีดำ แจ็คเก็ตสีทึบ เสื้อโค้ทคอสีดำ มีกระเป๋าน้ำทองใหญ่ห่อรอบเอว สวมถุงเท้าสูง ผ้าขาวและรองเท้านักแสดงเขาออกแบบกระเป๋าสองใบและแกว่งไปที่สะโพกหนึ่งใบเพื่อเพิ่มสีสัน ตกที่แข็งแกร่ง

ภาพประกอบ 24 การแต่งกายการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (da nan yang)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 25 การแต่งกายนักแสดงชาย ในการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (yuan meng)

ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพประกอบ 26 การแต่งกายนักแสดงหญิง ในการแสดงวัฒนธรรมยางเกอ (yuan meng)

ที่มา : ผู้วิจัย

2. อัตลักษณ์วัฒนธรรมการเต้นยางเกอ

ศิลปะพื้นบ้านเป็นวัฒนธรรมต้นกำเนิดของวัฒนธรรมจีนที่หลากหลาย และทรงคุณค่า มันเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติจีน และเป็นศูนย์รวมที่สำคัญของวัฒนธรรมคลาสสิกที่สำคัญและพลังการสร้างคุณค่าทางวัฒนธรรม ซึ่งมีบทบาทสำคัญมากในการส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น สืบสานคลาสสิก สืบสานวัฒนธรรม ส่งเสริมความรักชาติ สำรวจเส้นทางการพัฒนาวัฒนธรรมของชาติ

ศิลปะพื้นบ้านเป็นรูปแบบศิลปะที่ผู้คนสร้างขึ้นในการปฏิบัติงานด้านแรงงาน จากการทำงานของคนตามวิถีชีวิตชนบทและเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิม ในการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ ศิลปะพื้นบ้านได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงจากการปฏิบัติจริงสู่สุนทรียศาสตร์ และจากท้องถิ่นสู่ระดับประเทศ จากชีวิตสู่อุตสาหกรรม การพัฒนาศิลปะพื้นบ้านมีบทบาทสำคัญในการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น การสร้างเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น การพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมท้องถิ่น และการกลับมาของวัฒนธรรมท้องถิ่น เมื่อเวลาผ่านไปและการเปลี่ยนแปลงของเวลาในบริบทของยุคใหม่พหุวัฒนธรรมและเทคโนโลยีสื่อใหม่ศิลปะพื้นบ้านจำเป็นต้องสำรวจเส้นทางการพัฒนาใหม่ๆ

จากการสร้างสถานะหลักการสนับสนุนของแนวคิดขั้นสูงการสร้างบุคลากรที่มีความสามารถ การสร้างรูปแบบการพัฒนาใหม่การปกป้องสภาพแวดล้อมที่อยู่รอด และการชดเชยประกอบทั่วไป เพลงกู่กวงหยงมีประวัติศาสตร์ 210ปีนับตั้งแต่ก่อตั้ง เพียงพอที่จะทำให้คนรุ่นหลังได้เห็นพลังชีวิต อันทรงพลังของมัน ไม่เพียงแต่มีรูปแบบศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงลักษณะทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดยังมีคุณค่าในการวิจัยและอนุรักษ์สูงเนื่องจากการผสมผสานและการปะทะกันของวัฒนธรรมเฉพาะภูมิภาคและวัฒนธรรม ต่างประเทศมาเป็นเวลานาน

2.1 เต้นวัฒนธรรมยางเกอมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

การเต้นวัฒนธรรมยางเกอมีคุณค่าที่สำคัญสองประการ ได้แก่

1. มีคุณค่าทางวิชาการ ในอาชีพบนเวทีของโอเปร่าท้องถิ่นของจีน เพลงยางเกอครอง ตำแหน่งที่สำคัญมากและมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน เป็นการชูดัน ช่วยเหลือ ปรับโครงสร้าง และอนุรักษ์ประเพณี โบราณ ซาดิพันธ์ และวัฒนธรรมป๊อปและศิลปะของเพลงกู่กวงหยงต่อไป ซึ่งจะเป็นการขับเคลื่อนและส่งเสริมการส่งเสริมและพัฒนาศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านของมณฑลกู่กวง ตลอดจนเป็นการฟื้นฟูอุตสาหกรรมวัฒนธรรมในภูมิภาค

คุณค่าของคำพูด ในฐานะที่เป็นรูปแบบศิลปะพื้นบ้านที่ครอบคลุมของ Hu Quang Yang Song ได้สร้างสไตล์ที่เป็นเอกลักษณ์และมาตรฐานความงามเนื่องจากภูมิภาคและวัฒนธรรมพิเศษ ประวัติศาสตร์อันยาวนานของการสืบทอดการเปิดกว้างการบุกเบิกและนวัตกรรมไม่เพียง แต่ส่งผล กระทบต่อกระบวนการทางประวัติศาสตร์ในอดีต แต่ยังคงมีบทบาทสำคัญในอนาคต การชูดัน การช่วยเหลือและอนุรักษ์เพลงยางเกออย่างลึกซึ้ง

2. มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการสร้างอารยธรรมทางจิตวิญญาณทั่วทั้งมณฑลและทั่วประเทศ การส่งเสริมวัฒนธรรมขั้นสูงและการสร้างวัฒนธรรมที่กลมกลืน ซึ่งจะมีความหมายที่ทดแทนได้ในการเสริมสร้างความมั่งคั่งและยกระดับคุณภาพทางวัฒนธรรมและการบูรณาการของ ประชาชน และส่งเสริมการพัฒนาประชาชนอย่างทั่วถึงและสร้างสังคมสังคมนิยมที่กลมกลืนกัน

2.2 บทบาทของเพลงยางเกอ

เพลงยางเกอ เป็นศิลปะพื้นบ้านที่ได้รับความนิยมในภูมิภาคอื่นและการเต้นรำพื้นบ้านที่ได้รับความนิยมในสมัยราชวงศ์ชิง เพลงยางเกอของราชวงศ์ชิงส่วนใหญ่แสดงบนถนนและจัตุรัส แต่บางครั้ง ก็ปรากฏในโรงละครและการแสดงโอเปร่า ในบันทึกท้องถิ่นหลายแห่งมีบันทึกการแสดงเพลงยางเกอ ในช่วงเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เพลงยางเกอ เหล่านี้มีหน้าที่เป็นพิธีขับไล่สิ่งชั่วร้ายและพิธีต้อนรับ เพลง ยางเกอก็ไม่มีข้อยกเว้น ยุคแรกเป็นการร้องเพลงของการประชุมเชิงปฏิบัติการและแรงงาน เพลง

พื้นที่ว่างในเวลากลาง อธิษฐานเพื่อการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์และสร้างความบันเทิงให้ตัวเอง ต่อมาได้ค่อยๆ พัฒนาเป็นการแสดงในช่วงเทศกาลโคมไฟงานวัดและงานใหญ่ นอกจากกิจกรรมเหล่านี้ยังปรากฏอยู่ในโรงละครและรายการโทรทัศน์สมัยใหม่

2.3 สถานะปัจจุบันของเพลงยางเกอ

ภายใต้อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ ความทันสมัยและการปฏิรูประบบวัฒนธรรม เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอย่างไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ รากฐานทางสังคมที่เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) พึ่งพาเพื่อความอยู่รอดและการพัฒนาได้เปลี่ยนไป การแข่งขันระหว่างอุตสาหกรรมและภายในอุตสาหกรรมก็เพิ่มขึ้น โอเปร่าเล็กๆ ในท้องถิ่นถูกบีบคั้น ทำหาย และกระแทกจากทุกด้าน ประการที่สอง เนื่องจากวิวัฒนาการของวิถีชีวิต และแนวคิดของผู้คน ความเป็นท้องถิ่นและท้องถิ่นของละคร และพื้นที่การพัฒนาที่ค่อนข้างแคบ ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดวิกฤตบ่อยครั้งในเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

นักแสดง นักดนตรี และศิลปินที่ประสบความสำเร็จบางคนทยอยถอนตัวออกจากวงการแสดงเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เนื่องจากอายุมากแล้ว และบางคนก็เสียชีวิตไปทีละคน ทักษะเฉพาะตัวบางอย่างของพวกเขา นั้นยากที่จะพัฒนาและสืบทอด หรือแม้กระทั่งสูญหายไป ทำให้เกิดการเปลี่ยนอาชีพของทีมงานจำนวนมากในขณะที่นักแสดงและนักดนตรีรุ่นใหม่เพียงไม่กี่คนที่สามารถโดดเด่นและมีบาร์มีในฝีมือของพวกเขา

เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีปัญหาสำคัญในการสลับนักแสดง ด้วยความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและการพัฒนาเศรษฐกิจตลาด คลื่นของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและศิลปะ ชีวิตทางวัฒนธรรมของผู้คนมีสีสันมากขึ้นเรื่อย ๆ ความหลากหลายของศิลปะทางวัฒนธรรมก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน ความต้องการด้านสุนทรียศาสตร์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้ นโยบายระดับชาตียังเกี่ยวข้องกับอุปสรรคท้องถิ่นขนาดเล็กน้อยลง ทำให้อุปสรรคท้องถิ่นขนาดเล็กถูกมองข้ามโดยคนมากขึ้นเรื่อย ๆ การพัฒนาของละครท้องถิ่นนั้นยากและสถานการณ์ที่เกิดอันตรายบ่อยครั้งก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลง อุปกรณ์เทคโนโลยีและสิ่งอำนวยความสะดวกของคณะละครเรียบง่ายวัสดุบทละครกระจายขาดความสามารถและขาดเงินทุน ส่งผลให้ผู้แสดงที่อายุมากที่ทำการแสดงไม่ไหวประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิต และลูกจ้างที่ทำงานบางส่วนก็ออกไปทำธุรกิจหรือประกอบอาชีพอื่น เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ต้องเผชิญกับทางเลือกที่ยากลำบากอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

2.4 วิธีการอนุรักษ์เพลงการเต้นรำวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

การอนุรักษ์ มีกระบวนการที่ยากของการอนุรักษ์ สืบสานการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ แต่ด้วยมีผู้ที่แสดง และสามารถสืบสานต่อได้ด้วยกระบวนการ ต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางสังคม

วัฒนธรรมเพลงยางเกอ(เพลงกู่กวนยี่เกอ) อันเกิดจากชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน เป็นรูปแบบวัฒนธรรมดั้งเดิมที่สะท้อนและแบกรับคุณภาพทางจิตใจและลักษณะชาติพันธุ์ร่วมกันของชาวบ้าน สภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นพื้นที่และเป็นพาหนะสำหรับการพัฒนาและสืบทอดวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) นิทรรศการวัฒนธรรมยี่เกอที่ผู้คนแสดงภายใต้ความคิดและการกระทำตามวิถีชีวิต ในขณะที่สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคมแบ่งออกเป็นสาเหตุภายนอกและสาเหตุภายใน สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ องค์กรทางสังคมและสถาบันการเมือง สภาพเศรษฐกิจ การย้ายถิ่นของประชากร วัฒนธรรมสมัยใหม่และวัฒนธรรมมวลชน การสื่อสารศิลปะสมัยใหม่เป็นสาเหตุภายในของมัน ในขณะที่การพัฒนาตนเอง การแยกโครงสร้างทางวัฒนธรรมและการสร้างใหม่ จิตสำนึกส่วนตัวเป็นสาเหตุภายนอก การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เป็นผลมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจของจีนสมัยใหม่ ไม่ใช่การสืบทอดตามธรรมชาติของกลุ่มสังคมท้องถิ่น

2. การเปลี่ยนแปลงของกลุ่มผู้ชม

ในฐานะเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ที่ตอบสนองความต้องการด้านวัฒนธรรมทางจิตวิญญาณของและเสริมสร้างภารกิจและคุณค่าของยุคชีวิตทางจิตวิญญาณและวัฒนธรรมของประชาชนยังมีผู้เข้าร่วมมากเท่าไร ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ในยุคใหม่ ในความเป็นจริงด้วยอายุที่เพิ่มขึ้นวัฒนธรรม Huguang Yangge ต้องเผชิญกับผู้ชมที่แตกต่างกันจากชนชั้นที่แตกต่างกันภูมิภาคอายุรสนิยมทางสุนทรียศาสตร์และอื่น ๆ ต้องเผชิญกับการผสมผสานและการปะทะกันของค่านิยมศิลปะและวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมและจิตสำนึกของความคิดสมัยใหม่ภายใต้การเปลี่ยนแปลงทางสุนทรียศาสตร์ของยุคใหม่ และการขาดกลไกการฝึกอบรมให้กับเกษตรกรรุ่นใหม่ที่จะเข้ามาทำงานในเมือง และการขาดกลไกการฝึกอบรมของผู้เข้าแข่งขันเพลงกล่าข้าวขวัญ ไม่มีการฝึกอบรมเฉพาะสำหรับเยาวชนและไม่มีมาตรการที่เกี่ยวข้องเพื่อดึงดูดเยาวชนให้เข้าร่วม โดยจะจำกัดผู้เข้าร่วมเพียงกลุ่มเดียว วัฒนธรรมกู่กวนเพลงยังไม่ได้แพร่กระจายอย่างกว้างขวางในกลุ่มเยาวชน นักเรียนเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) กำลังแก้ตัวลงวิธีการพัฒนาการมีส่วนร่วมและการมีปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มต่าง ๆ ส่งเสริมการแพร่กระจายของวัฒนธรรม Huguangyang Ge วางรากฐานมวลชนสำหรับอัตลักษณ์ของวัฒนธรรมการเต้นรำ Huguangyang ได้กลายเป็นหัวข้อสำคัญของมรดกทางวัฒนธรรมของ Huguangyang Le

3. การผสมผสานทางวัฒนธรรม

ระบบนิเวศทางวัฒนธรรมของ Kuguan Yang Ge จะได้รับอิทธิพลจากการผสมผสานทางวัฒนธรรมและด้านอื่น ๆ ในกระบวนการสืบทอด จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการผสมผสานทางวัฒนธรรม การผสมผสานทางวัฒนธรรมของ Guguan Yangge มีข้อบกพร่องมากมายในความหมายแฝงทางวัฒนธรรม วัสดุทางวัฒนธรรม การเลือกกลองและการสร้างสรรค์การกระทำ ขาดนวัตกรรมในความหมายแฝงทางวัฒนธรรมและไม่สามารถสอดคล้องกับแนวโน้มของเวลาได้ ในแง่ของวัสดุทางวัฒนธรรมคนหนุ่มสาวชื่นชอบการซัดคั่นข้อมูลวัฒนธรรมน้อยลงดังนั้นจึงไม่เป็นที่รักของคนหนุ่มสาว ในเนื้อหาทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมเพลงเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ไม่สามารถสร้างเสียงสะท้อนทางวัฒนธรรมและเน้นคุณค่าหลักของมัน การขาดการหลอมรวมทางวัฒนธรรมของวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ทำให้ขาดแรงบันดาลใจและก้าวหน้าไปตามกาลเวลาและกลายเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาวัฒนธรรมกู่กวนยี่เกอในอนาคต

4. อิทธิพลทางวัฒนธรรม

ระบบนิเวศทางวัฒนธรรมของ Kuguan Yang Song จะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมเมือง จิตวิญญาณ สถาบันและอื่น ๆ ในกระบวนการเปลี่ยนแปลง การต่อต้านนี้มาจากทั้งอิทธิพลของวัฒนธรรมต่างประเทศและการหัดตัวของมันเอง เนื่องจากวิธีการสืบทอดของตนเองและอิทธิพลของวัฒนธรรมกีฬาต่างประเทศทำให้มิติทางจิตวิญญาณเปลี่ยนไป เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากรูปแบบวัฒนธรรมสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเต้นรำแบบสแควร์ในปีที่ผ่านมาด้วยความนิยมของการเต้นสแควร์เมื่อเทียบกับเพลงต้นก้วยเตี๋ยการเต้นรำสแควร์ไม่เพียง แต่เรียบง่าย แต่ยังมีดนตรีที่สวยงามและรูปแบบการจัดระเบียบที่ยืดหยุ่นและเป็นที่รักของหลาย ๆ คน การแสดงของเพลงกู่กวนยี่เกอต้องการฆ้องและกลอง การแบ่งบทบาทมีความซับซ้อนต้องการความเข้าใจและความร่วมมือโดยปริยายระหว่างผู้เข้าร่วม ยากต่อการเรียนรู้ในระยะสั้นหลายคนจึงเลือกที่จะออกกำลังกายด้วยการรำสแควร์แทนเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ซึ่งยังจำกัดการพัฒนาการเต้นรำชาวจีนต่อไป

5. ความสัมพันธ์ทางสังคมออนไลน์รูปแบบใหม่

การพัฒนารายการบันเทิงเช่นวิดีโอสั้น อินเทอร์เน็ตและโทรทัศน์ยังจำกัดการสืบทอดของเพลงกู่กวนยี่เกอ วิดีโอสั้น โทรทัศน์และแพลตฟอร์มออนไลน์มีเนื้อหาความบันเทิงทางสังคมที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งเสริมสร้างชีวิตยามว่างของเกษตรกรและเปลี่ยนนิสัยความบันเทิงแบบดั้งเดิมของเกษตรกร วิดีโอสั้น โทรทัศน์และแพลตฟอร์มออนไลน์เป็นวิธีการได้รับความคิดใหม่ ๆ และเป็นวิธีการเลียนแบบชีวิตใหม่ รูปแบบศิลปะของการแสดงบนเว็บนั้นตรงกันข้ามกับเพลงกล้าข้าวกวนแบบดั้งเดิม ซึ่งทำให้วัยรุ่นไม่สามารถสนใจวัฒนธรรมเพลงกล้าข้าวกวนได้ จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อ

รูปแบบการแสดงของวัฒนธรรมเพลงกล้าข้าวกวนยาง ปัจจัยภววิสัยเหล่านี้ได้นำความยากลำบากมาสู่ การสืบทอดและพัฒนาวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

เส้นทางการอนุรักษ์การแสดงยางเกอ

ความมั่นใจในตนเองทางวัฒนธรรมได้กลายเป็นท่วงทำนองหลักของวัฒนธรรม Huguangyang ในยุคใหม่และกลไกการสืบทอดควรสะท้อนให้เห็นถึงความมั่นใจในตนเองของ วัฒนธรรม Huguangyang วัฒนธรรม Guguan Yangge เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของวัฒนธรรม พรรคตอนบนและเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติจีน ความมั่นใจในตนเองทางวัฒนธรรม เป็นหลักการทางวัฒนธรรมที่ต้องยึดมั่นในการเผยแพร่วัฒนธรรมของ Huguangyang Ge และควรยึด มั่นในหลักการของการอยู่รอดทางวิทยาศาสตร์การพัฒนาสังคมและการเป็นชาติสู่โลก บนพื้นฐานของ การวิเคราะห์เชิงลึกของสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของเพลงกู่กวน บทความนี้พยายามหากลไกที่ เหมาะสมสำหรับการฟื้นฟูวัฒนธรรมของเพลงกู่กวน โดยเน้นความเป็นเอกภาพของพรรค ธรรมชาติ ของมนุษย์และวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม Kuguan Yangge เกิดขึ้นในชีวิตการผลิตและนวัตกรรมใน การเปลี่ยนแปลงทางสังคมสืบทอดการพัฒนาบนพื้นฐานของระบบสังคม

1. การระบบสร้างกลไกคุ้มครองที่นำโดยรัฐบาล

การออกแบบหลักโครงสร้างและกลไกด้านบนของวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่ กวนยี่เกอ)ควรถูกรอรับงำโดยรัฐบาล การพัฒนาวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ต้องการ การสนับสนุนอย่างมากจากรัฐบาลท้องถิ่น วัฒนธรรมและภาคการท่องเที่ยว และแน่นอนว่าควร ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาด้วย

ประการแรก รัฐบาลควรดำเนินการเชิงรุกในการเป็นเวทีในการพัฒนาวัฒนธรรมก้าว คนละก้าว บนพื้นฐานของการประกันการลงทุนด้านวัฒนธรรมสาธารณะ รัฐบาลควรเป็นเวทีสำหรั บการแสดงวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ด้วย

ประการที่สอง ต้องเพิ่มการสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้สืบทอดและนักแสดงต่อไป เพื่อให้ศิลปินเการู้สึกว่ารัฐบาลระดับชาติและท้องถิ่นให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมกู่กวนอย่างเต็มที่ และให้พวกเขาเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเต้นเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) นำเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มาผสมผสานกับการเรียนการสอน ประการแรก ดำเนินการฝึกอบรมทักษะพื้นฐาน ที่มั่นคง ประการที่สอง มีการเชิญครูสอนเต้นที่มีชื่อเสียงมาแชร์ประสบการณ์กันอย่างกว้างขวาง และ ใช้วิธีการที่ทันสมัยในการบันทึกข้อมูลเพื่อสืบทอดต่อไป สุดท้ายความห่วงใยและการสนับสนุนของ ผู้นำเป็นหลักประกันเบื้องต้น

ประการที่สาม รัฐบาลและภาควัฒนธรรมต้องทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ ส่งเสริม และแสดงเพลงกล้าข้าวขวัญอย่างจริงจัง ให้โอกาสและเวทีในการนำเสนอ เพื่อส่งเสริมความโด่งดังและอิทธิพลของจังหวัดและทั่วประเทศ

จัดตั้งสมาคมวิจัยเพลงข้าวขวัญ โรงเรียนสอนร้องเพลงข้าวขวัญ และคณะละครเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

ทีมคณะเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)เราจะดำเนินการสำรวจสำมะโนประชากรอย่างครอบคลุม ลึกซึ้ง และพิถีพิถัน เพื่อให้เข้าใจถึงวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ การเกิดขึ้น การพัฒนา การปฏิรูปและนวัตกรรมของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) อย่างลึกซึ้ง และทุกสถานการณ์ของศิลปินรุ่นเก่า นักแสดงที่มีชื่อเสียง บทละคร นักดนตรี เครื่องดนตรี ดนตรี และคุณค่าทางศิลปะเรียงลำดับ จำแนก และจัดเก็บข้อมูลที่ได้จากการสำรวจสำมะโนประชากร เจ้าหน้าที่ได้ทำการวิจัยและวิเคราะห์เชิงลึก และส่งให้ผู้เชี่ยวชาญนำไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดมาตรฐานและความครบถ้วนของข้อมูลสำมะโนประชากร จัดทำและปรับปรุงฐานข้อมูลศิลปะให้เป็นระบบ ครบถ้วน ตามหลักฐาน

ในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ระดับชาติที่เป็นเอกลักษณ์ของเทือกเขา Kuguan เพลงคำ Kuguan ถูกร้องอย่างกว้างขวางในหมู่บ้านด้วยบรรยากาศที่สวยงามท่วงทำนองและท่วงทำนองที่ติดหู การก่อตั้งสถาบันวิจัยศิลปะข้าวขวัญ โดยมุ่งเน้นการอนุรักษ์ สืบสาน และศึกษาศิลปะการเต้นรำก๋วยเตี้ยว นำเสนอ ส่งเสริม และซุคคัยเสน่ห์ที่เป็นเอกลักษณ์ของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ในทุกมิติ และหลายมุม ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนศิลปะพื้นบ้านแบบโต้ตอบ เพื่อค้นหาและพัฒนากลุ่มคนเก่งที่รักข้าวขวัญ ซุคคัยข้อมูลที่เกี่ยวข้องเชิญผู้เชี่ยวชาญมาอภิปรายความหมายแฝงทางวัฒนธรรม ต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์ การสืบทอดและการตีความลักษณะท้องถิ่น และปัญหาที่หลงเหลือจากประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและศิลปะการเต้นรำเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เพื่อเปิดทางใหม่ในการพัฒนาบทเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ให้คำแนะนำในการดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรม และรวบรวมผลการวิจัยออกมาเป็นข้อความเผยแพร่ซึ่งมีความหมายอย่างลึกซึ้งต่อความเจริญรุ่งเรืองของกิจการทางวัฒนธรรมการเต้นเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

โรงเรียนศิลปะหูกวางหยางโกได้รับการฟื้นฟู ในด้านการเรียนการสอน ให้ยึดมั่นในยุทธศาสตร์ "สร้างวัฒนธรรมด้วยความสามารถ" เสมอ ผู้เชี่ยวชาญขององค์กรและนักวิจัยอย่างจริงจังในการเขียนตำราเรียนเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ที่เหมาะสมกับนักเรียนและพัฒนาโครงสร้างตำราเรียนที่สมบูรณ์แบบและเป็นหนึ่งเดียวเพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนสำหรับความรู้ทางทฤษฎีเพลงต้นกำเนิด การผลิตสื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย สื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย สื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย สื่อการเรียนการสอนที่ครูและนักเรียนสามารถพึ่งพาสื่อเพื่อการเรียนรู้ที่ดีขึ้น พัฒนาคุณภาพนักเรียนและนักแสดง

อย่างค่อยเป็นค่อยไป สร้างคนรุ่นใหม่ สร้างทีมงานผู้มีความสามารถระดับเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) และกำลังสำรองที่มีคุณภาพ และมุ่งมั่นที่จะพัฒนาบุคลากร เช่น ผู้กำกับ ผู้พากย์เสียง นาฏศิลป์ การแสดง ฯลฯ เพื่อสร้างความมั่นใจในการพัฒนาสืบทอดการเต้นรำข้าวขวัญ

มีการจัดตั้งคณะกรรมการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เน้นการฝึกอบรม ด้วยการสนับสนุนจากนโยบายของรัฐบาลและการรับประกันเงินทุนพิเศษเราสามารถรับประกันการจัดหาบุคลากรและเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียน ศิลปะเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) และรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการพัฒนาเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดี

3. เสริมสร้างการดำเนินงานด้านการตลาดของวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ต้นกำเนิดทางประวัติศาสตร์และความหมายแฝงของวัฒนธรรม Kuguan YangGe อาศัยการอนุรักษ์ศิลปะท้องถิ่นและการพัฒนาที่มีคุณภาพสูงเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของแบรนด์วัฒนธรรม Kuguan YangGe ที่มีลักษณะทางภูมิศาสตร์และส่งเสริมการตลาดวัฒนธรรม Kuguan YangGe กระตุ้นและช่วยฟื้นฟูหมู่บ้านและการพัฒนาเมือง ส่งเสริมการพัฒนาที่หลากหลายและหลอมรวม ต้องยืนหยัดในการส่งเสริมวัฒนธรรมดั้งเดิมที่โดดเด่นของท้องถิ่น ซึมซับผลลัพธ์ที่ยอดเยี่ยมของวัฒนธรรมต่างประเทศ และสร้างวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ให้เป็นแบบอย่างทางวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะของพรรคคอมมิวนิสต์เซี่ยงไฮ้ บนพื้นฐานของนวัตกรรมทางวัฒนธรรมนอกจากนี้ยังจำเป็นที่จะต้องบูรณาการกับอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้นใหม่เพิ่มมูลค่าเพิ่มของวัฒนธรรม Kuguan ดำเนินการสร้างรูปแบบใหม่ของการพัฒนาแบบบูรณาการที่ใช้งานสำหรับทุกหน่วยงานทางวัฒนธรรมเช่น: การพัฒนารูปแบบการบูรณาการ "Kuguan ดำเพลง + วัฒนธรรม + สุขภาพ ," การส่งเสริมการพัฒนาแบบบูรณาการ "Kuguan ดำเพลง + วัฒนธรรม + การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ," พัฒนารูปแบบการผสมผสาน "เพลงกู่ขวัญ + วัฒนธรรม + แพลตฟอร์มวิดีโอสั้น" โดยใช้ปัญญาประดิษฐ์เพื่อสร้างระบบวัฒนธรรม "เพลงกู่ขวัญ" เพื่อส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมกู่กวนอย่างชาญฉลาด

เราจะปรับปรุงและปฏิรูปรายการละคร บทละคร นักแสดง ดนตรี นาฏศิลป์ เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบฉากเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เราใช้ชุดของความคิดริเริ่มในการส่งเสริมผลงานใหม่และการส่งเสริมละครใหม่ ๆ จุดเริ่มต้นสูงการวางตำแหน่งสูงและมาตรฐานสูงในการบุกเบิกเส้นทางใหม่ในการพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะของทะเลสาบกวาง ก่อตั้งบริษัทพัฒนาการแสดงทางวัฒนธรรมและศิลปะ ขยายพื้นที่การพัฒนา Guguang Yangge และมุ่งมั่นที่จะสร้างแพลตฟอร์มการพัฒนาที่เร่งการพัฒนา มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการดำเนินธุรกิจและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับวัฒนธรรมท้องถิ่นวัฒนธรรมองค์กรและแบรนด์ที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น เพื่อให้บรรลุความร่วมมือที่แข็งแกร่งและความได้เปรียบเสริมซึ่งกันและกันอย่างเต็มที่แสดงเสน่ห์ทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ของ Huguangyang Ge และยืนอยู่ยงคงกระพันในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ

ตลาดสังคมนิยม มีการจัดงานประเพณีแห่ข้าวต้มกวนประจำปี เพื่อแสดงศิลปะการละครพื้นบ้าน ใช้กิจกรรมเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลตรุษจีน จัดประกวดเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ส่งเสริมการพัฒนาเพลงกล้ำข้าวกวน เพื่อส่งเสริมการสืบสาน เจริญ และพัฒนาบทเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ผ่านการประกวดเพื่อพัฒนาคุณภาพนักแสดงแต่ละคน และระดับการแสดงโดยรวมของกลุ่มเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ดำเนินยุทธศาสตร์วัฒนธรรมท้องถิ่นคุณภาพอย่างจริงจัง เพื่อสืบสานและส่งเสริมวัฒนธรรมประจำชาติ สร้างแบรนด์ศิลปะพื้นบ้านที่แสดงถึงการเดินร้าววัฒนธรรมยางเกอ

4. การเดินร้าววัฒนธรรมยางเกอเปลี่ยนความเข้าใจของผู้ชมเกี่ยวกับศิลปะ

เนื่องจากอิทธิพลของปัจจัยทางภูมิศาสตร์และสิ่งแวดล้อมพื้นที่ส่วนใหญ่พัฒนาช้า แต่หลังจากการใช้กลยุทธ์การอนุรักษ์ระบบนิเวศการพัฒนาที่มีคุณภาพสูงและการฟื้นฟูหมู่บ้านในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา สถานที่เหล่านี้ได้เปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพและความต้องการที่เพิ่มขึ้นของผู้คนสำหรับวัฒนธรรมซึ่งเป็นโอกาสในการสำรวจ เพื่อแยกแยะและส่งเสริมวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) คณะราษฎรเป็นผู้ร่วมสร้างวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ต้องให้ความสำคัญกับการสืบสานและอนุรักษ์วัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เสริมสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์และค้นหาผู้สืบทอดที่ด้อยอย่างแข็งขัน ในแง่หนึ่งเราควรส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้จากศิลปินรุ่นเก่าเพิ่มมากขึ้น และนำพวกเขามาร่วมทีมการแสดงเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

นอกจากนี้ยังเสริมสร้างจิตสำนึกในการสืบทอดของวัยรุ่นวัฒนธรรมทุกวงหยางเกอ และเสริมสร้างการปลูกฝังความรับผิดชอบ จัดผู้เชี่ยวชาญ นักวิจัย เขียนตำราเรียนอย่างจริงจัง พัฒนาคุณภาพนักแสดงอย่างครอบคลุม สร้างคนรุ่นใหม่ สร้างทีมผู้มีความสามารถเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ที่มีคุณภาพ และมุ่งมั่นพัฒนาบุคลากร เช่น ผู้กำกับ การพากย์เสียง การเดินร้าวการแสดง ฯลฯ เพื่อสร้างความมั่นใจในการพัฒนาสืบทอดการเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ในทางกลับกัน เพื่อเปิดโอกาสและเวทีให้เยาวชนได้แสดงออกมากขึ้น เพื่อปลูกพฤติกรรมรับรู้ของผู้ชมใส่ใจและให้ความสำคัญกับเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) สร้างอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) สร้างคุณค่าทางปัญญาขึ้นมา และปลูกฝังให้ผู้สืบทอดเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีความรู้ทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง, ต้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อให้เข้าใจและเข้าใจต้นกำเนิด การพัฒนา ความหมายแฝง และความหมายของศิลปะเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) อย่างลึกซึ้ง และค่านิยมที่สะท้อนออกมา ในขณะเดียวกันก็ต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลในระดับนานาชาติ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมการเดินเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) และทักษะการสื่อสารและการสื่อสารที่ดี จึงมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันมากขึ้นในการเผยแพร่วัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ในระดับนานาชาติ และต่อยอดไปสู่การพัฒนาวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) อย่างยั่งยืน ในขณะเดียวกันก็ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในการสร้างความหมายแฝงของวัฒนธรรม Kuguan Yangge ปรับปรุงและแปรรูปรูปแบบวัฒนธรรมการเดินร้าว Kuguan Yangge

เติมจิตวิญญาณใหม่ให้กับรูปแบบที่แข็งแกร่งและกล้าหาญ ให้พลังใหม่ ๆ เพื่อแสดงคุณค่าทางวัฒนธรรมที่ต่างกันไปเปิดมิติใหม่ของ Kuguan Yangge Le และดึงดูดความสนใจของผู้คนมากขึ้น ใน Kuguan Yangge

สรุปว่า เมื่อเวลาผ่านไป เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพอย่างก้าวกระโดด Kuguan Yang Ge ยังไม่ได้เปลี่ยนจากสาขาดั้งเดิมเป็นรูปแบบศิลปะการเต้นรำที่บริสุทธิ์ เปลี่ยนเป็นงานวัดเทศกาล เปลี่ยนเป็นเวทีและโทรทัศน์ในภายหลัง จากเสียงแรงงานเป็นโอเปร่า Yang Ge มันผ่านกระบวนการวิวัฒนาการที่ยาวนาน ตั้งแต่โซนาต้าไปจนถึงเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) กระดานแห่ง บวกกับเพลงสตริง ไปจนถึงโอเปร่าแบบที่มีระบบดนตรีอิสระ เครื่องแต่งกายมีตั้งแต่ชีวิตประจำวันหรือชุดจำลองไปจนถึงเครื่องประดับตามคาแรกเตอร์ที่ต่างกันไป จากที่เคยเป็นกีฬาเพื่อชีวิต ผ่านการเรียนรู้อุปกรณ ศิลปะการต่อสู้ ศิลปะการแสดงผู้หญิง ฯลฯ ไปจนถึงรูปแบบการร้องเพลงและการเต้นรำในเวลาต่อมา เพลง Kuguan Yangsong ตัดแปลงจากเรื่องสั้นที่ติดหูในยุคดั้งเดิมเป็นเรื่องราวครอบครัวที่แท้จริงหรือตำนาน จากการแสดงละครครอบครัวค่อยๆ พัฒนาไปสู่การแสดงละครอิงประวัติศาสตร์ยุคโบราณ และละครสมัยใหม่ในเวลาต่อมา ตั้งแต่สมัยสุพรรณหงส์ดั้งเดิม ไปจนถึงการแต่งหน้าประดับประดาของผู้หญิงในสมัยราชวงศ์ชิง ไปจนถึงการแต่งกายสมัยใหม่ในเวลาต่อมา จากสถานที่แสดงที่สามารถมองเห็นได้ทุกที่ในอดีต ไปจนถึงลานพาร์มเล็ก ๆ ไปจนถึงโต๊ะที่เรียบง่ายและเก้าอี้สองตัว มันได้พัฒนาเป็นเวทีมืออาชีพที่ทันสมัยและอุปกรณ์ให้แสงสว่าง ตั้งแต่เริ่มต้นสร้างความบันเทิงให้ตัวเอง ไปจนถึงการร้องเพลงสอนของอาจารย์ โรงเรียนสอนศิลปะเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) คณะละครเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ได้บันทึกวิวัฒนาการและการพัฒนาของเพลงดำนานในช่วงเวลาต่างๆ หวังว่าด้วยความพยายาม อุปกรณเรื่องนี้ จะได้รับการสืบทอดและพัฒนา และศิลปะพื้นเมืองสามารถเจริญรุ่งเรืองได้

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจต้นกำเนิดของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ศึกษามิติศาสตร์ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และการพัฒนาของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ จากวรรณคดี ศึกษาองค์ประกอบการแสดงของเพลงการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ในแง่มุมต่าง ๆ เช่น รูปแบบ โครงสร้าง การเดินรำ ดนตรี ละคร บทบาท เครื่องแต่งกาย เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้ นักวิจัยได้เลือกการแสดงแบบดั้งเดิมบางส่วนของ การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ มาวิเคราะห์ แล้วค้นพบคุณค่าของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ

1. สรุป

1. การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ เป็นการรำพื้นบ้าน ส่วนใหญ่จะพบในภาคเหนือของจีน คำว่าเพลงดำนารหรือเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มาจากเพลงที่ชาวนาร้องระหว่างการดำนาและการทำนา ราชาวงศ์ซ่งมีบันทึกการร้องเพลงกล้าข้าวในการทำฟาร์ม บันทึกประวัติศาสตร์มากมายของราชาวงศ์ซ่งได้บันทึกทีมเดินรำกล้าข้าวที่มีบทบาทต่าง ๆ และโอเปร่ากล้าข้าวที่แสดงเรื่องราว ในฐานะที่เป็นหนึ่งในรูปแบบการเดินรำพื้นบ้านเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ที่เป็นตัวแทนมากที่สุดของชนชาติฮั่นในประเทศจีน เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีต้นกำเนิดมาจากแรงงานในการปลูกต้นกล้าและไถนาในกิจกรรมการผลิตทางการเกษตร หรือเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) เพลงดำนามีการแสดง รูปแบบ กระจายไปทั่วประเทศ รุ่นแรกสุดคือเพลงดำนา ซึ่งมาในรูปแบบของการร้อง 3 เพลงเป็นหลัก ต่อมาก็ค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ แล้วก็มาในรูปแบบของการเดินและละคร ปัจจุบันการแสดงทั้ง 3 รูปแบบดำเนินการแยกหรือรวมกันทั่วประเทศ ความหมายของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) หรือเพลงดำนา สามารถอธิบายได้ทั้งในความหมายกว้างและแคบ ในความหมายกว้าง ๆ เพลงกล้าไม้หมายถึงรูปแบบการเดินรำและการเดินรำต่าง ๆ ในกิจกรรม "ออกงาน" และ "ไฟสังคม" ในชนบท รวมถึงการร้องเพลงและการเดินรำ ไม้ค้ำถ่อ ไม้ไผ่ นั่งรถไฟเหาะ ตีกลองดอกไม้และโคมไฟ ฯลฯ ในความหมายที่แคบ เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) หมายถึงสองรูปแบบ เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) พื้นเมืองและเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) จากการค้นคว้าหาข้อสรุปว่า เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) พัฒนามาจากเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) กว้างในอดีต

2. การพัฒนาและวิวัฒนาการของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ สามารถแบ่งออกเป็นสี่ขั้นตอนโดยประมาณ เพลงหนึ่งคือเพลงที่มาพร้อมกับชีวิตการทำงาน ประการที่สองคือเพลงพื้นบ้านอิสระและการเดินรำที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นซึ่งมักจะเป็นเนื้อหาและรูปแบบที่สำคัญที่ผู้คนผลิตเพลินอย่างเต็มที่ในช่วงเทศกาลพื้นบ้านแบบดั้งเดิมและการเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว ประการที่สามด้วยการ

เติบโตอย่างค่อยเป็นค่อยไปของการร้องเพลงและการเต้นรำรูปแบบมีความหลากหลายมากขึ้นเรื่อย ๆ ตัวละครมีมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื้อหาเป็นระบบมากขึ้นเรื่อย ๆ การร้องเพลงและการเต้นรำก็กลายเป็นละครเล็ก ๆ ทุกประเภท ตอนนี่วัฒนธรรมเพลงดำนาริมเปลี่ยนผ่านไปสู่วัฒนธรรมการเต้นรำที่บริสุทธิ์ซึ่งช่วยเพิ่มศิลปะการแสดงเพลงดำนาริมและถูกนักเต้นย้ายขึ้นไปบนเวที การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ ในทุกช่วงย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย สอดคล้องกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย ซึ่งมีความหมายและหน้าที่พิเศษที่มีอาจมองข้ามได้ อย่างไรก็ตาม เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ยังไม่ได้เปลี่ยนจากสาขาเดิม เป็นงานวัดเทศกาลเป็นเวทีและโทรทัศน์ในภายหลัง จากแคตเรจงานเป็นเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) หรือเพลงด่าเป็นรูปแบบศิลปะการเต้นรำที่บริสุทธิ์ในปัจจุบัน

3. การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ มีต้นกำเนิดมาจาก Zhaowu อำเภอ Kuguan และ Xihuo อำเภอ Changzhi สถานที่เหล่านี้อุดมไปด้วยทรัพยากรถ่านหินและแร่เหล็ก อุตสาหกรรมเหล็กกำลังเฟื่องฟู อุตสาหกรรมการผลิตเหล็กและการแปรรูปเหล็กในท้องถิ่นค่อนข้างพัฒนา แต่ละหมู่บ้านมีเตาเหล็กอยู่หลายเตา ส่วนใหญ่ผลิตรองเท้าสตั๊ด หรือที่เรียกว่าตะปุดอกบัว ตะปุกีบปศุสัตว์ชีวิตประจำวัน และเครื่องมือในการผลิต จากการศึกษาพบว่าท่วงท่าบางอย่างของเพลงกู่กวนยี่เกอเป็นเพลงแรงงานที่ไอรอนแมนเหล่านี้ร้องและตอบกันในการตีขึ้นรูป ซึ่งน่าจะเป็นเพลงแม่ดั้งเดิมของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

ในสมัยราชวงศ์ชิง นักวิชาการที่ล้มเหลว นักวิชาการ 1.4 และนักวิชาการในชนบทจำนวนหนึ่งมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มสามถึงห้าผู้ "ถนนลูเกอ" (เตาเหล็ก) เพื่อให้ความอบอุ่นและฟังการสนทนาของคนเหล็ก คนเหล็กไม่ได้พูดถึงพ่อแม่ชาวตะวันออก แต่เป็นครอบครัวชาวตะวันตก นักวิชาการฟังด้วยความสนใจจากนั้นเขียนอาเรียและตัวอักษรเล็ก ๆ ที่ติดหูตามอำเภอใจหรือต่อมาเพื่อให้ Iron Man ฮัมเพลง การรวมกันอย่างค่อยเป็นค่อยไปของทั้งสองทำให้เกิดต้นแบบแรกของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ)

จากการวิจัยและการวิเคราะห์พบว่าลักษณะการกระทำนั้นเป็นศูนย์รวมที่สำคัญของ และแกนกลางของจิตวิญญาณซึ่งแสดงออกเป็นสามลักษณะหลักองค์ประกอบของการกระทำของชีวิต องค์ประกอบของการกระทำศิลปะการต่อสู้และองค์ประกอบของการกระทำโอเปร่า องค์ประกอบของการเคลื่อนไหวของชีวิตเกิดขึ้นและพัฒนาในกระบวนการแรงงานและชีวิตที่ยาวนานและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับประเพณีชีวิตและการแสดงออกทางอารมณ์ในท้องถิ่น ในท่าเต้นรำเพลงดำนาริมส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นถึงการผลิตทางสังคมและแรงงานโดดเด่นด้วยการเคลื่อนไหวที่เรียบง่ายและกลืนอายุชีวิตที่แข็งแกร่ง ในประวัติศาสตร์อันยาวนานของการพัฒนาองค์ประกอบของศิลปะการต่อสู้รูปแบบประเพณีศิลปะการต่อสู้พื้นบ้านและประเพณีศิลปะการต่อสู้พื้นบ้านและแทรกซึมเข้าไปในเพลงพื้นบ้านเพื่อสร้างสไตล์ที่หยาบกร้านเรียบง่ายแข็งแรงและแข็งแกร่งรวมถึงการเตะกระโดด

หมุนดีและเทคนิคศิลปะการต่อสู้อื่น ๆ อีกมากมาย องค์ประกอบของการกระทำของโอเปร่าเกิดขึ้นในระหว่างการพัฒนาและวิวัฒนาการของเพลงคำที่รวมองค์ประกอบของการกระทำการแสดงที่มีสไตล์ของโอเปร่าเข้ากับลักษณะของตัวเอง นอกจากนี้ การใช้อุปกรณ์ประกอบฉากในการเดินร่าของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) ก็ฉลาดมาก แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ซับซ้อนและหลากหลาย ขยายพื้นที่การเคลื่อนไหวของร่างกายมนุษย์ผ่านการใช้อุปกรณ์ประกอบฉากเสมือนจริงแสดงภาพและรวมเข้ากับภาษากายเพื่อถ่ายทอดอารมณ์และความคิด การแสดงออก ธีมของเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีชีวิตประจำวันที่มีชีวิตชีวา เนื้อหาและการกระทำของมันส่วนใหญ่ถูกดึงออกมาจากชีวิตและเรียนรู้จากศิลปะของพี่น้อง แต่ส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงความสุขความโกรธและความเศร้าโศกของประชาชนสะท้อนให้เห็นถึงสภาพทางภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจและประเพณีของสถานที่ต่าง ๆ อย่างแท้จริง

โดยทั่วไปจะใช้เครื่องเคาะประกอบเป็นหลัก ข้างหนึ่งเป็นกลองเล็ก ข้างหนึ่งเป็นฆ้องใหญ่ ข้างหนึ่งเป็นฆ้องเล็ก และเพิ่มฆ้องหน้าม้าคู่หนึ่ง ทันทีที่เปิดห้องปฏิบัติธรรมนักแสดงจะร้องเพลงโดยทั่วไปแล้วพวกเขาไม่แต่งหน้า การร้องเพลงส่วนใหญ่จะเป็นประโยคบนและล่าง พวกเขาร้องเพลง ประโยคและตีฆ้องและกลองหลายครั้ง เทโกะเดินตามจังหวะตลอดเวลา รูปแบบเรียบง่ายมาก จึงถูกเรียกว่า เพลงดำเนินาแห่งกระดาน

การแสดงโดยทั่วไปจะจัดขึ้นที่ลานนวดข้าว ลานเกษตรกร ถนนและร้านอาหาร เพราะได้นั่งร้องเพลงอยู่บนพื้นและไม่ได้ขึ้นเวที เรียกว่าเพลงกล้าเก้อลัน

จากการศึกษาประวัติศาสตร์การเดินร่าวัฒนธรรมยางเกอ พบว่ารัฐบาลได้ผลักดันการพัฒนาแบบก้าวกระโดดในยุคปัจจุบันเป็นหลัก ผ่านเหตุการณ์สำคัญๆ ดังต่อไปนี้ประการแรก การจัดตั้งโรงเรียนศิลปะคณะละครเพลงดำเนินา 3 . โรงเรียนอุปรากรดำ สร้างกลุ่มใหม่

การเดินร่าวัฒนธรรมยางเกอ ลงกล้าข้าวกวนมีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง ปีนับตั้งแต่ 210 ก่อตั้ง เพียงพอที่จะทำให้คนรุ่นหลังได้เห็นพลังชีวิตอันทรงพลัง

2. อภิปรายผล

จากการวิจัย ผู้วิจัยพบว่า ไม่เพียงแต่เราจะมีรูปแบบทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์และมรดกทางวัฒนธรรมดั้งเดิมเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่านั้น เนื่องจากการผสมผสานและการปะทะกันของวัฒนธรรมท้องถิ่นและวัฒนธรรมต่างประเทศในระยะยาว เราสามารถเข้าถึงลักษณะทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดได้ มีคุณค่าในการวิจัยและอนุรักษ์สูง มีลักษณะของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้โดยทั่วไป และคุณค่าที่สำคัญสะท้อนให้เห็นในคุณค่าทางวิชาการและคุณค่าในทางปฏิบัติ

1. จากการวิเคราะห์พบว่าภาวะที่การแสดงอยู่ในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง แต่การสืบทอดของการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอมีอยู่ในห้าด้านส่วนใหญ่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมการเปลี่ยนแปลงกลุ่มผู้ชมการผสมผสานทางวัฒนธรรมผลกระทบทางวัฒนธรรมความสัมพันธ์ทางสังคมออนไลน์รูปแบบใหม่ สอดคล้องกับงานของ Wu Lusheng, (2017) กล่าวว่า ในบริบทของวัฒนธรรมจีนจากมุมมองของวัฒนธรรมการเดินโดยใช้ร่างกายมนุษย์ที่เคลื่อนไหวในการถ่ายทอดความรู้สึกสำรวจที่มาเพื่อตัดสินอดีตและ ในปัจจุบันมีทั้งความเข้าใจในระดับมหภาคและกรณีศึกษาซึ่งมุ่งมั่นที่จะชี้แจงแง่มุมทางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมการเดินของจีนและกระบวนการและกฎหมายในขบวนการทางสังคม จากมุมมองของแหล่งที่มาของชีวิต ลักษณะทางศิลปะ ภูมิหลังทางการเมือง เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมในระดับภูมิภาคของการเดินรำแบบจีน

2. เพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) มีกลิ่นอายเพลงพื้นบ้านที่เข้มข้น มันซึมซับลักษณะการร้องเพลงที่กล้าหาญและกระตือรือร้นของละครพื้นน้องเช่น Shang Dang Luozi, Juzi และ Xiang Dang Yang ผสมผสานสาระสำคัญทางศิลปะของโอเปร่าปักกิ่ง โอเปร่าเวียดนาม โอเปร่าเหมยเหื่อง โอเปร่าเหอเหอและดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นเพื่อสร้างกระดานสนทนาที่สามารถแสดงอารมณ์ที่ซับซ้อนมากขึ้นในขณะเดียวกันการเกิดขึ้นและเผยแพร่เพลงพื้นบ้านไม่เพียง แต่ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมการร้องเพลงและการเดินรำพื้นบ้านและศิลปะพื้นบ้านเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับพิธีกรรมดั้งเดิมและประเพณีทางสังคมของผู้คนในท้องถิ่นเช่นโคมไฟหยวน (ลูกบอลกลมทึบที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวในเทศกาลโคมไฟ) ชาวฤดูใบไม้ร่วงซุนชินและเกมทักทายพระเจ้า สอดคล้องกับ สุมิตร เทพวงษ์, (2548) ได้อธิบายถึง นาฏศิลป์จีน ว่ามีประวัติความเป็นมา ตั้งแต่สมัยโบราณ มีลักษณะเหมือนกับนาฏศิลป์ชาติอื่น คือ พัฒนามาจากการฟ้อนรำตั้งแต่โบราณในสังคมมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่ม ทำงานร่วมกัน คิดสร้างภาษาขึ้นใช้ จากนั้นก็มีลำนำและระบำเกิดขึ้นมีหลักฐานปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นตามสมัยราชวงศ์

3. รูปแบบการแสดงการเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ไม่ได้ตายตัวเพียงอย่างเดียว บางครั้งสองรูปแบบหรือมากกว่านั้นมารวมกัน ยกตัวอย่างเรื่องราวของการเฉลิมฉลองในช่วงเทศกาลตรุษจีนและเทศกาลโคมไฟ (ลูกกลมทึบที่ทำจากแป้งข้าวเหนียวในเทศกาลโคมไฟ) ออกมาในรูปของกำปั้นดินและการร้องเพลงคู่ ตัวอย่างเช่น ผู้สูงอายุและเด็กหญิงวิ่งสองรอบและร้องเพลงโรลเลอร์เบลตหลายเพลงวิธีการร้องแบบสบาย ๆ เสียงแหลมและเบสคู่ควรกัน เพราะไม่มีการควบคุมเครื่องสาย ใครก็ตามที่แบกภาระ ใครขับรถ ใครขายถ่าน ใครขนของ ร้องเพลงได้หลายท่อน แม้กระทั่งแม่มดและเทพก็เล่นลูกไม้และร้องเพลงยางเกอด้วย

4. การสำรวจแสดงให้เห็นว่า ภายใต้อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ ความทันสมัย และการปฏิรูประบบวัฒนธรรม การเดินรำวัฒนธรรมยางเกอ ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ รากฐานทางสังคมที่กู่กวนยี่เกอพึ่งพาเพื่อความอยู่รอดและ

การพัฒนาได้เปลี่ยนไป การแข่งขันระหว่างอุตสาหกรรมและภายในอุตสาหกรรมก็เพิ่มขึ้น โอเปอเรชั่นเล็กๆ ในท้องถิ่นถูกบีบคั้น ทำทลาย และกระแทกจากทุกด้าน ประการที่สอง เนื่องจากวิวัฒนาการของวิถีชีวิตและแนวคิดของผู้คน ความเป็นท้องถิ่นและท้องถิ่นของละคร และพื้นที่การพัฒนาที่ค่อนข้างแคบ ซึ่งเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เกิดอันตรายบ่อยครั้งในเพลงยางเกอ สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2535) ที่ให้ความหมายการปรับปรนทางวัฒนธรรม (Culture Assimilation) คือ การผสมผสานปรับแต่งให้เหมาะสมกลมกลืนกันให้อยู่ร่วมกันได้ในสังคมเดียวกัน เช่น ระหว่างวัฒนธรรมเก่ากับวัฒนธรรมใหม่ ระหว่างวัฒนธรรมเมืองกับวัฒนธรรมบ้าน นอกจากนี้ การปรับปรน วัฒนธรรมยังหมายถึง การที่บุคคลมีความสามารถในการปรับปรุงตนเอง สิ่งแวดล้อม และสังคมไปสู่สิ่ง ที่ดีขึ้นเจริญขึ้น และมีวิวัฒนาการขึ้น

5. ผ่านการสำรวจและสำรวจเส้นทางการอนุรักษ์การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ ได้แก่ การจัดตั้งกลไกการอนุรักษ์ที่นำโดยรัฐบาล การจัดตั้งสมาคมวิจัยเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) โรงเรียนสอนร้องเพลง และคณะละครเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) การเสริมสร้างตลาดวัฒนธรรมเพลงยางเกอ (เพลงกู่กวนยี่เกอ) และการเปลี่ยนแปลงจิตสำนึกทางศิลปะของผู้ชม

3. ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์กำเนิดของการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอความเป็นไป ในการแนะนำ นักวิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพและการวิเคราะห์เชิงพรรณนา กล่าวคือ การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิเคราะห์วัตถุประสงค์การวิจัยปรากฏ ผู้วิจัยจึงเสนอแนะเพื่ออภิปรายต่อไป ดังนี้

1. ภาครัฐควรเสริมสร้างการกำกับดูแลและสนับสนุนการศึกษาเพลงด้าในโรงเรียน เพิ่มการลงทุน

ด้านการศึกษาและนำบุคลากรด้านศิลปะระดับสูง

2. จัดตั้งสมาคมวิจัยการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ เรียงลำดับ คัดแยก และจัดเก็บข้อมูลที่ได้จาก

สำรวจสำมะโนประชากร เจ้าหน้าที่ศึกษาและวิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง ขอให้ผู้เชี่ยวชาญแก้ไข บรรลุมาตรฐานและความสมบูรณ์ของข้อมูลการสำรวจสำมะโนประชากร และวางรากฐานที่ดีสำหรับการพัฒนาที่ดีขึ้นของเพลงยางเกอ

3. โรงเรียนการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอก่อตั้งขึ้นเพื่อให้ความรู้แก่โรงเรียนการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอและเป็นหนึ่งในมาตรการสำคัญในการอนุรักษ์โรงเรียนการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญอย่างเต็มที่ต่อการพัฒนากิจกรรมการศึกษาของ

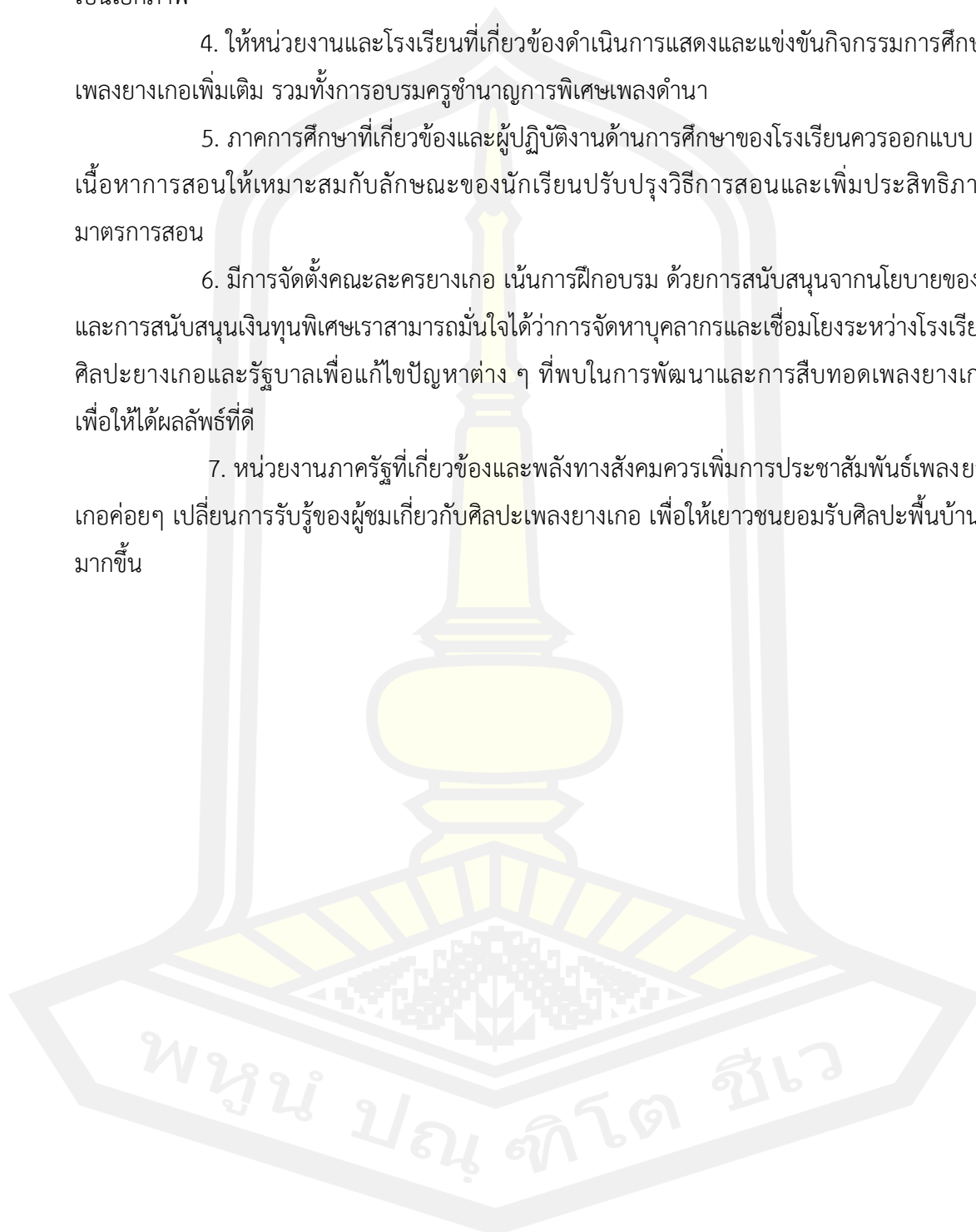
โรงเรียนการเดินร่ำวัฒนธรรมยางเกอ ให้มีการบริหารจัดการและสร้างมาตรฐานให้กับโรงเรียนอย่างเป็นเอกภาพ

4. ให้องค์กรและโรงเรียนที่เกี่ยวข้องดำเนินการแสดงและแข่งขันกิจกรรมการศึกษา เพลงยางเกอเพิ่มเติม รวมทั้งการอบรมครูชำนาญการพิเศษเพลงดำนานา

5. ภาคการศึกษาที่เกี่ยวข้องและผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษาของโรงเรียนควรออกแบบ เนื้อหาการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนปรับปรุงวิธีการสอนและเพิ่มประสิทธิภาพ มาตรการสอน

6. มีการจัดตั้งคณะละครยางเกอ เน้นการฝึกอบรม ด้วยการสนับสนุนจากนโยบายของ และการสนับสนุนเงินทุนพิเศษเราสามารถมั่นใจได้ว่าการจัดหาบุคลากรและเชื่อมโยงระหว่างโรงเรียน ศิลปะยางเกอและรัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการพัฒนาและการสืบทอดเพลงยางเกอ เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดี

7. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องและพลังทางสังคมควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์เพลงยาง เกอค่อยๆ เปลี่ยนการรับรู้ของผู้ชมเกี่ยวกับศิลปะเพลงยางเกอ เพื่อให้เยาวชนยอมรับศิลปะพื้นบ้านนี้ มากขึ้น

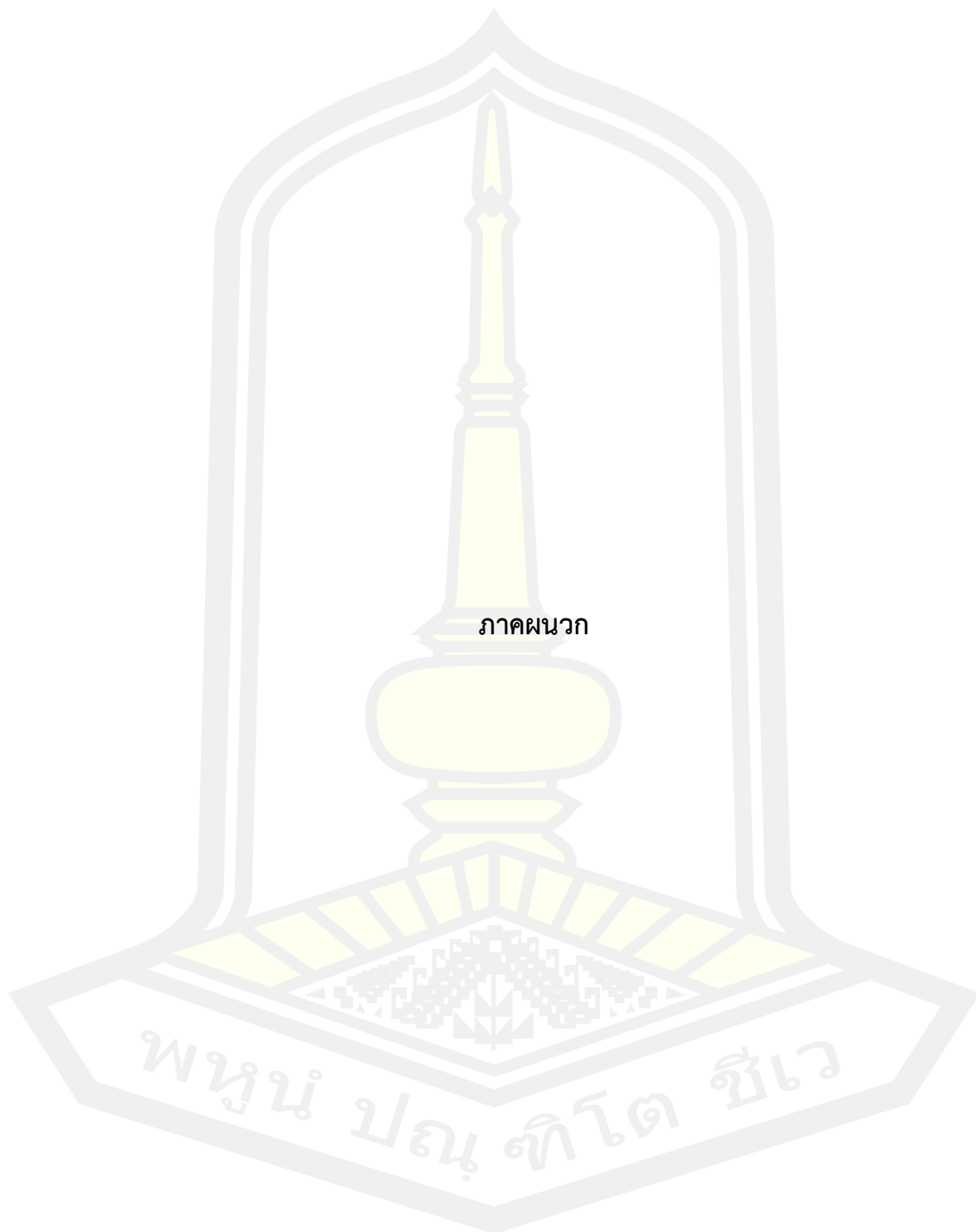

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการวิชมรดกอารยธรรมโลก. (2553). *มรดกอารยธรรมโลก*. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์. (2548). *อัตลักษณ์ชุมชนภาคใต้*. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ทวีเกียรติ ไชยงยศ. (2538). *สุนทรียะทางทัศนศิลป์*. คณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- มโน พิสุทธิรัตนานนท์. (2546). *สุนทรียศาสตร์เบื้องต้น*. ภาควิชาศิลปกรรม มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วชิรวัชระ งามละม่อม. (2558). *No Title*.
- [Http://Learningofpublic.Blogspot.Com/2015/09/Popular-Culture.Html](http://Learningofpublic.Blogspot.Com/2015/09/Popular-Culture.Html).
- สารณี วีระกุล. (2557). *ศิลปะการแสดงในประเทศไทย*. [Http://Drama-Study.Blogspot.Com/2014/09/Blog-Post_49.Html](http://Drama-Study.Blogspot.Com/2014/09/Blog-Post_49.Html).
- สุมิตร เทพวงษ์. (2548). *นาฏศิลป์สำหรับครูประถมศึกษา-อุดมศึกษา*. โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2535) *ความหมายและขอบข่ายงานวัฒนธรรม*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อภิญา เพ็องฟูสกุล. (2546). *อัตลักษณ์ : การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด = Identity*. คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- เอกวิทย์ ณ ถกลาง. (2534). *เพื่อความเข้าใจวัฒนธรรม*. อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- Gao Feng. (2020). *การวิจัยวัฒนธรรมการเต้นและสุนทรียศาสตร์การเต้นปี 2020*.
- Huang Gaocai Yu Xuemei. (2015). *หลักสูตรวัฒนธรรมจีน*. ม.ป.ท.
- Jia Jinying Zheng Lisha. (2015). *การวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์และลักษณะหลัก*. *Journal of Hebei Normal University of Science and Technology*.
- Luo Kanglong. (2007). *การสะสมและความสมดุลทางวัฒนธรรม – การคิดตามนิเวศวิทยาทางวัฒนธรรมของมนุษย์*. ม.ป.ท.
- Long Yinpei Xu Erchong Ou Jianping (1999) "คู่มือความรู้การเต้นรำ": ม.ป.ท.
- Li Yanzhong (1999) "Huguan County Chronicle": ม.ป.ท.
- Wu Lusheng. (2017). *การเต้นรำจีน*. ม.ป.ท.
- Yang Hongzhi. (2007). *สวนลูกแพร์*. ม.ป.ท.
- Yu Handong (2006) *พจนานุกรมศิลปะการแสดงโอเปร่าจีน*. ม.ป.ท.
- Xu Erchong Wang Kefen Feng Shuangbai Liu Enbo. (2010). *พจนานุกรมการเต้นรำจีน*.
- Zhou Bei. (2019). *การสอนการเต้นรำพื้นบ้านและการวิจัยการแสดง*. ม.ป.ท.

ภาคผนวก

พหุมนุ ปณฺ ทิโต ชีเว

ภาคผนวก ก
เครื่องที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัณฑิตวิทยา

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 1

กลุ่มผู้รู้ : ผู้เชี่ยวชาญทางการเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ

เรื่อง : การเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี

ศาสนา.....เชื้อชาติ.....อาชีพ.....

ที่อยู่ปัจจุบัน.....บ้าน.....ถนน.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

สถานะภาพทางครอบครัว

() โสด

() สมรส

() หย่าร้าง

ตอนที่ 2 รูปแบบการเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ

1. ความเป็นมาของการเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ

.....

.....

.....

.....

2. รูปแบบการเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ

.....

.....

.....

.....

3. แนวคิดในการคิดสร้างสรรค์การเดินร้ววัฒนธรรมยางเกอ

.....

.....

.....

.....

4. อັตลักษณ์และการสืบทอดการเต้ร่าวัฒนธรรมยางเกอเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

5. ข้อเสนอแนะ

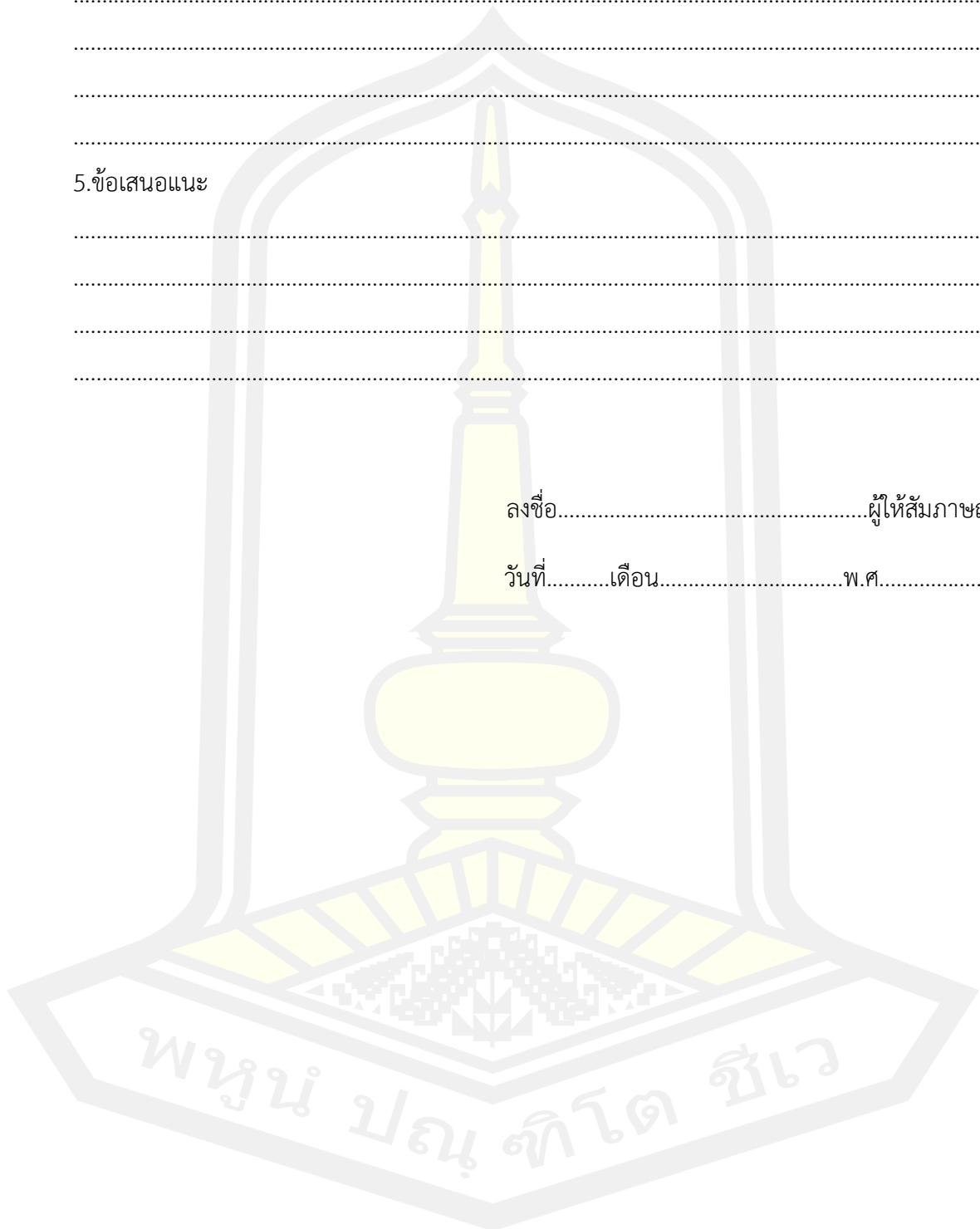
.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบสัมภาษณ์ ชุดที่ 2

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล : ผู้ปฏิบัติการแสดง

เรื่อง : การเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ : อัตลักษณ์วัฒนธรรมแห่งนาฏกรรมพื้นเมืองในบริบทของจีนสมัยใหม่

ตอนที่ 1 ข้อมูลผู้ให้สัมภาษณ์

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี
 ศาสนา.....เชื้อชาติ.....อาชีพ.....
 ที่อยู่ปัจจุบัน.....บ้าน.....ถนน.....ตำบล.....
 อำเภอ.....จังหวัด.....

สถานะภาพทางครอบครัว

() โสด () สมรส () หย่าร้าง

ตอนที่ 2 รูปแบบการเต้นรำวัฒนธรรมยางเกอ

1.รูปแบบการแสดงเป็นอย่างไร

.....

2.เทคนิคในการแสดง

.....

3.การฝึกซ้อมการแสดง

.....

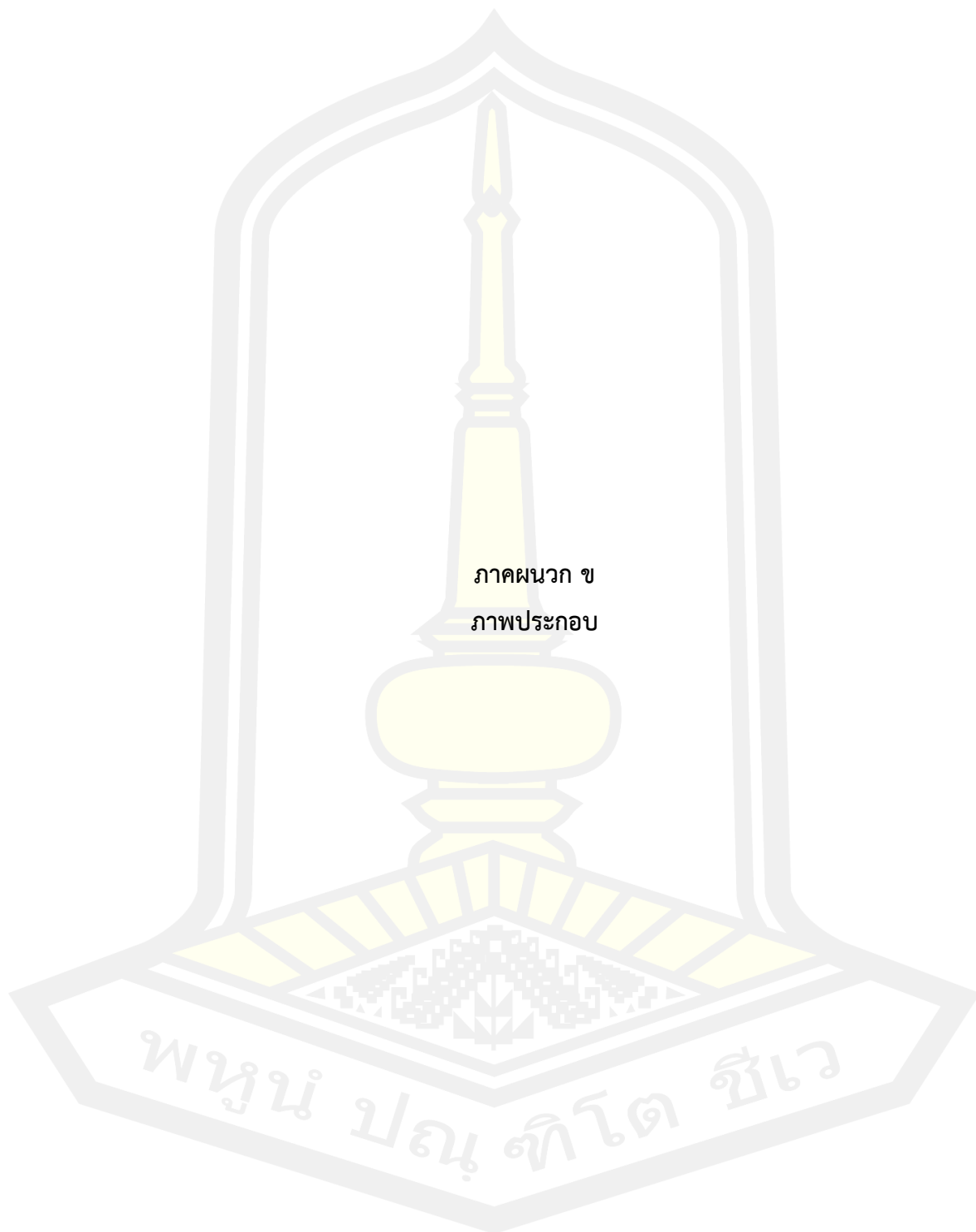
4.ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ข
ภาพประกอบ

พหุบัน ปณฺ ฑิต โตะ ชีเว

ภาพประกอบ 27 Struggle Yangge in Beijing

ที่มา : ผู้วิจัย, 2566

ภาพประกอบ 28 Traditional Yangge dance performance by the Dream Butterfly Dance

Group (蝶梦舞团) at Binus University

ที่มา : ผู้วิจัย, 2566

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	Mr.Kai Wang
วันเกิด	8 February 1987
สถานที่เกิด	HU GUAN SHAN XI
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	YANG QUAN SHAN XI
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	Teacher
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	Yangquan Normal College
ประวัติการศึกษา	ค.ศ. 2010 Xinzhou Normal University พ.ศ. 2566 สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์และ วัฒนธรรม มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหุบัณฑิต โท ชีเว